சிம்ஹளநாதன்

ஷேக்ஸ்பியர் மஹாகவி ஆங்கில பாஷையில்
எழுதிய 'சிம்பலின்' என்னும் நாடகத்தின்
தமிழ் அமைப்பு

பம்மல்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி. ஏ., பி.எல்.

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்றத் தமிழ் நூல்கள்:—

"லீலாவதி-சுலோசனா, கள்வர் தலைவன், மனோஹரன், இரண்டு நண்பர்கள், சாரங்கதரன், நற்குல தெய்வம், சத்ருஜித், யயாதி, மார்க்கண்டேயர், விஜயரங்கம், காதலர் கண்கள், பேயல்ல பெண் மணியே, தாசிப் பெண், பொய்க் காதல், பொன் விலங்குகள், கணபதி, விரும்பிய விதமே, சிறுத்தொண்டர் காலவரிஷி, வாணீபுர வணிகன், ரஜபுத்ர வீரன், ஹரிச்சந்திரன், ரத்னாவளி, புஷ்ப வல்லி, கீதமஞ்சரி, பிரஹசனங்கள், ஊர்வசியின் சாபம், அமலாதித்யன், சபாபதி முதல் பாகம், பொங்கல் பண்டிகை அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி மூன்றாம் பாகம், வள்ளி மணம், முற்பகற் செய்யின் பிற்பகல் விளையும், புத்த அவதாரம், வேதாள உலகம், மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி, சுபத்திரார்ஜுனா, [illegible], சகதேவன் சூழ்ச்சி, [illegible] இருபுறமும், என்ன நேர்ந்திடினும், சாஜஹான், [illegible] விசித்திர மருந்து, விச்சுவின் மனைவி, சகுந்தலை, விக்கிரமோர்வசி, நோக்கத்தின் குறிப்பு, இரண்டு ஆத்மாக்கள், முதலியன"

இரண்டாவது பதிப்பு.

சென்னை
பிரிடானியா பப்ளிஷிங் கம்பெனியாரால்
அச்சிடப்பட்டது

1929.

[காபி ரைட் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.]

[விலை ரூ 2—8—

சிம்ஹளநாதன்

நாடக பாத்திரங்கள்

சிம்ஹளநாதன்	சிம்ஹளத்தரசன்
கபோபரன் ..	. அரசியின் தம்பி.
மேகரிநாத பாசதாமன்	.. ஹேமாங்கியின் கணவன்
பாலராயன்	.. மார்க்கன் என்று பெயர்பூண்டு, நாட்டை விட்டுத் துரத்தப்பட்ட ஓர் மந்திரி.
கிரிதரன்	சிம்ஹளநாதன் குமாரன், பாலராயனால் அபகரிக்கப்பட்டு, பாலதரன் என்னும் பெயருடன் வளர்க்கப்பட்டவன்
ஆர்வராகன்	சிம்ஹளநாதன் குமாரன், பாலராயனால் அபகரிக்கப்பட்டு, கடுவேலன் என்னும் பெயருடன் வளர்க்கப்பட்டவன்
பல்லார்யன்	ஓர் பாண்டி நாட்டான், பாசதாமன் நேசன்.
சபாதாமன்	ஓர் பாண்டி நாட்டான், பாசதாமன் நேசன்.
காயார் லோகசேனன்	பாண்டி நாட்டு சேனாதிபதி
விசாகன்	பாசதாமன் ஆள்.
சருணலயன்	ஓர் வயித்தியன்
அரசி	சிம்ஹளநாதன் மனைவி
ஹேமாங்கி	சிம்ஹளநாதன் முதல் மனைவிக்குப் பிறந்த பெண்
நீலா	.. ஹேமாங்கியின் பாங்கி

ஓர் சோழ நாட்டான், பாண்டிய தளகர்த்தன், இரண்டு சிம்ஹள தளகர்த்தர்கள், சிம்ஹளநாதன் மந்திரிகள் இருவர், கனவான்கள், பாங்கிகள், பாண்டிய சங்கத்தவர், அருவங்கள், ஓர் ஜோசியன், சங்கீதக்காரர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள், சைனியங்கள், தூதர்கள், வேலைக்காரர்கள் முதலியோர்

கதை நிகழிடம்:—சில சமயம் சிம்ஹளத்திலும், சில சமயம் மதுரையிலும்.

PREFACE

TO THE FIRST EDITION

A somewhat rough translation of Cymbeline was written by me several years back and even acted on the stage But it is only recently that I have been able to revise same completely, hence the delay in printing this book Besides a few obscene passages, I have thought it fit to omit all those portions in the dream scene in the 5th act, which in the opinion of competent critics is not from the pen of the great master

I shall always be thankful to my readers for any suggestions for improving any line or passage in this adaptation

PAMMAL LODGE

THE AUTHOR.

N. B — Persons desirous of staging this or any other drama by me, are informed that they will have to pay a small royalty which I charge and take my previous permission before doing so, otherwise they make themselves liable to be prosecuted for breach of copyright.

சிம்ஹளநாதன்

முதல் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளம் சிம்ஹளநாதன் அரண்மனைக்குப் பின்புறம் உள்ள தோட்டம்.

இரண்டு பெரியமனிதர்கள் வருகிறார்கள்.

மு. பே. நீர் எவனைச் சந்தித்தபோதிலும் முகத்தைச் சுளித்தவனா யிருக்கிறான்; அரசன் துயருறுவதைக் கண்டு, நமது மந்திரிகள் தாமும் துக்கமுற்றவர்களாக நடிப்பதுபோல், நமது சுபாவங்களும் கிரஹங்களின் பலனை அவ்வளவு அதிகமாய் அனுசரிக்கக் காணோம்.

இ. பே. ஆயினும், விசேஷமென்ன?

மு. பே. தனக்குப் பிறகாலம் இவ்வரசினுக்குரிய தன் மகளை, தான் சிலகாலத்திற்கு முன் மணம் புரிந்த மனைவியின் சகோதரனுக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருந்தார்; அப் பெண்ணோ நற்குணம் வாய்ந்த எளியவனான ஒரு சீமான்மீது காதல் கொண்டு அவனை வரித்தாள். அவளுக்குக் கலியாணமானவுடன், அவளது கணவன் நாட்டைவிட்டுப் போகும்படி ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டான்; அவளைச் சிறைப்படுத்தி யிருக்கிறது; மேலுக்கு எல்லாம் துக்கமா யிருக்கிறது; ஆயினும் மன்னன் மாத்திரம் உள்ளுக்குள் உண்மையில் வருத்தப்படுவதாக எண்ணுகிறேன் நான்.

இ. பே. அரசனன்றி மற்றெவரும் அங்ஙன மில்லையா?

மு. பே. அப் பெண்ணை யிழந்தவனும் வருந்துகிறான்; அந்த விவாஹம் நடந்தேற வேண்டுமென்று அதிக ஆவல் கொண்டிருந்த அரசியும் அங்ஙனமே. அரசன் முகத்தைப்போல் தங்கள் முகங்களை மேலுக்கு வைத்திருந்தபோதிலும், எதைக் கண்டு கடிந்து நோக்குகிறார்களோ, அதே விஷயத்தில் உள்ளுக்குள் உண்மையில் சந்தோஷியாத மந்திரி, ஒருவனு மில்லை.

இ. பே. அது ஏன் அப்படி?

மு. பே. ராஜ குமாரியைப் பெறுது தவறினவன், குற்றங்களை எடுத்துக் கூறிடவும் யோக்கியதை யற்றவன்; அவளைப் பெற்றவனோ—அதாவது அவளை மணம் புரிந்தவன்—ஐயோ பாபம்! உத்தம புருஷன—ஆகவே நாட்டைவிட்டுத் துறத்தப்பட்டான—உலகெங்கும் அவனுக்குச் சமானமான மற்றொருவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தாலும், அம் மற்றொருவனிடம் ஏதாவது குறை அகப்படும்; அப்படிப்பட்ட அருங் குணமுடையான அவன். வெளிக்கு அத்தனை அழகும், உள்ளுக்குள் அத்தனை அருங் குணமும், வாய்த்த மனிதன் அவனை யன்றி மற்றொருவனை இம் மண்ணி லில்லையென மதிக்கிறேன.

இ. பே. அவனை மிகவும் அதிகமாய்ப் புகழ்கிறீர.

மு. பே. அவனது அருங் குணங்களை உள்ளபடிக்குக் குறைவாக உரைக்கிறேன, தக்கபடி விரித்துக் கூறுது குறைத்தே கூறுகிறேன.

இ. பே. அவன பெயர என்ன? குடிப் பிறப் பெங்ஙனம?

மு. பே. அவனது பரம்பரை யெல்லாம் பகுத் துரைக்க ஏலாது என்றால்; அவன தகப்பன பெயர் சுசீலன், கேசபாலனுடன் வீரனாய்ச் சேர்ந்து பாண்டியர்களை எதிர்த்தவன்; அன்றியும் தேனுதாசனுக்குக் கீர்த்தியுடன் உதவி புரிந்து பலர் புகழும்படி வெற்றி பெற்று, அவனால் பல பட்டப் பெயர்களையும் பெற்றான்; அதனால் அவனுக்கு கேசரிநாதன் என்

னும பட்டமும கிடைததது. அவனுககு இப்பொழுது நாம எடுத்துப பேசும இவனை யனறி, இனனும இரண்டு குமாரர் கள இருந்தார்கள். அவாகள அககாலததிய யுததஙகளில் கையில் கட்கத்துடன் மடிநதனா. அதனுல பிளளைகளமீது அதிக பிரீதியைத திருந்த வயோதிகனை அவாகள் தகபபன, புத்திரசோகம மேலிட்டவனுய், உயிர் நீததனன. அசசமயம குணவதியான அவன் மனைவி, நாம பேசுமபடியான இவனை வயிறறில தரிததிருந்து, பிறகு பெறறவுடன மரிததாள. அரசா அக குழநதையை எடுதது சவாடசணை செய்து, கேசரிநாத் பாசதாமன எனகிற பெயரிட்டு, தன் பககததி லேயே வைதது வளாதது, வயதுககு வாயததபடி சகல கலவிகளையும கறபிததார். அவனும, நாம கூறறை உட கொளவதைபபோல், அக கலைகளையெலலாம அதி சீககிரததி லும அதிசுலபமாயும, கறறுணாநதவனுய், பருவ காலததில் முதிாநதவ னுனை. இளைஞாகளுக கோா உதாரணமாயும, பருவம வாயநதவாகளுடைய நன னடககை நகோா கணணுடி யைப போலவும், கிழவாகளுககு வழி காடடும குழவியைப போலவும்—எவனுககாக நாடடை விடடுத துறததபபடடா னே அநத காதலிககோ—அவளது உயாகுணமே அவனையும அவனது அருங குணஙகளையும அவள எஙஙனம மதிககின றுள என்பதை வெளிபபடுததுகிறது—அவள அவனை வரிததததைக கொண்டு அவன எபபடிபபடட மனிதன என பதை நாம் கற றுணரலாம—இஙஙனம எலலோருடைய பிரீதியையும புகழையும பெற்று அரணமனையில வசிதது வநதான்.—அஙஙன மிருபபது மிகவும அருமை யனறே ?

இ. பே. உம்முடைய விரததாநததததைக கொண்டே அவனை நான் மதிக்கிறேன. ஆயினும இதைக கூறுமபடி உமமை வேண்டுகிறேன். அவளை யன்றி அரசருககு வேறு குழநதை யில்லையா ?

மு. பே. அவருடைய ஒரே குழநதை அவள. ஆயினும உமககுக் கேடக விருபபமாயின இதையும கவனிககலாம, அவருககு

இரண்டு பிள்ளைக ளிருந்தனர். மூத்தவன் மூன்றுவது வயதிலும், இளையவன் இளங் குழவியாயு மிருந்தபொழுது, அந்தப்புரத்தினின்றும் திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டனர்; இன்றுவரையில் அவர்கள் எவ்வழி போயினர் என்பதை ஊகித் தறியக் கூடாமையா யிருக்கிறது.

இ. பே. இது எத்தனை நாளைக்குமுன் நடந்தது?

மு. பே. சுமார் இருபது வருஷங்களுக்கு முன்.

இ. பே. அரசனது குமாரர்களையே இப்படி எடுத்துக்கொண்டு போவ தென்றால்! எவ்வளவு அஜாக்கிரதையாய்க் காத்திருக்க வேண்டு மவர்களை! என்ன அசட்டையாய்த் தேடியிருக்க வேண்டும், இன்னும் கண்டுபிடிக்காதபடி!

மு. பே. அது எவ்வளவு ஆச்சரியகரமா யிருந்தபோதிலும், அந்த அஜாக்கிரதையைப்பற்றி நாம் எவ்வளவு நகைத்தபோதிலும், நடந்த தென்னவோ உண்மைதான், ஐயா.

இ. பே. நீர் கூறுவதை என்னவோ நான் நம்புகிறேன்.

மு. பே. நமது பேச்சை நிறுத்தவேண்டும். இதோ அரசனவானும், ராணியும், ராஜ குமாரியும் வருகிறார்கள்.

[போகிறார்கள்.]

அரசி, பாசதாமன், ஹேமாங்கி வருகிறார்கள்.

அ. அப்படி யன்று, குழந்தாய்; உறுதியாய் நம்பு மண்ணிலுள்ள மற்ற மாற்றாந் தாய்களைப்போல் உன்மீது பொறாமையோடு கூடிய கண்களை யுடையவளாய் என்னைக் காணமாட்டாய். நீ என்னுடைய கைதியே; ஆயினும், உன் காவலாளி, உன்னை அடக்கி வைக்கும் சிறையின் சாவிகளை உன்னிடமே ஒப்புவிப்பாள்.—பாசதாமா, உன் பொருட்டோ, கோப மடைந்துள்ள கோமகனை நான் சாந்தப்படுத்திய உடன், நான் உன் பட்சமா யிருப்பதை வெளியிடுவேன். பொறு, இன்னும் கோபத் தீயானது அவரிடம் குடி கொண் டிருக்கி

றது. உன் புத்தி உனக்கறிவிக்கும் பொறுமையுடன் அர சரது ஆக்கினைக்கு அடங்கி நடத்தல் நலமெனத் தோற்று கிறது.

பா. மஹாராணி தன் மனம்போல; இன்றைத்தினமே இவ்விட மிருந்து புறப்படுகிறேன்.

அ. ஆபத்தை அறிந்திருக்கிறாய் நீ; தடுக்கப்பட்ட ஆசையின் தாபத்தைக் கருதி, தயை யுடையவளாய், தோட்டத்தில் ஒரு முறை சுற்றி வருகிறேன், அரசர் நீங்க ளிருவரும் ஒருங்கே பேச லாகாதென ஆக்கினை யிட்டிருந்தபோதிலும். [போகிறாள்.]

ஹே. ஆ! என்ன மாறு வேடம் பூண்ட மரியாதை! புண்படுத்தி விட்டு அதைப் போக்கவும் வழி யுரைக்கும் நடப்ப மறிந்த நீலி!— என் மனத்துக் கினிய மணாளா! என் தந்தையின் கோபத்தைக் கருதுங்கால் கொஞ்சம் நான் அஞ்சுகிறேன். தெய்வ விதிப்படி அவருக்கு நான் உட்படுவது தவிர, அவ ரது குரூரமான கோபமானது எனக் கொரு கெடுதியையும் செய்யாது நீர் போக வேண்டியதே! எனைச் சுட்டெரிக் கும் கோபப் பார்வையைப் பொறுத்தவண்ணம், கழிக் கிறேன் என் காலத்தை இங்கு நான். உயிர்மேற் காதலா லன்றி, இவ் வுத்தம பூஷணத்தை மறுபடியும் இவ் வுல கில் காண்போம் எனும் உறுதியினால் உயிர் தரிக்கிறேன்.

பா. என் காதற் கரசியே! கண்ணே! கண்ணீர் விடே லினி. இல் லாவிடின் மனிதர்களுக் குரிய மன உறுதி யற்றவன் என்று மற்றவர் சந்தேகிப்பதற்கு இடங் கொடுப்பவ னாவேன். கடி மணத்திற் செய்த கட்டுறுதியினின்றும் கணமும் பிறழாக் காதலனாய்க் கழிப்பேன் என் காலத்தை. என் உறைவிடம் ராமாபுரத்தில், பல்லாரியன் என்பான் மனையில்; என் தந்தை யின் தோழனா யிருந்தவர் அவர்; கடிதமூலமா யன்றி நேரில் அறிந்திலன் அவரை. காதற் கரசியே! நிருபம் அவ் விடம் வரைகுவாய் நீ, கரு மையானது கடு விஷத்தா லான

தாயினும் நீ அனுப்பிடும் கடிதங்களி லுள்ள பதங்களை என் கண்களாற் பருகுவேன்.

அரசி மறுபடியும் வருகிறாள்.

அ. சுருக்கமா யிருக்க வேண்டுவேன் நான். அரசர் வந்திடின், அவரது அதிருப்திக்கு எவ்வளவு பாத்திர மாவேன் என்று பகர முடியாதென்னால் ! [**ஒரு புறமாய்**] ஆயினும் அவர் இவ் வழி வரும்படி வலிக்கிறேன். நான் அவருக்குத் தீங்கு சூழும் சமயங்களி லெல்லாம், அவைகளை நன்மைகளாக மதித்து, விலை கொடுத்து வாங்குகிறார் ; நா னிழைக்கும் தவறுகளுக்கு அதிக விலை கொடுக்கிறார்.

[**போகிறாள்.**]

பா. மண்மீது வாழ்விருக்கும் மற்றைக் காலமெல்லாம் நாம் விட்டுப் பிரிவதற்கு விடை கேட்கினும், நமது பிரிவாற்றாமை பெருத்திடுமே யொழிய குன்றாது ! நான் போய் வருகிறேன்.

ஹே இல்லை, இன்னும் கொஞ்சம் பொறும் ; காற் றருந்தும் பொருட்டு கடிமா ஏறி, தாம் செல்வதாயினும், இவ்வளவு விரைவிற் பிரிதல் எவ்வளவும் ஒவ்வாதே. இதோ பாரும், காதலா, இக் கமலமானது கற்பிற் கரசியாம் என் அன்னை யுடையது. என் னிதயமே ! இதைப் பெற்றுக்கொள்ளும் ; ஹேமாங்கி மடிந்து, மற்றொரு மனைவியைத் தாம் மணக்கும் வரையில், இதை வைத்திரும்.

பா. எப்படி ! எப்படி ! மற்றொரு மனைவியா ?— கருணைக் கடவுளே ! எனக் கிருக்கும் இது ஒன்றே போதும். வேறொன்றைக் கட்டி யணைக்கக் கருதாவண்ணம் சாக்காடேனும் சங்கிலியால் எனைக்கட்டிடும். [**மோதிரத்தைக் கையி லணிந்து**] இவ்விடம் இருப்பாய் நீ, அறிவானது அவ்விடம் காத்திடச் சக்தியுள்ளவரை—கட்டிக் கரும்பே ! காதற்கிளியே ! உனக்குப் பெரும் நஷ்ட மாகும்படி எங்ஙனம் எளிய என்னைக் கொடுத்து விலை யிலா உன்னைப் பெற்றேனே, அங்ஙனமே

இச சிறு விஷயங்களிலும் உன்னிடமிருநது லாபததையே பெறுகிறேன். என் பொருட்டு இதை யணிவாய், காதலைக குறிக்கும கனகத தளை இது ; கட டழகியாம கைதியின் கரத்தில் இதைப பூட்டுகிறேன.

[அவளது கரததில் ஓர் கொலுசை அணிவிக்கிருன்.]

ஹே. ஈசனே ! ஜகதீசனே ! எபபொழுது நாம மறுபடியும ஒரு வரை யொருவர் பார்பபோம !

சிம்ஹளநாதனும், மந்திரிகளும் வருகிருர்கள்.

பா. அநதோ ! அரசன் !

சி. கேடுகெட்ட பஞசையே ! நிலலாதே ! போ ! என் கண் படாதே ! இநத ஆக்கினையின பின, உன் அறபததனததால என அரணமனையை அசஹியப படுததுவா யாயின அநத க்ஷணம நீ இறககவேணடியதுதான ! போ ! உனனைக காண் பது விஷததைக காணப தாகும.

பா. ஈசன உமமை ரடசிப்பாராக ! உமது அரணமனையில மிருதியா யிருககும நலலோர்களுககு நலம கொடுப்பாராக ! நான போய்விடடேன்.

[போகிருன்.]

ஹே. இதனிலும குரூரமானது எம வாதனையிலு மிராது.

சி. நனறி கெடட பதரே ! இவ வயதில என் தேகததின் நலத தைக் கோராது முதுமை எனனை விரைவினில வநதெய் திடச செய்கிருய் !

ஹே. அண்ணு, உமமை நான் வேண்டிககொளளுகிறேன. உமது தொலலையால உமககே துன்ப மிழைததுககொளளாதீர். உமது உககிரமானது எனக கொனறும செய்வதை அறி கிலேன. அதனிலும அரிதான ஓர் கவலை எல்லா வியா குலஙகளையும, பயஙகளையும அடக்கிவிடுகிறது.

சி. கருணைக்குப் பாத்திர மாகாதபடி ஆணையை மீறி நடக்கிறாயோ ?

ஹே. கோரிக்கை யழிந்து ஏங்கி நிற்கின்றேன். அவ்வழியில் உமது கருணையைக் கடந்தேன்.

சி. இன்றேல் எனது அரசியின் தம்பியை நீ அடைந்திருக்கலாமே !

ஹே. ஹா ! என் அதிர்ஷ்டமே அவ்வாறு அடையச் செய்யாதது ! நான் கழுகை விட்டுக் கருடனை கோரினேன்.

சி. பிச்சைக்காரனைக் கைப் பிடித்தாய் நீ ! இழிவுக்கு இருப்பிடமாய் என் சிம்ஹாசனத்தைச் செய்திருப்பாய் !

ஹே. அன்று ! அதற்கொரு எழிலை ஏற்றுவித்தேன்.

சி. பாழான பதரே !

ஹே. ஐயா ! பாசுதாமாமீது நான் காதல்கொண்டது, தம்முடைய தவறாகும். எனது விளையாட்டுத் தோழனாய், அவரை வளர்த்து வந்தீர். அவரோ எந்த வனிதையையும் வரிக்கத் தக்க குணம் உடையவர். அவர் என் பொருட்டுக் கொடுக்கும் விலை அத்தனையும் அதிகமே யாம்.

சி. என்ன ! உனக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறதா என்ன ?

ஹே. ஏறக்குறைய அப்படியே, அண்ணா ! ஈசன் எனது மதியைச் சரிப்படுத்துவாராக !—ஹா !—நான் ஒரு ஆயச் சிறுமியாயும் எனது காதலன் அயல் வீட்டு ஆயக் கோனான் மகனாயு மிருந்திருக்க லாகாதா !

அரசி மறுபடியும் வருகிறாள்.

சி. ஏ ! மூட புத்தியே ! அவர்க ளிருவரும் மறுபடியும் சந்தித்தார்கள் ; நமது கட்டளைப்படி நடந்தா யில்லை நீ ! போ அவளை அழைத்துக்கொண்டு ; காவலி லிருத்து அவளை !

அ. கொஞ்சம் பொறுமையா யிருக்கும்படி வேண்டுகிறேன், பொறும்—என் பிரியமான பெண்ணரசியே, நீயும் பொறு—

மனே வல்லபரான மஹாராஜா, எங்களைப்பற்றி உமக்குக் கவலை வேண்டாம். உமது ஆழ்ந்த அறிவிற்கு அமைந்தபடி உமது ஆத்திரத்தை ஆற்றிக்கொள்ளும்.

சி. அன்று, அவள் தினம் ஒரு துளி ரக்தமாகக் குறைந்து, தேகம் குன்றி, வயோதிகத்தை யடைந்து, இம் மதிஹீனத்தின் பொருட்டு மடியட்டும் !

[சிம்ஹளநாதன் மந்திரிகளுடன் போகிறான்.]

அ. சீ ! இந்தப் பிடிவாதத்தை விடவேண்டியதுதான் !

விசாகன் வருகிறான்.

இதோ உனது வேலையாள்.—என்ன அப்பா, இப்பொழுது ? என்ன சமாசாரம் ?

வி. உமது தம்பியாகிய அரச குமாரன் எனது எஜமானனை சண்டைக் கிழுத்தார்.

அ. ஹா ! கேடொன்றும் சம்பவிக்க வில்லையென நம்புகிறேன் ?

வி. சம்பவித்திருக்கும்—என் எஜமானன் விளையாட்டாகக் கொள்ளாது மெய் போர் புரிந்திருப்பா ராயின் ; அன்றியும் அவர் கோபத்தை உதவியாகக் கொண்டிலர். பக்கலிலிருந்த பெரிய மனிதர்கள் பகுத்துவிட்டனர் அவர்களை,—

அ. அதற்காக அதிக சந்தோஷப்படுகிறேன்.

ஹே. உமது தம்பி என் தந்தையின் உற்ற நேசன், அவர் பக்கம் சேர்கிறார். பரதேசியின்மீது பாணம் தொடுப்பதா !—ஹா ! சுத்த வீரனே ! ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் அவர்க ளிருவரும் ஒருங்கே யிருப்பார்களாயின், அருகில் நா னிருந்து அற்ப ஊசி யொன்றால் முதுகிடுபவனை முட்போல் குத்திடுவேன்.—உனது எஜமானனை விட்டு இங் கேன் வந்தாய் ?

வி. அவர் கட்டளையின்மீது. அனுமதி அளித்திலர் துறைமுகம் வரை அவரைத் தொடர்ந்து செல்ல. தங்களுக்கு என தூழியம் கொள்ளத் திருவுள மிருக்கும்பொழுது, நான் என்ன

கட்டளைகளுக்கு உட்பட் டிருக்கவேண்டுமென்று இவ் வுத் தரவுகளை விட்டுச் சென்றார்.

அ. இவன் உனது உண்மையாம் ஊழியனு யிருந்தவன். இனியும் அங்ஙனமே இருப்பானென எனது வார்த்தையைக கொடுப்பேன்.

வி. அரசிக்கு அடியேன் வந்தனம்.

அ. வா, சிறிது உலாவுவோம.

ஹே. அரை நாழிகை கழிந்தது என்னிடம் வந்து பேசும்படி வேண்டுகிறேன். எப்படியும புறப்பட்டுப் போய் எனது பிராண நாதரைக கப்பலின்மீதாவது நீ காணவேணடும. அதுவரையில் விடை பெற்றுக்கொள்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—பயிரங்கமான ஓர் ஸ்தலம்.

களேபரனும், இரண்டு பிரபுக்களும் வருகிறார்கள்.

மு. பி. ஐயா, தாஙகள் தங்களுடைய சட்டையை மாற்றவேண்டிக் கேட்டுககொள்வேன். சண்டையின் வேகத்தில் சட்டையெல்லாம பலி ஆட்டி னுடலைப்போல் ரத்தம் படிந்திருக கிறது. காற்று எநத வழியாகப் போகிறதோ, அதே வழியாகக் காற்று வரும! உமமிட மிருநது வரும காற்றைப் போல் அத்தனைக களங்க மறறது வெளியே வேறொன்றும கிடைக்கமாட்டாது.

க. என் சட்டை ரத்தம் படிந்திருநதால் சற்று அதனை மாற்ற வேண்டியதே—நான் அவனைக் காயப்படுத்தினனு ?

இ. பி. [ஒரு புறமாக] இல்லை, உண்மையில் ; அவரது பொறுமையைத்தான் புண்படுத்தினீர் அதிகமாய்,

மு. பி. காயப்படுத்தினீரா ! அவனுடலும சரி பிணமுஞ சரி ; உல கத்திலுள்ள ஆயுதங்களெல்லாம் ஊர்கோலம போகலாமே அவனது காயததின் வழியாக !

இ. பி. [ஒரு புறமாக] அவன் கத்தி கடன்பட டிருநதது. உமது உடலை ஊடுருவிப் பின்சென் றொளித்தது.

க. படுககாளி ! என்னை எதிர்க்காது பயந்தல்லவோ ஓடினன்.

இ. பி. [ஒரு புறமாக] ஆம. முன்னுக ஓடிவநதான், உமது முகத திற் கெதிராக.

மு. பி. எதிர்பபதாவது உம்மை ! முனபே முதுகு காட்டினவன், முழு ஓட்டநதான் பிறகு.

இ. பி. [ஒரு புறமாக] உமது ஓட்டத்தை அவனுல பிடிக்க முடியுமா ? உளறுகிற வாயைப் பார் !

க. அவர்கள் மாததிரம வநது தடுததிராவிட்டால !

இ. பி. [ஒரு புறமாக] தரையில் உமது உடலை நீட்டி, தததியின் உரு வம இவவளவு நிகளம, என்று காண்பித்திருபபீர்.

க. இப்படிப்பட்ட பயலின்மீது அவள ஆசை வைதது என்னை வெறுப்பதா !

இ. பி. [ஒரு புறமாக] கணவனுககுத தக்கவனை வரிததல் காதகமாயின் அவள் கடுமை பாவியே !

மு. பி. அரசே, நான உமமிடம அநேக முறை கூறியபடி அவளது அழகுக் கேற்ற அறிவு அவளிடம இல்லை. கண்ணுக்குக் கட்டழகியே ! ஆயினும் அதற்குத தகுந்த புததி சூட்சுமம் அவளிடம் தோற்றப்பட இல்லை.

இ. பி. [ஒரு புறமாக] அம் மடநதையின் மதி மடையர்கள்மீது பிர காசிப்ப தில்லை, எங்கு இவர்களின் மடததனம் அதனை மழுங்கச் செய்கிறதோ என்று.

க. வாருங்கள், என் அறைக்குப் போகிறேன். எப்படியாவது கொஞ்சங் காயப்படுத்தி யிருக்கவேண்டும் !

இ. பி. [ஒரு புறமாக] நான் அப்படிக் கோரவில்லை. ஆயினும் காயப் படுவதானால் இந்த எருமைக்குத்தான் பட்டிருக்கவேண்டும். அப்படி பட்டாலும் உறைக்கப்போகிறதா, என்ன !

க. நீங்கள் என்னுடன் போகிறீர்களா ?

மு. பி. பிரபுவின் ஆக்ஞைப்படியே.

க. இல்லை, வருங்கள், எல்லோரும ஒன்றாய்ப் போவோம.

இ. பி. சரி, அப்படியே பிரபு. [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையில் ஓர் அறை.

ஹேமாங்கியும், விசாகனும் வருகிறார்கள்.

ஹே. அத துறையின் கரையில் ஓர் மரமாய் வே ரூன்றி வளர்ந்து ஒவ்வொரு மரககலததையும விசாரித திருக்க லாகாதா என்று கோருகிறேன். அவர் எனக கேதாவது கடிதம எழுதி, அக கடிதம என்னிடம வநது சேராதிருக்குமாயின் பிராணனை யிழக்கும்படி சிட்சிக்கப்பட்டவள், கருணையினால் மன்னிக்கபபட, அம மன்னிப்பு அவளிடம சமயத்தில் போய்ச சேராத தாகும. கடைசியில அவர் உன்னிடம் பேசிய தென்ன ?

வி. " தன் ராணி, தன் ராணி " என்பதாம.

ஹே. பிறகு அவர் குட்டையை வீசினார் ?

வி. அப்புறம் அதற்கு முத்த மிட்டார், அம்மணி.

ஹே. அறிவிலாக் குட்டை ! அவ் விஷயத்தில் என்னிலும் அதிக சநதோஷ முள்ளது !—அப்புறம், அவ்வளவுதானா ?

வி. இல்லை, அம்மணி ; இக் கண்ணினாலும, காதினாலும், மற்றவர் களிடமிருந்து நான் அவரை எவ்வளவு நேரம பகுத்தறிய அவரால் செய்யக கூடுமோ அதுவரையில், கப்பலின் மேல் பாகத்தில் நின்று, தன் மனமானது எவ்வளவு மெல்லச் செல்கிற தென்பதையும, கப்பலானது எவ்வளவு வேக மாய்ச செல்கிற தென்பதையும நன்று யறிவிக்கும்பொருட்டு, தன் மனமானது சலனப்பட்டு உநதுமபொழு தெல்லாம, தன் கை குட்டையையும, அங்க வஸ்திரததையும, முண்டா சையும அசைதத வண்ணம இருநதார்.

ஹே. உனது கண்களைக கொண்டு அவரைப் பின் தொடருங்கால் அவர் ஒரு கறுபபுப் புள்ளாகி, அதனிலும சிறி தாகிறவரை யில், நீ பார்த திருப்பாய்.

வி. அமமணி, அங்ஙனநதான் செய்தேன்.

ஹே. தூரததிற் செல்லச செல்ல சிறிய உருவாகி, எனது ஊசி யின் முனையைபபோ லாகிறவரையில் எனது கண்களைக கொண்டு பார்த்து, அன்று, தூரததில் அவர் சிறு துரும் பைப் போலாகி காற்றுடன் காற்றாய்க கலககும வரையில் கண்களைக கொண்டு பின் தொடர்ந்து, நெறிதது நோககி, அவைகளைப் பறி கொடுததிருப்பேன் அவரைப் பார்ப்பதன் பொருட்டு. பிறகு என் கண்களைத் திருப்பி கண்ணீர்விட் டுக கதறி யிருபபேன்.—ஆயினும விசாகா, அவரிடமிருந்து நமககு எபபொழுது சேதி வரும் ?

வி. அம்மணி, அவர் நமக்கு எவவளவு கூடிய சீக்கிரத்தில் எழு தக் கூடுமோ அவவளவு விரைவில் எழுதுவார் என்று உறுதி யாய் நம்புமம.

ஹே. அவரிடமிருந்து நான் விடை பெறுமுன் எத்தனையோ, அழ கிய விஷயங்களெல்லாம் சொல்லலாமென் றிருந்தேன்; இன் னின்ன காலங்களில் இன்னின்னபடி அவரைப்பற்றி நான் நினைத்திடுவேன் என்று அவரிடம் உரைத்திடுமுன், பாண் டிய நாட்டுப் பாவையர் அவருடைய நற் குணத்தை யழித்து

என்னைப் பங்கப்படுத்தாம லிருக்கவேண்டுமென்று அவரை நான் பிரமாணம் செய்யுமபடிச செய்யுமுன், அன்றியும் காலையிலும, மததியானததிலும், சாயங்காலததிலும நான் அவரைக குறித்து ஜகதீசன் சன்னிதியில தியானம செய்யும பொழுது, தானும தியானம செய்து, என்னைச சநதிககும் படி அவருக்குக் கட்டளை யிடுமுன், ஒரு துன்பமும அணு காதபடி அவருககு நான் கூற எண்ணி யிருநத இரண்டு மங்கள வார்த்தைகளின் மததியில், நான் கொடுகக எண்ணி யிருநத முததததைத தருமுன், எலலாவற்றையும அழிதது, மொட்டுகளை யெல்லாம வாடி வதஙகச செய்யும கொடுமை யாம வாடைக் காற்றைப்போல், என் பிதா வநது சோநதார்.

ஓர் பாங்கி வருகிறாள்.

பா. அமமணி, தேவியவர்கள உமமைக காண விருமபுகிறார்கள்.

ஹே. உன்னை நான் செய்யுமபடிச சொல்லி யிருக்கிறவைகளை யெல்லாம சிததமசெய்து அனுபபிவிடு. நான் ராணியிடம் போகிறேன்.

வி. அப்படியே செய்கிறேன், அமமணி.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—ராமா புரம். பல்லாரியன் வீட்டில் ஓர் அறை.

பல்லாரியன், ஈயாகாமன், ஒரு சோழநாட்டான் வருகிறார்கள்.

ச. நான் சொல்வதை நம்பும் நீர். நான் அவரைச் சிங்களத்தில் பாரத்திருக்கிறேன். அப்பொழுதே வளர் பிறையைப் போல் விர்த்தியாகிக்கொண்டு வந்தார். வதந்தியானது இப் பொழுது வ்குத துரைக்கும் பெயரை வகிப்பாரென அப் பொழுதே வழங்கியது. அக் காலத்தில் அவரது அபூர்வ

குணங்க ளெல்லாம் அவர் பக்கலில் அட்டவணை போடப் பட் டிருந்தபோதிலும், அவைகளை ஒவ்வொன்ருக எடுத்து நான் அவரைப் பரிசோதிப்பதாயினும், அப்பொழுது ஆச் சரியத்தின் உதவி யின்றி அவரை நோக்கியிருப்பேன்.

ப. உள்ளும் புறமும அவரை உன்னத மாக்கிய, இப்பொழுது அவரிட மிருக்கும உத்தமங்கள் அவரிடம் அதிகமாய்க் குடி புகாமுன், நீர் கண்டதைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்.

சோ. நான் அவரைச சோழ நாட்டில் கண்டிருக்கிறேன். அவ ரைப்போல் ஆதித்யனை ஏறெடுத்துப பார்ககத தக்க அநே கர்கள் அவ்விடம இருநதார்கள்.

ஏ. அவர் தன் அரசரின் அரும் புதல்வியை மணஞ் செய்து கொண்ட அவ விஷயம்—இதில் சீர் தூக்குவதாயின் அவள் இவர்மீது வைதத மதிப்பாகு மது, இவர் சொநத மதிப் பெனக் கருத லாகாது அதை—உண்மையி லிருப்பதைவிட உயர்ததிக் காட்டுகிறது என்பதில் எனக்குச சந்தேகமே யில்லை.

சோ. பிறகு தன் தேசத்திநின்றும துறததப்பட்டது,—

ஏ. ஆம ; அதுவும ; துயரபபடத தக்க இப பிரிவினைக குறித்து துக்கப்படும் அவள பககம சார்நதாரது ஒப்புதலும, வியககத் தககபடி அவர் பெருமையை விஸ்தரிததுப் பேசு கின்றன. அவள் தீர்மானததை அப்படியாவது ஊர்ஜிதப் படுததவேண்டுமே; இல்லாவிடின், வகையொன் றில்லா வறி ஞனை வரிததாள என்று ஆட்சேபிபபதாலுல், அவலமாய் முடியும். அது கிடக்கட்டும. அவா உமமுடன் வசிக்க வருமபடி எங்ஙனம் நேர்ந்தது ? உமது நேசத்தில் எப்படி நுழைந்தார் ?

ப. அவரது தந்தையும நானும் ஒரு வேநதன்கீழ் வீரர்களாய் வாழ்ந்தவர்கள். என் னுயிர்பொருட்டே அவர் தந்தைக்கு நான் கடன்பட்டவனு யிருநதேன் பன்முறை.

பாசதாமன் வருகிறான்.

இதோ வருகிறார் ஈழநாடர். தங்களைப்போன்ற அறிவுடைய பிரபுக்கள், அவரைப்போன்ற அருங் குணம் உடைய அயலார்களுக்குச் செய்யத் தக்க மரியாதையுடன் அவர் உம்மால் கௌரவப்படுத்தப்படட்டும். உங்க ளெல்லோரையும் நான் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் ; இச் சீமானை நன்கு அறிவீர்களாக. பெருந் தன்மை வாய்ந்த எனது பிரிய நேசனென இவரை உமக்கு எடுத்துக் கூறுவேன். அவரது எதிரிலேயே அவரது குணங்களை எடுத்துரைத்தல் ஏற்றதன்று. அதன் மகிமை பிறகு உமக்கு விளங்கும்படி, கூறாது விடுகிறேன்.

சோ. ஐயா, அரளி நகரத்தில் நாம் ஒருவரை ஒருவர் கண்டிருக்கிறோம் அல்லவா ?

பா. அப்பொழுது நீர் எனக்குச் செய்த மரியாதையின்பொருட்டு நான் அதுமுதல் உமக்குக் கடனாளியாகவே யிருக்கிறேன். நான் அதன்பொருட்டு எக் காலமும் பிரதி செய்ய வேண்டியவனே, அப்படிச் செய்தும் அக் கடனை அடைக்க என்னால் ஏலாது.

சோ. ஐயா, ஏதோ நான் செய்த சிற் றுதவியை அதிகமாய்ப் பாராட்டுகிறீர். அச்சமயம் எனது நாட்டாரையும் உம்மையும் நான் ஒருமைப்படுத்தியது எனக்குச் சந்தோஷமே. ஆயினும் அதனை அற்ப அனுவசியமான விஷயத்தைப் பற்றி, ஒருவருக் கொருவர் கொல்லவேண்டுமென்று கோபம் கொண்டு நீங்கள் எதிர்த்து நின்றது இரங்கத்தக்க விஷயமே.

பா. ஐயா, உமது அனுமதியின்மீது உரைக்கிறேன் இதை ; அக் காலத்தில் சிறு வயதுடைய தேச சஞ்சாரியா யிருந்தேன். மற்றவர்களுடைய அனுபோகத்தைத் துணையாகக் கொண்டு என் நடவடிக்கையை நடத்தாது, நான் கேட்டதையே

கடைப்பிடித்து நடக்க விரும்பின காலம் அது. ஆயினும், இப்பொழுது எனது ஆராய்ந்தறியும் தீர்மானத்திலும்— அங்ஙனம் கூறுவதற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும்— எனது வாதமானது அத்தனை இலேசானதாகத் தோற்றப் பட வில்லை.

சோ. உண்மையில் கட்கத்தைக் கையிலேந்தித் தீர்மானம் செய்யத் தகுந்த விஷய மன்று. அதுவும், நீங்க ளிருவரும் யுத்தம் புரிவதென்றால், யாராவதொருவர் மற்றொருவரை முறியடித் திருக்கவேண்டும, அல்லது இருவரும மரித்திருக்கவேண் டும்.

ஏ. மரியாதைக் குறை வின்றி, மற் றென்ன அக் கலகம், எனக் கேட் டறியலாமோ நாங்கள் ?

சோ. சுகமாய்க் கேட்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். அது பகிரங் கமாய் நடந்த வாதம். ஆகவே, ஆட்சேபணைக் கிட மின்றி அதை எடுத் துரைக்கலாம. நேற்றிரவு, நாம ஒவ்வொருவரும், அவரவரது தேசத்துத் தெரிவையரைப்பற்றிப் புகழ்ந்துபேசி வாதாடினோமே, ஏறக் குறைய அது போன்றதே. இச் சீமான், அச சமயம, தனதுதேசத்துப்பெண்மணியே சோழ நாட்டுச் சிறந்த சுந்தரிக ளெல்லோரையும்விட, அழகிலும், கற்பிலும், அருங் குணத்திலும், மனம் மாறாமையிலும், மற் றவர்கள் அடையக் கூடாமையிலும், சிறந்தவள் என்று எடுத் துரைத்தார், அன்றியும அதைத் தன் ரத்தத்தைக் கொண்டு ரூபிபபதாயும் கூறினர்.

ஏ. அப் பெண்மணி இப்பொழுது உயிருடன் இல்லைபோலும். அல்லது இச்சீமானுடைய எண்ணம இதற்குள் ஒளிமழுங்கி இருக்கவேண்டும.

பா. அவள் தன் அருங் குணத்தையும், நான் என தெண்ணத் தையும், இன்னும் கைவிடாது காத்திருக்கின்றோம்.

ச. பாண்டிய நாட்டு எங்கள் பாவையர்முன் அப் பெண்ணை நீர் அத்தனை உயர்ந்தவளாக எண்ண லாகாது.

பா. சோழ நாட்டில் என்னை எதிர்த்துக் கூறியதுபோல், இவ்விடமும் என்னை அவ்வளவு எதிர்த்துக் கூறுவதானுல், அவள் என் காதலியா யல்லாது அவள் அருங் குணத்தை மாத்திரம் மெச்சுவதாயினும், அப் பெண்மணியைப்பற்றிக் கூறியதில் அணுவளவும் குறையேன்.

ர. எவவளவு குணமுடையவளோ அவ்வளவு அழ குடையவள், என்று இரண்டையும் ஜதைப்படுத்திக கூறுவதானுல், அவ்வளவு அழகும் அததனை நற்குணமும், சிம்ஹள தேசத்துச் சீமாட்டிகள் அடையத் தகுநதவைவிட அதிக மானது. நான் இதுவரையிற் கண்ட அநேகம் வயிரங்களைவிட அதோ உமது விரலி லிருப்பது அதிக காநதி யுடையதா யிருப்பது போல, நான் கண்ட மற்ற காரியர்களைவிட, முற்பட்டவளாயின், அவள் அநேகரைவிட அதிக மேமபட்டவளென்றே நான் நமபுதல் வேண்டும். ஆயினும், உலகததிலுள்ளவற்றிலெல்லாம சிறநத, வயிரததை நான் கண்டே னில்லை, சீமாட்டியை நீர் கண்டீ ரில்லை.

பா. நான் மதிப்பிட்டபடி அவளைப் புகழ்நதேன்; அங்ஙனமே என் வயிரத்தையும் புகழ்கிறேன்.

ச. அதை யெப்படி மதிக்கின்றீர் ?

பா. உலகத்தில் வே றொருவருக்கும் கிட்டமாட்டாததாக.

ச. உமது ஒப்புயர் வில்லா மடநதை மடிநதாவ திருக்கவேண்டும், அல்லது நீர் அவளைக் கொஞ்சம் அதிக விலையாய் மதித்திருக்கவேண்டும்.

பா நீர் தவறுக எண்ணுகிறீர். இந்த வயிரமானது வாங்கத் தகுந்த ஐஸ்வரிய மிருக்கு மாயின் விற்கப்படலாம்; கொடுக்கத் தக்க குண மிருக்கு மாயின் கொடையா யளிக்கப் பட

லாம். அப் பெண்மணியோ, விற்கத் தக்க பொருள் அல்ல, ஈசனே கொடையாய்க் கொடுக்கத் தக்கவள்.

ஈ. அவ்வாறு ஈசன் உமக் களித்தார்போலும் அவளை ?

பா. அவ்வாறே அவர் கருணையினால் காப்பேன் அவளை !

ஈ. பட்டப் பெயரில் உம்முடையவளாக நீர் அவளைப் பாவிக்க லாம். அயலி லுள்ள நிலங்களில் அறியாதவனும் சாகுபடி செய்வதுண்டு, என்பதை அறிந்திருக்கிறீர் நீர். உமமுடைய மோதிரமானது களவும் போகலாம். ஆகவே உமது விலை கூற முடியா வஸ்துக்களில, ஒன்று பேதமை யுடையது, இன்னொன்று பேதிககத தககது. ஒரு கபடமுள்ள திரு டன், அல்லது அத தகைக் குணம வாய்நத சோரன், இவ் விரண்டையும் ஜெயிப்பதாகப் பநதயம போட முடியும்.

பா. அதைக் காப்பதிலோ, இழப்பதிலோ, பேதை யென் றவ ளைக் கூறுவீ ராயின், என் காதலியின் கறபை அழிகக வல் லமை வாய்ந்த கபடன், உமது பாண்டிய நாட்டி லில்லை. திரள திரளாக உமது தேசததில் திருடர்க ளிருக்கிறார்க ளென்பதில் எனக்குச சநதேக மில்லை. அங்ஙன மிருநதும என் மோதிரத்திற்காக நான் அஞசவில்லை.

ப. நேசர்களே, இதனுடன் விடுவோ மிதை.

பா. ஐயா, மனப்பூர்வமாக ; இப் பெருமை வாய்நத சீமான் என்னை அன்னியனாகப பாவிகக வில்லை. அதறகாக நான் அவ ருக்கு வநதனஞ் செய்தல் வேண்டும. பார்தததும பழகிவிட் டோம் நாங்கள்.

ஈ. இதுபோல், ஐநது முறை சம்பாஷிப்பே னாயின், உம தழ கிய காதலியின் சம்மதியைப் பெறுவேன் நான். உமக்குக் கூறிய உறுதிமொழியி னின்றும் மாறி எனக கிணங்கும்படி யும் செய்வேன், அவளைப் பார்த்து அவளுடன் பேசச் சந் தர்ப்பம் மாத்திரம் வாய்க்கு மாயின்.

பா. முடியாது, முடியாது.

ச. அப்படிச் செய்வதாக, உமது மோதிரத்திற் கெதிராக, எனது ஆஸ்தியில் பாதியைத் தைரியமாகப் பந்தயம் வைக்கிறேன். இங்ஙனம் செய்வது அம மோதிரத்தை அதிகமாய் மதிப்ப தாகும். நான் பந்தயம் வைப்பது அவளது கற்பைக் குறித் தன்று ; அதில் உமக் கிருக்கும் நம்பிக்கையைப் பற்றியே. இதிலும் உமக்கு வருததம இல்லாதபடி, இவ் வுலகி லுள்ள எநதப் பாவையைக் குறிததும, இவ்வாறு பநதயம் கூறச சிததமா யிருககிறேன்.

பா. ஆகாத காரியத்தை ஆக்கிவைக்க முடியுமென அதிக மோசம்போயிருககிறீர். உமமுடைய முயறசியினல் பெறத் தக்கதைத் தாங்க, நீர் சக்தி யுள்ளவர் என்பதில் எனக்குச சநதேகமில்லை.

ச. என்ன அது ?

பா. முறி யடிப்பு—ஆயினும் உமது முயற்சி எனக் கூறுகிறீரே, அது இன்னும அதிகமாய்ப் பெறல் வேண்டும்.—அதற்குத் தக்க தண்டனையும் வேண்டும.

ப. நண்பர்களே ! போதும இது, நிறுததுங்கள். திடீரென்று இவ் விஷயம் வநதது. பிறநதபடியே இறககட்டும் திடீ ரென்று ; நான் உஙகளை வேண்டிககொள்ளுகிறேன். நீங்கள் ஒருவரை யொருவர் இன்னும் நன்கு யறிந்து நண்பர்களா யிருக்கவேண்டும்.

ச. என் ஆஸ்தியையும என் அடுத்த வீட்டுக்காரன் ஆஸ்தியை யும இரண்டையும், நான் சொன்ன சொல்லை முடிப்பதாகப் பநதயம் வைததிருக்கவேண்டும்.

பா. எந்தப் பதிவிரதையைப் பரீட்சைபார்க்க உமக் கிஷ்டம் ?

ச. உம்முடையவளை ! கற்பினல் காக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கவலை யின்றி இருக்கிறீரே, அக காரிகையை ; உமது மோதிரத் திற் கெதிராகப் பதினயிரம் பொன் பந்தயம் கட்டுகிறேன். இரண்டாம் முறை பார்த்துப் பேசும்படி உமது காதலி

இருக்கும் அரண்மனைக்கு என்னைச் சிபாரிசுமாத்திரம் செய்யும். வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை. வேறொருவருக்கும் கிட்டாதென நீர் மதிக்கின்ற அவள் கற்பை அவ்விடமிருந்து அபகரித்துவருகிறேன், பாரும்.

பா. உமது பொன்னுக் கெதிராகப் பொன்னைப் பந்தயம் வைக்கிறேன். இம் மோதிரம் என் விரலைப்போல் அத்தனை எனக்கருமையானது. என் விரலின் ஒரு பாக மானது.

சி. நீர் பயப்படுகிறீர், அந்த விஷயத்தில் புத்திசாலிதான். ஸ்திரீகளின் உடலை இமயிக்கொரு இலட்சம கொடுத்து வாங்கினும், களங்கம் வராது கார்க்க முடியாது அதை உம்மால். ஏதோ உமக்குச சில கோட்பாடுகள் உண்டுபோலும். அதன் பொருட்டு கொஞ்சம் அஞ்சுகிறீர்போலும்.

பா. உமது நாவிற்கு இவ்வாறு கூறல் ஒரு வழக்கம்போலும்; உம்மிடம் இதைவிட உறுதியான எண்ண மொன் றுளதென நம்புகிறேன்.

சி. என் வார்த்தைகளுக்கு நானே தலைவன். நான் சொன்னபடி செய்து முடிப்பதாகச சத்தியம் செய்கிறேன்.

பா. செய்வீரா? நீர் திரும்பி வருமளவும் என் வயிரத்தை உமக்கு இரவலாகக் கொடுக்கிறேன். நமக்குள்ள நிபந்தனைகளெல்லாம் எழுதிவைக்கப்படட்டும். என் காதலி உமது இழிவாம் எண்ணத்தின் பிரமாணத்தைவிட நற்குணத்தில் அதிகப்பட்டவள். இப் பந்தயத்திற்குத் துணியும்படி கேட்கிறேனும்மை. இதோ என் மோதிரம்.

ப. இப் பந்தயத்தை ஒப்புக்கொள்ளுதலை எனக்கிஷ்ட மில்லை.

சி. ஈசன் ஆணைப்படி இது ஜெயிக்கப்பட்டதே! உமது காதலியை நான் அனுபவித்ததாக உமக்குத் தக்க அத்தாட்சி கொண்டுவராமற்போனேனாயின், என் பதினாயிரம் பொன் உம்முடையது; உம்முடைய வைரமும் உம்முடையதே. நான் திரும்புகையில், நீர் நம்பியபடி அவள் கற்பினைக்

காத்திருப்பா ளாயின், உமது காதலியாகிய ரத்னமும், இந்த வயிர ரத்னமும், என் பொன்னும், உம்முடையதே! அவ ளருகில் தடையின்றி போவதற்குமாத்திரம் எனக்கு உமது அனுமதி இருக்கவேண்டும்.

பா. இந்த ஏற்பாடுகளை ஆவலுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். நமக்குள் இவைகளெல்லாம் சந்தேகம் அற வரையப்படட்டும். இதற்குமாத்திரம் நீர் உத்திரவாத மாகவேண்டும். அவளை வென்று, அங்ஙனம் வென்றதாக நேர்வழியில் எனக்கு ரூபிப்பீராயின், நான் உம்மீது பிறகு பகை பாராட்டேன். நமது வார்த்தைக்கும் பாத்திரமானவ ளல்ல அவள் பிறகு. அவள் கற்பிற்குப் பங்கம் வராமற் காத்தனளோ, நீர் அப்படிப் பங்கம் வந்ததாக ரூபிக்காமற் போனீரோ, உமது துர் எண்ணத்தின்பொருட்டும், தூயதான அவள் கற்பினை நீர் தூஷிக்க முயன்றதின்பொருட்டும், உமது வாளால் எனக்கு உத்தரவு சொல்லவேண்டும் நீர்.

ஈ. உமது கை—இதே ஏற்பாடு—தக்க நியாய வாதிகளைக் கொண்டு இவைகளை யெல்லாம் தகுந்தபடி வரைந்துவைப் போம. பிறகு நான் உடனே சிமஹளம போகிறேன். இல் லாவிடின் இநதப் பேரம் ஆறிப்போம், பட்டினியில் அழிந்து போம். நான் போய் என் பொன்னைக் கொண்டுவருகிறேன்; பிறகு நம திரு பந்தயங்களையும் எழுதிவைப்போம்.

பா. ஒப்புக்கொண்டேன்.

[ஈயாகாமனும், பாசதாமனும் போகிறார்கள்.]

சோ. இது நிற்கும் என்று நினைக்கிறீரா நீர்?

ப. ஈயாகாமர் அதி னின்றும் பின் வாங்கார். வாரும் அவர் களைப் பின்தொடர்வோம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளம். சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையிலோர் அறை.

அரசி, பாங்கிகள், கருணாலயன் வருகிறார்கள்.

அ. பனியானது தரையின்மீது பரவி யிருக்கும்பொழுதே அப் புஷ்பங்களைப் பறியுங்கள். புறப்படுங்கள் உடனே. நான் கூறியவை யெல்லாம குறிப்பிட்ட கடிதம யார் வைத்திருக் கிறது?

பாங். நான், அம்மணி.

அ. புறப்படுங்கள். [பாங்கிகளெல்லாம் போகிறார்கள்.] பிறகு, ஐயா வயித்தியரே, அந்த மூலிகைகளையெல்லாம் கொணர்ந்தீரா?

க. ஆம், அரசியின் திருவுளப்படி கொண்டுவந்தேன். இதோ இருககின்றன அம்மணி. [ஒரு சிறு பெட்டியைக் கொடுக்கிறான்.] தங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.—தாங்கள் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது—என் மனோ சாட்சி என்னைக் கேட்கும் படி யுந்துகிறது. என்ன காரணம்பொருட்டு, நாளாவர்த் தியில் மெலிவடையச்செய்து, முடிவில் ஆவியை அழிக்க வல்ல, இந்தக் கொடும் விஷ மருந்துகளை யெல்லாம் என் னைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளை யிட்டீர்கள்?

அ. வயித்தியரே, நீர் இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்பது, எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது. நான் தங்களுடைய சிஷ்யை யாக நெடுங் காலமா யிருக்க வில்லையா? நீர் எனக்குக் கற்பிக்க வில்லையா, வாசனைத் திரவியங்களையெலாம் செய்யவும்? திரா வக மிறக்குவதற்கும்? கெடாமல் காப்பதற்கும்? நமது மஹா ராஜாவே நான் செய்யும் பட்சணங்களை விரும்பி வேண்டும் படி, அத்தன்மையாக? இவ்வளவுதூரம் நடந்தபிறகு—தாம் என்னை ராக்ஷச குண முடையவ ளெனக் கருதாவிடின்— மற்ற பரீட்சைகளிலும் எனது அறிவை விர்த்தியடையச் செய்தல் நியாய மல்லவா? மனிதர்கள்மீ தல்ல, அவர்களைக்

கொல்வது ஒரு பொருட்டாய் மதிப்பிடப்படாத—மற்ற ஜீவன்களின்மீது பிரயோகித்து, உம்முடைய இம் மருந்து களின் சக்தியைக் கண் டறிகிறேன். அவைகளின் வேகத்திற் குத் தக்க சிகிச்சையும் செய்து பார்க்கிறேன். இதனால் அவைகளின் நானுவித குண குணங்களையும் வேகங்களையும் தேர்ந் தறிகிறேன்.

க. மஹாராணி, இந்தப் பரிசோதனையினல் உங்கள் மன தைக் கடின மாக்கிவிடுவீர்கள். அன்றியும் இவைகளின் வேகத்தைப் பார்த்தால் துன்பகரமாயும, துயரகரமாயும் இருக்கும்.

அ. சரி, அதற்காக நீர் கவலைப்படவேண்டாம்.

விசாகன் வருகிறான்.

[ஒரு புறமாக] இதோ முகஸ்துதி கூறும் கள்ளன் வருகிறான். அவன்மீது பிரயோகித்துப் பார்க்கிறேன் நான். இவன் தனது எஜமானன் பக்கிற் சார்ந்தவன். என் மகனுடைய துவேஷி. [உரத்து]—என்னடா விசாகா?—வயித்தியரே, இநதச சமயம உமமுடைய வேலை முடிந்தது. உம திச்சை வழி போகலாம.

க. [ஒரு புறமாக] எனக் கென்னவோ தங்கள்மீது சந்தேகம் தான். அம்மணி, ஆயினும நீர் ஒரு கெடுதியும் செய்ய முடியாது.

அ. [ஒரு புறமாக விசாகனிடம்] உன்னைத்தான், ஒரு வார்த்தை.

க. [ஒரு புறமாக] இவளை நான் நம்ப லாகாது. நெடு நாள் மெலி யச்செய்து கொல்லத் தக்க, ஆச்சரியகரமான விஷங்கள் தன்னிட மிருப்பதாக எண்ணுகிறாள். இவள் குணத்தை நான் அறிவேன். இவளைப்போன்ற கடுஞ் சிந்தையுடைய வர்களிடம், அப்படிப்பட்ட கொடிய ஔஷதங்களை நம்பிக் கொடேன். இப்பொழுது அவளிட மிருப்பவை, கொஞ்ச நேரம் இந்திரியங்களை மழுங்கச்செய்து, மயக்க முண்டாக்

கும். ஒருவேளை, முதலில் இவைகளை நாய் பூனைகளிடம் பிரயோகித்துப் பார்ப்பாள்; அதன்பிறகு, அதற்குமேல் போவாள். சாக்காட்டைப்போல் அது எவ்வளவுதான் காட்டியபோதிலும், அதில் ஒரு கெடுதியு மில்லை; பஞ்சேந்திரியங்களையும் கொஞ்ச காலம்வரை அடக்கியபோதிலும், மூர்ச்சை தெளிந்த பிறகு, முன்பைவிட அதிக பலத்தைக் கொடுக்கும். பொய்யான அதன் வேகத்தினால் அவள் ஏமாந்துபோவாள். அவளை இவ்வாறு ஏமாறச் செய்வதே எனக்கு யோக்கிய மாகும்.

அ. மறுபடியும் நான் உமக்குச் சொல்லி யனுப்புமளவும், வயித்தியரே, உமக்கு வேறு வேலை யில்லை.

க. அடியேன் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்கிறேன். [போகிறான்]

அ. இன்னும் அழுதுகொண் டிருக்கிறாள் என்று சொல்கிறாய்? நாளாவர்த்தியில் இது அடங்கி, இப்பொழுது அவளைப் பிடித்திருக்கும் மடத்தனம் போய், நீ கூறுவதைக் கேட்க மாட்டாள், என்று எண்ணுகிறாய்? உன் வேலையைப் பார். நான் உனக் கொன்று கூறுகிறேன், என் தம்பிமீது அவள் ஆசைப்படுவதாக எப்பொழுது எனக்கு வார்த்தை கொண்டுவருகிறாயோ, அந்த க்ஷணம் உனது எஜமானனிருக்கும் உன்னத ஸ்திதியை, நீயும் அடைந்தவனாவாய்; இன்னும் உயர்ந்த ஸ்திதியை—ஏனெனில் அவனுடைய ஐஸ்வரியமெல்லாம் வா யடங்கிக் கிடக்கிறது. அவனுடைய பெயரும், கடைசி இழுப்பி லிருக்கிறது. அவன் திரும்பி வரவும் முடியாது. இப்பொழுது இருக்கு மிடமும் இருக்க முடியாது; ஓ ரிடமிருந்து அவன் மற் றோரிடம் புகுதல், ஒரு துக்கத்தை விட்டு மற் றொன்றை மேற்கொள்வதாம்; உதிக்கின்ற ஒவ்வொரு தினமும் அவனை க்ஷீணித்துக்கொண்டே வருகிறது. அவனே மற்றவர்களை அனுசரிக்க வேண்டியிருக்கும்பொழுது, அவனை அனுசரித்து நீ அடையத் தக்க பலன் என்னுளது? அவன் தனது

அதிர்ஷ்டத்தைப் புதிதாய்த் தேடவேண்டும்.—அவனைத் தாங்க வல்ல நேசர்களு மில்லை அவனுக்கு.

[ராணி ஒரு பெட்டியைக் கீழே போடுகிறாள்; விசாகன் அதை எடுக்கிறான்.]

இன்னதென் றறியாது எடுக்கின்றா யதை நீ. ஆயினும் உன் கஷ்டத்திற்காக எடுத்துக்கொள் அதை நீ. நான் செய்த ஓர் ஔஷதம் அது. அது அரசரை ஐந்து முறை அந்தகன் கையினின்றும் தப்ப வைத்தது. இதைவிட பலத்தைத் தரத் தக்கது வேறொன்று மில்லை.—இல்லை வேண்டாம், நீயே எடுத்துக்கொள். இனிமேல் உனக்கு நான் செய்யப்போ கிற பெரும் நன்மைக்கு, இது ஒரு அச்சாரமாம். அவ னுடைய ஸ்திதி இப்படி யிருக்கிறதென்று உன்னுடைய எஜமானியிடம் உரைப்பாய், நீயே சொல்வதுபோல் சொல். இவ்வாறு மாறுவதில், உனக்கு என்ன நன்மை யுண்டாகு மென யோசித்துப்பார். உன்னுடைய எஜமானியின் சேவ கத்தை நீ விடாமலே, என்னுடைய தம்பியாகிய புதிய எஜ மானனையும் பெறுவாய்,—அவன் உன்னை நன்றாய்க் கவனிப் பான். நீ விரும்பும்படியான எப்படிப்பட்ட உன்னத பதவி யையும் உனக் களிக்கும்படி மஹாராஜாவை உந்துகிறேன். நானே, உன்னை இத தொழிலிற் கையிட்டுக்கொள்ளும்படி செய்தபடியால், உன் கஷ்டத்திற்குத் தக்கபடி பரிசளிக்கக் கடமைபட் டுள்ளேன்—என்னுடைய பாங்கியரைக் கூப் பிடு—நான் சொன்ன வார்த்தைகளை யோசித்துப் பார்.

[விசாகன் போகிறான்.]

மோசக்கார னாயினும் மாறாத கள்ளன்! இவனை நாம் அசைக்க முடியாது. அவனது எஜமானனுக்கு வாரீசா யிருக்கிறான்; தன் கணவனை அவள் என்றும் மறவாதபடி ஞாபகப் படுத்திக்கொண் டிருக்கிறான். நான் கொடுத்ததை அவன் புசிப்பா னாயின், அவள் பிராணநாதன் பக்கமாகப் பேசு பவர்கள் ஒருவரு மில்லாதபடி செய்துவிடும். அவளும்

அதன்பிறகு, என் வசமாய் இணங்காவிட்டால், அந்த ஔஷதத்தை ருசிபார்க்க வேண்டியதுதான்.

பாங்கிகளுடன் விசாகன் வருகிறான்.

அப்படி—நல்லது, நல்லது! நீலோத்பலங்கள், செங்கழு நீர், தும்பை—என் அறைக்குக் கொண்டுபோங்கள் இவைகளை.—விசாகா, போய் வா. நான் சொன்ன வார்த்தைகளை யோசித்துப் பார்.

[பாங்கிகளுடன் போகிறாள்.]

வி. அப்படியே செய்கிறேன! என் எஜமானனுக்குத் துரோகியாய் முடியுமுன் என் உயிரை முடிப்பேன். அவ்வளவு தான் உங்களுக்குச் செய்ய முடியும் நான். [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஆறும் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் மற்றோர் அறை.

ஹேமாங்கி வருகிறாள்.

ஹே. ஆ!—ஈன்ற தந்தை இளகா நெஞ்சுடையார், மாற்றாந்தாய் மாறுபாடுடையாள், மாறு தேசம் அனுப்பப்பட்ட மன்னனுடைய மணப் பெண்ணை விவாஹம் புரியவேண்டி நிர்ப்பந்திக்கும் மடைய னொருவன்! அந்தோ! அக் கணவனே என் துயரத்திற் கெல்லாம் ஆதி காரணம். அடிக்கடி என்னை அவலப்படுத்துவதற்கும் காரணம்! என் னிரண்டு சகோதரர்களைப்போல், கள்ளர்களால் அபகரிக்கப்பட் டிருந்தேனாயின், எவ்வளவு சந்தோஷ முள்ளவளா யிருப்பேன்! மாட்சிமையுடன் சம்பந்தப்பட்ட விருப்பமே, அதிக துக்ககரமானது; சுகத்திற் கோர் அபிருசியைக் கொடுக்கும் பரிசுத்தமாம் சுயேச்சை யுடையார் எத்தனை எளியராயினும் அத்தனையும் சிலாகிக்கத் தக்கவரே. இது யாரா யிருக்கலாம்?—சீ!

விசாகனும், ஈயாகாமனும் வருகிறார்கள்.

வி. அம்மணி, இவர் மதுரை நகரத்து மாட்சிமையுடைய சீமான்; என் எஜமானனிடமிருந்து ஏதோ நிருபங்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

ஈ. என்ன முகம் மாறுகிறீர், அம்மணி? கீர்த்தி பெற்ற கேசரி நாதர் சுகமா யிருக்கிறார். ராஜ குமாரியின் க்ஷேமத்தை மிகவும் விசாரிக்கச் சொன்னார்.

[ஒரு நிருபம் கொடுக்கிறான்.

ஹே. ஐயா, உமக்கு மிகவும் வந்தனம். உமக்கு நிரம்ப நல்வரவு கூறவேண்டும் நான்.

ஈ. [ஒரு புறமாக] அவளது வெளித் தோற்றமெல்லாம மிகவும மேன்மை யுடையதே! இததனை அருமை வாய்நத மனத்தையும உடையவ ளாயின், இவளே கிடைததற் கரிய காம தேனுவாம். என்னுடைய பநதயததை நான் பறி கொடுதத வனே! தைரியமே, எனக்குத துணை நிற்பாயாக! எதற்கு மஞ்சாமையே, என் தலை முதல் கால்வரை காததிடும் கவச மாகுக! இல்லாவிடின உததரகுமாரனைப்போல் ஓடியே நான் யுததம் செய்யவேண்டும, அதாவது உடனே ஓட வேண்டும.

ஹே. [படிக்கிறாள்.] "உயர் குண முடை உததமர்களுள ஒருவர் அவா; அவரது அன்பிற்கு நான் மிகவும கட்டுப்பட் டிருக் கிறேன். அதற்குத தக்கபடி அவரைக கருதல்வேண்டும், உன்னிட முளள நமபிக்கையை மதிப்ப தானால்...

கேசரிநாதன்."

அதுவரை நான் உரத்துப் படித்தேன், மற்று முள்ளதை என் னிருதயததின் அநதரங்கமே சுக முற்று சந்தோஷத் துடன் உட்கொள்ளுகிறது.—ஐயா, என் வார்த்தைகளால் உமக்கு எவ்வளவு நல் வரவு கூற முடியுமோ, அவ்வளவு கூறுகிறேன். என்னால் என்ன செய்ய முடியுமோ, அவற்று ளெல்லாம் அதனை நீ காண்பீர்.

ா. மிகவும் சந்தோஷம், அழகிய அரச குமாரியே. என்ன ஆச்சரியம்! மனிதர்களுககுப் பயித்தியம பிடித்திருக்கிறதா, என்ன? இவ் வழகிய விதானம்போன்ற ஆகாயத்தையும், வளம் நிறைநத வையகத்தையும், சமுத்திரத்தையும், கண்டு களிக்கவும, ஆகாயத்தில் ஒளிர்கின்ற நட்சத்திரங்களுக்குள் உள்ள பேதததைபும, ஆர்கலியின் கரையி லுள்ள ஒன்றைப்போல் இருககின்ற கணக் கிறநத கூழாங்கற்களுக்கும் உள்ள பேதததைப பகுத் தறியவும, ஜகதீசன் நமக்குக கண்களைக் கொடுக்க வில்லையா? அபபடிப்பட்ட உத்தமமான இநதிரியங்களைககொண்டு அழகிற்கும் அவலட்சணத்திற்கு முள்ள பேதத்தைப் பிரித தறிய முடியாதா நம்மால்?

ஹே. உமககு ஆசசரியததைதத தருவ தென்ன?

ா. அது கண்களின குறற மன்று; ஏனெனில் மநதிகளும் மற்ற குரங்குகளும்கூட இபபடிபபட்ட இரண்டு ஸ்திரீ உருவங்களைக கண்டு, ஒன்றை வியநது பல்லை இளித்தும், மற்றொன்றை முகம சுளிதது நமககு காட்டியும, அவைகளுக் குள்ள பேதததைக் காட்டிவிடும். ஆய்ந தறியும புத்தியின் தவறெனவும கூற லாகாது; ஏனெனில புததி சூன்யர்களும் இத்தகை எழிலைக கண்டு இதே மேம்பட்டதென ஸ்திரமாய்க கூறிவிடுவார்கள்; இச்சையின குற்றமெனவும் எண்ணலாகாது; கேவலம மோஹமானது, இததனை அருமையாம அழகு எதிரப்பட்டால் அனுபவிகக விருமபாது, தெவிட்டியதுபோல் வெறுததுபபோம்.

ஹே. என்ன விசேஷம, சொல்லும.

ா. எத்தனை அனுபவிததும் ஆததிரம் அடங்காத, தேக்கிட்ட இசசையானது—குடம் நிரம்பி வழிந்தோடுவதேபோல்— உத்தம உணவைப் புசித்தும், உச்சிட்டததை உண்ண விரும்புகிறது.

ஹே. ஐயா, இவ்வாறு உம்மை மெய்ம் மறக்கச் செய்வ தென்ன? உடம்பு ஏதாவது அசௌக்கியமோ?

சா. அப்படி யொன்று மில்லை, அம்மா; நான் சுகம்தான்.—ஐயா, என்னுடைய ஆளை நான் விட்டுவந்த இடத்திலேயே இருக்கும்படி சொல்லும். அவன் ஒருவாறான குண முடைய பேதை.

வி. அங்குதான் புறப்பட்டேன் ஐயா, அவனுக்கு நல்வரவு கூற. [போகிறான்.]

ஹே. என் பிராணநாதர் சவுக்கியமாகவே இருக்கிறாரா? கொஞ்சம் தயை செய்து சொல்லவேண்டும்.

சா. நன்றா யிருக்கிறார், அம்மா.

ஹே. அவர் சந்தோஷத்தின்மீது மனத்தைச் செலுத்துகிறாரா? அங்ஙனம் செய்கிறாரெனக் கோருகிறேன்.

சா. அதிகமான சந்தோஷத்தி லிருக்கிறார். அவரைப்போல் வேடிக்கை விநோதங்களுக் கிடங் கொடுக்கும் அயல் நாட்டான் ஒருவரு மில்லை அங்கு. அவருக்குப் பெயர் அங்கே சிங்களதேசத்துச் சிருங்காரலோலன் என்று.

ஹே. அவர் இங்கிருந்தபொழுது ஒருவாறு துயர் கொண் டிருந் தார், அநேக சமயங்களில், அதற்குக் காரண மறியாமலே.

சா. அவர் சஞ்சலப்படும் சமயமே நான் பார்த்த தில்லை. அவர் தோழர் ஒருவர் இருக்கிறார், சோழ தேசத்தார்; பெயர் பெற்ற ஒரு பெரிய மனிதன்; தன் தேசத்துக் காஞ்சிச் சிறுமி ஒருத்தியின்மீது அதிக காதல்கொண்டிருக்கிறார். நெருப்.புத் துருத்தியினின்றும் காற் றெழுவதேபோல் எந் நேரமும் பெரு மூச்சு விட்டுக்கொண் டிருப்பார். அப்பொழுது, இந்த சிருங்கார சிம்ஹளரோ—நான் சொல்வது உமது பிராணநாதரை—வயிறு குலுங்கச் சிரித்து, "ஐயா! பேதை மனிதன் இதிஹாசங்களில் கற்றதாலும், தான் கேட்டதாலும், தன் சொந்த அநுபவத்தாலும், மாதர்கள் இப்படிப் பட்டவர்கள், மன மிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இப்படித் தா னாகவேண்டும், என் அறிந்தும், அவர்கள் வலையினின்றும்,

விலகி இருக்கும் காலத்தில், மறுபடியும் அவ் வலைக்குட சிக்கவேண்டுமென்று விரும்பித் தான் வாழ்நாட்களை வருத தத்தில் கழிப்பானா, என்று எண்ணும்பொழுது, நகைப்பினால் என் வயிறு வெடியா திருப்பது என்ன ஆசசரியம!" என்று கூறுவார்.

ஹே. என் பிராணநாதர் அப்படிச் சொல்வாரோ?

ஈ. ஆம், அம்மணி; அச சமயங்களில் அவர் கண்களினின்றும் சிரித்துச சிரித்து கண்ணீர் பிரவாகமாகப் பாயும. அவர் பக்கலில் நின்று, அவர் அநத சோழநாட்டானை ஏளனஞ் செய்வதைக் கேட்டலே ஓர் விநோத மாம. ஆனால் சுவாமிக் குத் தெரியும்—சில மனிதர்கள் அதிக தவ றிழைக்கிறார் கள்.

ஹே. என் பிராணநாதர் அங்ஙனம் செய்யாரென நம்புகிறேன்.

ஈ. அவ ரல்ல, ஆயினும சாவேஸ்வரன் அவருக் களிததைதை இன் னும் அதிக சநதோஷத்துடன அனுபவிக்கலாம; அவா வரையிலுமே அது அதிகம். உம்மை, அவரது உடை மையென எண்ணும்—உம்மைக் கருதுமிடத்தோ—அது மிகவும் அதிகமாம—இதையெல்லாம் கருதுமிடத்து, நான் ஆசசரியப்பட வேண்டிய னாயினும், பரிதாபமும் படவேண் டும்.

ஹே. ஐயா, தாம் எதற்காகப் பரிதாபப்படுகிறீர்?

ஈ. இரண்டு பெயரைக் குறிதது, மனப் பூர்வமாய்.

ஹே. ஐயா, அவர்களில் நான் ஒருததியோ? என்னை ஒருவாறு பார்க்கிறீர். உமது பரிதாபத்திற்கு ஆளாகும்படி என்னிடம் என்ன அவலததைக் காண்கிறீர்?

ஈ. என்ன துக்ககரமான விஷயம்! அந்தோ! ஒளி வீசும் ஆதித்யனுடைய காநதியினின்றும் என்னை மறைததுக் கொண்டு, அடர் குகையில் அவியும் விளக் கொன்றைக் கொண்டு ஆநந்தப்படுவதோ?

ஹே. ஐயா, உம்மை நான் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். எனது கேள்விகளுக்கு உமது பதில்களை இன்னும் வெளிப்படையாகக் கூறும். என்மீது ஏன் பரிதாபப்படுகிறீர் ?

ச. நான் சொல்லவந்த தென்னென்றால், மற்றவர்கள் அநுபவிக்கிறார்களே, உமக்குச் சொந்தமானதை—ஆனால், அதற்குப் பழி வாங்கும் தொழில் பரமேஸ்வரனுடைய தாம். அதைப் பற்றிப் பேசுதலும என் தொழி லன்று.

ஹே. என்னைப்பற்றி, அல்லது என்னைச சார்ந்த விஷயத்தைப்பற்றி தாம் ஏதோ தெரிநதவராயத தோற்றுகிறீர். சில விஷயங் களில் தவறாய் நடப்பதாக சநதேகங் கொள்வது, அங்ஙனம் நடப்பதாக உறுதியாய் நமபுவதைவிட, அதிக கெடுதியை விளைப்ப தாகும் ; ஏனெனில் நிசசயிக்கப்பட்ட விஷயங்கள், பரிஹாரங்களைக் கடநதவைக ளாகும ; அல்லது காலததில் அறிநதால், அதன் சிகிசசையும அதனுடன் பிறக்கும். நீர், தூண்டிவிட்டும் நடைபடச செய்கிற அவ் விஷயத்தை, எனக் கறிவிககுமபடி வேண்டிககொள்ளுகிறேன்.

ச. எனது அதரததைக குளித்திட இக் கன்னமும, ஒவ்வொரு ஸ்பரிசமும, பட்டமாததிரத்தில் ஆசை மாறா ஆணையினை எனது ஆன்மாவுக்குப் புகட்டக கூடிய இக் கரமும, பல திக்குகளிலும செல்லும என கண்ணின் பார்வையைச சிறைப்படுத்தி இவ்விடததிலேயே பநதப்படுததும, இவ் வுருவமும், எனக்குச சொநதமா யிருக்கு மாயின், பரஙகுன் றததின் படித துறைபோல பலருக்கும் சாதாரணமான பாவையரின் அதரத்தைப் பருகுவனோ ? கடிகைதோறும் கபட சத்தியத்தாலும் கடுந தொழிலாலும் கற டேறிய கை களைக் கட்டிப் பிடிப்பேனா ? நாற்ற முடைய மெழுகினால் ஏற் றிய தீபம் கறுத்துக் காட்டுவதுபோல், காந்தி மழுங்கிய களங்க முடைய கண்களை நான் கபடத்தனமாய்ப் பார்ப்பனோ ? அங்ஙனம செய்வே னாயின், அடியுடன் அழிக்கப்பட்டு, ஆழ் நரகி லுள்ள அததனைக் கொடுமைகளும் ஏக காலத்தில் என் னைப் பிடிக்கத் தக்க வோர் ஆளாவேன்.

ஹே. எனது பிராணநாதர் சிம்ஹளத்தை மறந்தாரென அஞ்சுகிறேன்.

ர. தன்னையும் மறந்திருக்கிறார். இவ்வாறு அவரது இழிந்த ஸ்திதியைச் சொல்ல இசைந்து சொன்னவ னன்று நான். உமது சௌந்தர்யங்களே, மௌனம் சாதிக்கும் என் மனோ சாட்சியினின்றும் வாய்விட்டு வெளி வரும்படி வலிக்கின்றன.

ஹே. இன்னும் கேட்க எனக் கிஷ்ட மில்லை.

ர. ஐயோ! என் னுருயிரே! உமது கதியானது பரிதாபத்தினுல் என் னிருதயத்தைப் பிளந்து, என்னைத் துயருறச்செய்கிறது. அழகில் நிக ரற்ற அணங்கு—உலகில் ஒப் புயர் வற்ற அரசனைச் சார்ந்த போதிலும் அவனது உன்னத ஸ்திதியை இருமடங் காக்க வல்ல உத்தமி—உம்மைவிட்டு, உமது பணத்திற்குத் தக்கபடி, தமது உருவத்தைக் காட்டும், நாணய மில்லாத நடன மாதர்களுடன் கூடுவதா? நீர் பழி வாங்கவேண்டும். இல்லாவிடின் உம்மைப் பெற்றவள் ராணி யன்று; உமது உயர்ந்த குடிப் பிறப்பினின்றும் குன்றுகிறீர் நீர்!

ஹே. பழிவாங்குவதா! நான் எப்படிப் பழிவாங்குவது? இது உண்மையா யிருக்கு மாயின்—என் னிதயமே என் செவிகள் கேள்வியுற்றதை அதனை விரைவில் நம்பி மோசம் போகலாகாதெனக் கூறுகிறது.—ஆயினும் இது உண்மையா யிருக்குமாயின், நான் எவ்விதம் பழி வாங்குவது?

ர. நீர் இல்லாக் காலத்து, உமது திரவியத்தைக்கொண்டு, எல்லா வித லீலைகளையும் தான் ஆடி வரும்பொழுது, உம்மைமாத்திரம் கன்னியாகுமரி மடத்துக் கன்னிகையரைப்போல் கற்பினைக் கடுங் காவலி லிட்டுக் காத்துவரச் செய்வதோ? பழி வாங்கு மிதை. என்னை உமக் குரிய இனிய சுகத்தின் பொருட்டு ஒப்பிவைத்தேன். உமது படுக்கையினின்றும் பறந் தோடின அப் பாமரனினும் நான் உயர்ந்தவனே, உம்மீ

துள்ள ஆசை அணுவளவும் குறையாது வாழ்வேன், எப்பொழுதும் அருகில், திண்ணமாய்.

ஹே. ஆ!—ஐயோ! விசாகா!

ச. உமது அதரத்திற்கு என் பிரார்த்தனையைச் செலுத்துகிறேன்.

ஹே. போ தூர! இதுவரையில் உன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட என் செவிகளை நான் தூறவேண்டும். நீ நற்குண முடையவனுயின், நலத்தின்பொருட்டு இககதையை என்னிடம் கூறியிருப்பாய்; நீ விரும்பும், வெறுக்கத தக்க இவ் விழிவாம் முடிவின்பொருட் டன்று. உனக்கும நற் குணத்திற்கும் எவ்வளவு தூரமோ, அவவளவு தூரம இருக்கிறது அவருக்கும் நீ கூறும கதைக்கும; அப்படிப்பட்ட உததமனை நீ தூஷிக்கிருய். பேதையாம உன்னையும் பிசாசையும் ஒன்ருய் வெறுக்கும பெண் மணியை வேண்டி விரும்புகிருய் நீ! —என்ன, ஐயோ! விசாகா!—அரச ராகிய என் தநதையிடம் நீ கொண்ட துர் எணணததை அறிவிக்கிறேன். படுக்காளியான பாதக னொருவன், பாண்டிய நாட்டுப் பரத்தையர் வீதியில வியாபாரம செய்வதுபோல், தன தாரண்மனையிலும் வியாபாரம் செய்து, அவனது துர் எண்ணங்களை யெல்லாம இங்கு அனைவருக்கும் வெளிப்படுததுமபடி விடுதல், சரியென நினைக்கிருரோ பார்பபோம்.—ஆயினும, அநதோ!—தன தாரண்மனையை அவர் கவனிப்பதே யில்லை, தனது பெண்ணையும மதிப்ப தில்லை.—என்ன, ஐயோ! விசாகா!

ச. ஹா! கேசரிநாதரே! நீரே சுகபுருஷன் என்று நான் சொல்ல வேண்டும். உமது காதலி உம்மீது வைத்த கௌரவத்திற்கு, நீர் அவளிடம் வைத்த நம்பிக்கை பொருநதியதே, உமது சிறந்த உத்தமமான நற் குணம், அவளது உண்மையாம் கௌரவத்திற் கேற்றதே! ஈசன் அருளால் இருவரும் நீடூழி காலம் வாழ்வீராக!—எத் தேசமும் தன்னுடையான்

எனக் கோர விரும்பும், தண்ணளியாளுக்குத் தக்க தாரம்! அவரது காதலியாகிய நீரே உலகில் ஒப்புயர்வற்ற உத்தம னுக் கேற்ற பத்னி! என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டு கிறேன் உம்மை. உமது காதலானது கலக்கப்படாதபடி வே ரூன்றியதா எனக் கண் டறியும்பொருட்டே, நான் இதை யெல்லாம் பேசியது. உமது பிராணநாதன் இப் பொழுது இருப்பதுபோல் மறுபடியும் புதிதாய் ஆகச் செய்ய வல்லேன். உண்மையான நடவடிக்கைகள் அந்த உத்தம னிடமே குடிகொண் டிருக்கின்றன. சங்கங்களை யெல்லாம் தன சாராபாகச செய்ய வல்ல அததனைப் பரிசுத்த மாம மாயாவி! உலகி லுள்ள உத்தமர்களின் மனத்தையெல் லாம கவர்கிறார்—

ஹே. செய்த பிழைகளுக்குப் பிரதி செய்கிறீர்.

ஜ. மாநதர்களுக்குள் விண்ணினின் றிழிநத வேந்தனைப்போல் உட்காருகிறார். அவரிடத் துள்ள ஓர் வகை உத்தம குண மானது, அவரை எடுத்துக் காட்டி, சாதாரண மனி தரைவிட மேலானவராகப் பாவிக்கசசெய்கிறது. மங்கை யர்க் கரசியே! கட்டுக் கதையை நீா எவ்வாறு கவனிக்கிறீ ரோ என்று பார்க்க முயன்றதற்காக, என்னை மன்னிக்க வேண்டும. அஙஙனம் செய்தது, அததனை அருமையாம் புருஷனை உமது நாதனுகக கோரிய உமது கூர்மையாம் அறி வை, பெருமையுடன் ஊர்ஜ்ஜிதப்படுததியதேயொழிய, வே றன்று; உமது ஒள்ளிய அறிவு ஒருகாலும் தவறாது. அவர் மீது நான் வைத்த அன்பானது, உம்மை இவ்வாறு தூண்டிப் பார்க்கச் செய்தது. ஆயினும் ஜகதீசன் உம்மை மற்றவர் களைப்போல் அன்றி, மாறுபாட்டிற் கிடங் கொடா திருக் கச் செய்தார். உமமை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன், என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

ஹே. ஐயா, எல்லாம் சரி யாய்விட்டது. அரண்மனையில் எனக் குள்ள அதிகாரம் உமதாகக் கொள்ளும.

ச. அதற்கு அடியேனுடைய வந்தனம். உம்மைக் கேட்கவேண்டிய சிறு விண்ணப்பமொன்றை ஏறக் குறைய முற்றிலும் மறந்தேன். அது சிறிய தாயினும், உமது பிராணநாதரைப் பற்றிய தாகையால், முக்கிய மானதே. நானும், இன்னும் சில சீமான்களாகிய அவரது சினேகர்களும், இவ்விஷயத்தில் பவயப்பட்டவர்கள்.

ஹே. சொல்லும், என்ன அது?

ச. மதுரைவாசிகளாகிய எங்களில் பத்துப் பன்னிரண்டு பெயரும், எங்கள தலைவராகக் கொள்ளத் தக்க உமது நாதரு மாகச் சில தொகைகளைச் சேர்த்தோம், மஹாராஜாவுக்கோர் காணிக்கை வாங்கும்பொருட்டு. மற்றவர்களுக்கெல்லாம் நான் முதலாளியா யிருந்து, சோழ நாட்டில் அதை வாங்கினேன். அவை அருமையாம வேலை செய்த பாத்திரங்கள், நாணயமும வேலைப்பாடு முள்ள நகைகள். அவைகள் மிகவும் விலை யுயர்ந்தன. பட்டணத்திற்குப் புதிதானது பற்றி அவைகளைப் பத்திரமாய் வைக்குமிடம் அறியாது தியங்குகிறேன். அவைகளை உமது காப்பில்வைக்கக் கடாட்சித் தருள்வீரா?

ஹே. சந்தோஷமாய்; அவைகளைப் பாதுகாப்பதாக என் கௌரவத்தை ஈடுகொடுப்பேன். என் பிராணநாதர் அதில் பவ்யப்பட் டிருப்பதால், என் படுக்கை யறையில் வைத்திருப்பேன்.

ச. அவைகள் எல்லாம் ஒரு பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனது ஆட்கள் அதைக் காத்திருக்கின்றனர்; இன்றிரவுமாத்திரம் உங்களிடம இருக்க அதைத் துணிந் தனுப்புகிறேன். நாளை நான் ஊருக்குப் போகவேண்டும்.

ஹே. ஆ! கூடாது, கூடாது.

ச. இல்லை, நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீடித்து நா னிங்கிருப்பே னுயின் நா னளித்த வாக்கினின்றும் தவறினவனு

வேன். பாம்பனிலிருந்து படகேறிவந்தேன், உம்மைப் பார்ப்பதாகச் செய்த கட்டுறுதியின் காரணம்பற்றி.

ஹே. நீர் கொண்ட கஷ்டத்திற்கு நான் வந்தனம் செய்கிறேன்; ஆயினும் நீர் நாளை போகலாகாது.

ச. இல்லை, அம்மணி; நான் போகவேண்டும். ஆகவே, உமது பிராணநாதருக்கு ஏதாவது எழுதவேண்டி விரும்பின், இன்றிரவே அதைச் செய்யும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். நான் ஏற்படுத்திய காலத்தைவிட அதிகமாய் இருந்துவிட்டேன். நாங்கள் மஹாராஜாவுக்குக் காணிக்கை செலுத்த வேண்டிய காலம் கடக்கற்பாலதன்று.

ஹே. நான் எழுதுகிறேன். உமது பெட்டியை என்னிடம் அனுப்பும். அதைப் பத்திரமாய் வைத்திருந்து உம்மிடம் ஒப்புவிக்கிறேன் சரியாக. நீர் வந்தது மிகவும் சந்தோஷம்.

[போகிறார்கள்.

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளம். சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையில் முற்றம்.

கபோபரனும், இரண்டு கனவான்களும் வருகிறார்கள்.

க. இப்படிப்பட்ட துரதிருஷ்டம யாருக்காவது நேரிட் டிருக்கிறதா? நாலு பழமும் பழுதது வருமபொழுது, ஒரு பகடையிலே ஆட்டம தோற்றுபபோகிற தென்றால்! நூறு பொன் பநதயம கட்டியிருநதேன் அநத ஆட்டத்தின் பேரில்! அதன்மேல், தேவடியாள்மகன் ஒருவன், நான் கெட்ட வார்தைதைகள் மொழிநதேனென்று என்னோடு சண்டை போடவேண்டுமோ? என் இஷ்டப்படி என் வார்த்தைகளை நான் உபயோகிக்க லாகாதா? இவனிடமிருந்து நான் ஏதாவது அவைகளை இரவல் வாங்கினேனா?

மு. க. அதனால் அவன் அடைநத பலன் என்ன, உமது பாய்சசிகையினால் அவன் மண்டையில் குததுண்டது தவிர?

இ. க. [ஒரு புறமாக] குத்தினவன் மண்டையைபபோல் குத்துண்டவன மண்டையும் உள்ளே ஒன்று மில்லாததா யிருநதால், சுககல் சுககலாய் உடைந்துபோ யிருக்கும.

க. உத்தம குலத்தி லுதித்த ஒருவன் ஏதோ வார்த்தையாடினால், பக்கத்தி லிருப்பவர்கள் அதைத் தடுத்துப் பேசுவதாவது? ஏ!

இ. க. கூடாது ஐயா; [ஒரு புறமாக] நாய் குரைத்தால் அதற்கு எதிராகக் குரைப்பார்களா யாராவது?

க. தேவடியாள் நாய்! அவனுக்கா நான் பதில் சொல்வது? என்னுடைய அநதஸ்திற்குமாத்திரம் சரியானவனா யிருந்தால்!

இ. க. [ஒரு புறமாக] உன்னைப்போல் முழு முண்டமா யிருந்திருப்பான்.

க. உலகத்தில் இதைப்போல் வேறெதுவும் எனக்கு அத்தனைக் கோபம் உண்டுபண்ணு வில்லை. பாழாய்ப் போக! நான் இத்தனை உத்தம குலத்தில் உதிக்காம லிருந்திருக்க லாகாதா? நான் மஹாராணியின் தம்பி என்று என்னுடன் சண்டை போடமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பண்ணைக் காரனும், தான் வேண்டியமட்டும் சண்டைபோடலாம்; நான் மாத்திரம், எதிர்ப்பவன் ஒருவனு மின்றி, வான்கோழியைப் போல், வாயிலில் கீழும் மேலுமாய், உலாவிக்கொண் டிருக்க வேண்டும்.

இ. க. [ஒரு புறமாக] வீரம், அழகு, புத்தி, எல்லாம் உனக்கும் வானகோழிக் கிருப்பதுபோலதான் இருக்கிறது.

க. என்ன சொல்லுகிறாய் நீ?

மு. க. தாங்கள் வெறுக்கும் ஒவ்வொரு ஆசாமியுடனும், தாங்கள் சண்டைபோடுவது, தங்களுடைய அந்தஸ்திற்கு ஏற்றது அன்று.

க. ஆம், அதை அறிவேன் நான. ஆயினும் எனக்குத் தாழ்ந்த ஸ்திதியி லிருப்பவர்களை நான் தண்டிப்பது தகுதி யன்றோ?

இ. க. ஆம், அது பிரபுவாகிய தங்களுக்கே தகும்.

க. ஏன், அப்படித்தான் நான் சொல்கிறேன்.

மு. க. இன் றிரவு அரண்மனைக்கு ஒரு அயல் நாட்டார் வந்திருப்பதைப்பற்றி கேள்விப்பட்டீரோ?

க. அயல் நாட்டானா? எனக்குத் தெரியாமலா?

இ. க. [ஒரு புறமாக] அந்த அயல் நாட்டானுக்கு, இந்த அசல் மடடிக்குத் தெரியாமல் வரக்கூடாதென்பது தெரியாது.

மு. க. பாண்டிய நாட்டார் ஒருவர் வந்திருக்கிறார்; அவர் கேசரி நாதருடைய சினேகிதர்களில் ஒருவர் என்று எண்ணப்படுகிறது.

க. கேசரிநாதன்! நாட்டைவிட்டுத் துரத்தப்பட்ட கழுதை! அவன் யாரா யிருந்தபோதிலும், அவன் சிநேகிதனும் அவனைப்போன்ற மற்றொரு கழுதையா யிருக்கவேண்டும். இந்த அயல் நாட்டானைப்பற்றி உனக்கு யார் சொன்னது ?

மு. க. பிரபுவின் வேலை யாட்களுள் ஒருவன்.

க. அவனை நான் பார்த்தல் சரியா? அதில் ஒன்றும் என் அந்தஸ்திற்குக் குறை வில்லையே ?

மு. க. மஹாப் பிரபு! தங்களுடைய அந்தஸ்து எப்படி குறையும்?

க. ஆம், எளிதில் குறையாதென்றே நினைக்கிறேன்.

இ. க. [ஒரு புறமாக] மடையனுக்கு அந்தஸ்து ஒன்று! ஆயினும் இந்த மட அந்தஸ்து, எப்படியும குறையாது, அது என்னவோ வாஸ்தவம்தான்.

க. வாருங்கள், நான் போய் இந்தப் பாண்டிய நாட்டானைப் பார்க்கிறேன். இன்று நான் சொக்கட்டானில் தோற்ற பணத்தை அவனிடமிருந்து ஜெயிக்கிறேன். வாருங்கள் போவோம்.

இ. க. பிரபுவின் பின்னால் வருகிறேன்.

[களேபரனும், முதல் கனவானும் போகிறார்கள்.]

ராணியாகிய அந்தக கபட முடைய மகளைப் பெற்ற தாய், இந்தக் கழுதையையும் பெற்றாளே இவ் வுலகில! அவளோ, தன் புத்தியைக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆள்கிறாள், அவள் தம்பியாகிய இவனோ, தன் உயிர் போவதானாலும, இருபதில் இரண்டெடுத்துவிட்டால், பதினெட்டு மிகுதி, என்று சொல்லத தெரியான்.—அந்தோ! பேதை அரச குமரியே! அணங்கே, ஹேமாங்கி! நீ என்ன கஷ்டம் அநுபவிக்கிறாய்! ஒரு புறம உன் மாற்றாந் தாயால் ஆட்டப்பட்ட தந்தை; மற்றொரு புறம் உன்னைக் கெடுக்கவேண்டி, மணிக்கு மணி சூழ்ச்சி செய்யும மாற்றாந தாய்; இன்னொருபுறம், உனது பிரியமான கணவன் இந் நாட்டை விட்

டுத் துரத்தப்பட்டதைப் பார்க்கிலும் உனக்கு அதிக வெறுப்பைத் தரும்படியான, உன்மீது மோஹம் கொண்ட இப் பாதகன். உன்னைப் பலவந்தப்படுத்தி, உன் கணவனிட மிருந்து உன்னைப் பிரிக்கக் கருதும இக காதகன் கையினிற் சிக்காதபடி, ஜகதீசன் உன் கற்பினைக் காத்து ரட்சிப்பாராக! உனது களங்க மற்ற மனமெனும் கோயிலை சலனத்துக் குள் ளாகாதபடி, காப்பாற்றுவாராக! அங்ஙன மிருப்பா ராயின், எப்படியும், நீ நிலைபெற்று, துரத்தப்பட்ட உன் நாத னையும் பெற்று, முடிவில் இரு நாநிலத்தையும் பெறுவாய்!

[போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—ஹேமாங்கி படுக்கை அறை; அதன் ஒரு புறம் ஒரு பெட்டி. ஹேமாங்கி படுத்துக்கொண் டிருக்கிறாள். ஒரு பாங்கி நிற்கிறாள்.

ஹே. யார் இருக்கிற தங்கே? என் பாங்கி, நீலாவா?

பாங். ஆம், அம்மணி.

ஹே. இப்பொழுது என்ன மணி?

பாங். ஏறக் குறைய பாதி இராத்திரி யிருக்கும், அம்மா.

ஹே. ஆனால் நான் மூன்று மணி நேரம் படித்திருக்கவேண்டும். என் கண்கள் நோ வெடுக்கின்றன. நான் விட்ட இடத்தின் பக்கத்தை மடித்து வை. நீ படுக்கப் போ; தீபத்தை எடுத் துக்கொண்டு போகாதே; எரிந்துகொண் டிருக்கும்படி வைத்துப் போ. நான்கு மணிக்கு நீ விழிப்பா யானால், என்னை வந்து கூப்பிடும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எனக்குத் தூக்கம் நன்றாய் வந்துவிட்டது.

[பாங்கி போகிறாள்.]

ஜகதீசனே! என்னைக் காத்து ரட்சிப்பீராக! பேய்களிடமிருந்தும், இராக் காலத்துப் பிசாசங்களிடமிருந்தும் என்னைக் காக்கும்படி உம்மைப் பிரார்த்திக்கிறேன். [உறங்குகிறாள்.]

பெட்டியிலிருந்து ஈயாகாமன் வெளி வருகிறான்.

ஈ. சுவற்றுக் கோழி கூவுகிறது! மனிதர்களுடைய கஷ்டப் படுத்தப்பட்ட இந்திரியங்களெல்லாம், களைத்து உறங்கி, மறுபடியும் பலத்தைப் பெறுகின்றன. அஹல்யையின் கற்பினை அழிக்கக் கோரியபொழுது, இந்திரன் இவ்வாறுதான் அடிமேல் அடி வைத்துச் சென்றான். அழகிய ரதியே! என்ன அழகாய் அப் படுக்கையில் பய மின்றிப் படுத்திருக்கிறாய்! புதிதாய் மலர்ந்த பொற் கமலமே! தந்தத்திலும் வெண்ணிற முடைத்து உன் தங்க மேனி. உன்னை நான் ஒரு முறை ஸ்பர்சிக்கக் கூடு மாயின்! முத்தமிடக் கூடுமாயின்! ஒரே முத்தம்! இடைத்தற்கரிய கெம்புக் கற்கள் ஒன்றை யொன்று என்ன அன்போடு முத்தமிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன! அவளது சுவாசமே, இவ்வாறு இவ் வறைக்கு அகில் மண மூட்டுகிறது. விண்ணின் நிறம்போல் நீலமும் வெண்மையும் கலந்த, இரப்பைகளினும் பலகணிகளால் மூடப்பட்டிருக்கும், கண் மணிகளாம் விளக்குகளைக் காணுதற் பொருட்டு, வணங்கிப் பார்ப்பதேபோல், இவ் விளக்கின் சுடரானது, அவள் சார்பில் சாய்ந்து தெரிகிறது. ஆயினும் என் வேலையைப் பார்க்கவேண்டும். அறையினைக் குறிப்பிடும்பொருட்டு, எல்லாவற்றையும் எழுதிக்கொள்ளுகிறேன். இன்ன இன்ன படங்கள், அங்கே பலகணி, படுக்கையின் சித்திரங்கள் இப்படிப்பட்டன; திரைகள், பதுமைகள், இப்படி இப்படிப்பட்டன, இங்கு வர்ணித்திருக்கும் கதையின் சுருக்கம்.—ஆ! பதினாயிரம் அற்ப சாமான்களைவிட பாவையின் உடலி லுள்ள சில அடையாளங்கள் எனது வார்த்தையை ஊர்ஜ்ஜிதப்படுத்தும் அத்தாட்சியாம்; அவைகளையும் என் கணக்கில் ஏற்றவேண்டும். ஆ! மரணம்போல் மேலுக்குக் காட்டும் நித்திரை

யே! மாதின் மனத்தை நன்றாய் மழுங்கச் செய்வாயாக! கோயில்களி லிருக்கும் கல்லில் அமைக்கப்பட்ட விக்கிரஹங்களைப்போல் உணர்ச்சி யற்று இவள் உறங்குவாளாக! வளையே! வந்துவிடு! [அவள் கை வளையைக் கழற்றி] பிரம்மனது முடி எவ்வளவு கழற்றுவதற்குக் கடினமோ, அவ்வளவு சுலபமாயிருக்கிறது இது. இது என்னுடைமை. உள்ளுக்கு மனோ சாட்சி எங்ஙனம் செய்யுமோ, அங்ஙனமே வெளிக்கு, இவள் பிராணநாதனைப் பித்தம் பிடிக்கச் செய்யச் சாட்சி யாகும் இது—இவளது இடது ஸ்தனத்தி லிருக்கின்றது ஓர் ஐந்து புள்ளிகளுடைய மச்சம். இந்த அத்தாட்சி நியாயஸ்தலத்து அத்தாட்சியைப்பார்க்கிலும் நிச்சய மானது. இந்த ரகசியமானது, நான் பூட்டைத் திறந்து அவளது கற்பெனும் பெரும் புதையலைத் திருடியதாக அவனை நம்பும்படி பலவந்திக்கும். இனி ஒன்றும் வேண்டாம்—என்ன காரணத்தின்பொருட்டு? இதை எழுதுவானேன்? ஆணி அறைந்தாற்போல் அவ்வளவும் என் மனத்தில் முடுக்கப்பட் டிருக்கிறதே! இரவில் நெடு நேரம் எழில் நளன்றன் கதையைப் படித்திருக்கிறாள். தமயந்தியை உறக்கத்தில் விட்டுப் பிரிந்த இடத்தில் பக்கத்தை மடித்திருக்கிறது எனக்குக் கிடைத்தது போதும். பெட்டிக்குள் புகுந்து விசையை மூடிக்கொள்ளவேண்டும். சீக்கிரம்! சீக்கிரம்! பொழுது விடியுமாயின், நள்ளிருளைப் பறக்கடித்து, பாவையின் கண்களைத் திறக்கச்செய்யும். நான் பயத்துடன் பதுங்கி யிருக்கிறேன். அருகி லிருப்பது அமரருலகத்து அணங்கு ஆயினும், நா னிருப்பது நரகமே!

[கடியாரம் அடிக்கிறது.]

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று! மணி யாய்விட்டது! மணி யாய்விட்டது! [பெட்டிக்குள் போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றும் காட்சி.

இடம்—ஹேமாங்கியின் அறைக்கு வெளியி லுள்ள அரண்மனையின் ஓர் பாகம்.

கஜேபரனும், இரண்டு பிரபுக்களும் வருகிறார்கள்.

மு. பி. பந்தயம் தோற்ற பொழுதும, பொறுமையோ டிருப்பவர் உமமைப் போன்றவர் இப் பூவுலகி லில்லை. மூணத்தொன்று விழுந்த போதிலும் முகத்தைச சுளிபப தில்லையே !

க. ஆட்டம் தோற்றால் எவனுக்கும் அடங்கிப்போம.

மு. பி. ஆயினும் தங்களைப்போல் பொறுமையுட னிருக்கும பெருமையாம குணம் அரிது. நீர் ஜெயிக்கும பொழுதோ, கோலமும் குதூகலமுமா யிருககிறீர் !

க. ஜெயமானது எவனுகரும் தைரியத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. இந்த முட்டாள் பெண் ஹேமாங்கியை அடைவே னுயின் எனக்குப் போதுமான பொன் கிடைக்கும். பொழுது விடிந்து விட்டது ஏறக குறைய, அல்லவா ?

மு. பி. காலை யாய்விட்டது, பிரபு.

க. ஏன் இந்தச சங்கீதக்காரர்கள் இன்னும் வர வில்லை ? காலையில் அவளைச சங்கீதத்தினால் சந்தோஷப்படுத்துமபடி எனக்குச சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதுதான் அவள் மனத்தை ஊடுருவி மயக்கும் என்கிறார்கள்.

சங்கீதக்காரர்கள் வருகிறார்கள்.

வாருங்கள். சுருதி செய்து கொள்ளுங்கள். உமது விரல்களால் அவளை எழுப்புவீ ராயின், நாம் நமது நாவினாலுங் கொஞ்சம் பார்ப்போம். எதனாலும் முடியாவிட்டால், அவள் அப்படியே யிருக்கட்டும். எப்படி யாயினும், நான் என்னவோ விடப்போகிற தில்லை. முதலில், மிகுந்த மேன்மையான சுவாரஸ்ய மடங்கிய ஒரு பாட்டு. பிறகு, நல்ல அழ

கான ஒரு பல்லவி, சாஹித்தியம் ஆச்சரியகரமான அழகிய பதங்கள் அடங்கி யிருக்கவேண்டும்—அதற்கு அப்புறம்—அவள் யோசிக்கட்டும். [பாடுகிறார்கள்.]

"கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
 குருகுகள் இயம்பின, இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரைகள் ஒளியொளி யுதயத்
 தொருப்படுகின்றது விருப்பொடு நமக்கு
தேவிநற் செறிகழல் தாளிணை காட்டாய்
 திருப்பெருந்தேவியே, தேவர்தொழு மாதே
யாவருமறிவறி யா யெமக் கெளியாய்
 யெம்பெருமாட்டியே எழுந்தருளாயே."

சரி! நீங்கள் போங்கள். இது அவளை எழுப்பினால், உங்களுடைய சங்கீதத்தை சரியென மதிப்பேன். அங்ஙனம் செய்யாவிடின், அதை, குதிரை மயிர்களும், கன்றுகளின் நரம்புகளும, அல்லது ஆணங்கியின் குரலும், என்றும் சரிப் படுத்த முடியாத, அவள் காதில் விழும் வெறும சப்தமென மதிப்பேன்.

[சங்கீதக்காரர்கள் போகிறார்கள்.]

சிம்ஹளநாதனும், அரசியும் வருகிறார்கள்.

இ. பி. இதோ மஹாராஜா வருகிறார்.

க. நான் வெகு நேரம விழித்திருந்தது சந்தோஷமாசசுது. அது காரணமபற்றியே நான் அதி காலையில எழுந்தேன். நான் செய்த இப் பணிவிடையைத் தகப்பனருக குரிய வாஞ்சையோடு பார்ப்பார் என்பதற்குத தடையில்லை.—மஹாராஜா அவர்களுக்குக காலை வநதனம். தயையுடை என் தமக்கைக்கும் அவ்வாறே.

சி. கடின சித்தமுடைய என் பெண்ணின் கவாடத் தருகிலா காத்திருக்கிறாய்? அவள் வெளியில் வரமாட்டாளா?

க. நான் சங்கீதத்தால் அவளை எழுப்பிப்பார்த்தேன், அவள் அதைக் கவனிப்பதாகக் காணோம்.

சி. அவளது ஆசாமி ஊரை விட்டுப் போய் கொஞ்ச காலம்தான ஆயது. இதறகுள் அவனை மறநதிலள். அவள் மனததி னின்றும அவனது உருவம் மறைவதறகு இனனும கொஞ்ச காலம கழிய வேண்டும, பிறகு அவள உனனுடையவளே.

அ. அபபா, எநதெநத விதஙகளில் தன பெண்ணை நீ பெற முடியுமோ, அவைகளில ஒன்றையேனும விடாது முயல கிருர் மஹாராஜா. ஆகவே நீ அவருககு மிகவும நனறி யுள்ள வனு யிருககவேணடும. ஒழுககத்துடன் அவளது உததர வைப பெறும வழியில் உனனை நிறுததல் வேண்டும. தருநத சமயததின உதவியினைககொண்டு, அவள தடுப்பதை உனது தாளாண்மையை விர்ததி செய்யவேணடும. அவளுககுச் செயயும பணிவிடைகளெலலாம, ஏதோ திடீரென்று உன புததிககுப பட்டதுபோல தோறற, நீ மேலுககுக காட்ட வேணடும. எலலா விஷயஙகளிலும அவளுககுக கீழ்ப படிநது நடபபதுபோ லிருககவேண்டும, அவள உததிரவு உனனை அவள எதிரில நினறும அனுபபிவிடுகிற விஷயத தில தவிர—அது விஷயததிலமாததிரம நீ அறியாதவனுக வேணடும.

க. அறி விலலாதவனு ? அபபடி முடியாது.

ஒரு தூதன் வருகிருன.

தூ. மஹாராஜா அவாகள சநநிதானததிறகு, பாணடிய நாட்டு ராயபாரிகள வநதிருககிருர்கள். அவாகளுள ஒருவராய் காயார் லோகசேனர் வநதிருககிருா.

சி. இபபொழுது நமககு விரோதமான விஷயததின்பொருட்டு வநதபோதிலும், அவன யோக்கியமான மனிதன். இது அவன் குறற மன்று. அவனை அனுப்பிய எஜமானனுக் குரிய மரியாதையின்படி, நாம அவனுக்கு நல்வரவு கூற வேண்டும. அவனைக் கருதுமிடததும், அவன் முன்பு நமக்கு நல மிழைத்திருப்பதால், நாமும தக்கபடி மரியாதை

செய்யவேண்டும். அப்பா, உன் காதலியைக் காலையில் கண்டு வார்த்தையாடியவுடன், என்னையும் மஹாராணியையும் வந்து பார்ப்பாயாக. இப் பாண்டியன் விஷயமாக உன்னை நாங்கள் கொஞ்சம் உபயோகிக்கவேண்டிவரும்.—வாராய் நமது அரசியே, போவோம்.

[இருவரும் போகின்றனர்]

க. அவள் எழுந்திருந்தால் அவளுடன் பேசுவேன். இல்லாவிட்டால், அப்படியே அசையாது படுத்துக்கொண்டு கனவு காணட்டும் அவள்.—உனது உத்திரவின்மீது—[**கதவைத் தட்டுகிறான்.**] அவளது பாங்கிகள் அவளருகிலிருக்கின்றனர், தெரியுமெனக்கு. அவர்களில் ஒருத்தி கையை நான் கொஞ்சம் பொன்னால் பூசினால் என்ன? பொன்தான் புகுமிடத்தை விலைக்கு வாங்கும்; அநேக முறை அங்ஙனம் செய்கிறது. பொருளைக் காக்கவேண்டியவர்களே அப்பொருளைக் கள்வரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கச் செய்கிறது. யோக்யனைக் கொல்வதும் பொன்தான், கள்வனைக் காப்பதும் பொன்தான்; அன்றியும் சில சமயங்களில் யோக்யனையும் கள்வனையும் இருவரையும், தூக்கி விடச்செய்கிறது! அது எல்லாவற்றையும், செய்துமுடிக்கும், அழித்தும் வைக்கு மன்றோ? அவளது பாங்கிகளில் ஒருத்தியை என் பட்சம் வாதிப்பவளாகச் செய்கிறேன். ஏனெனில், என் வாதம் இதுவரையில் எனக்கே அர்த்தமாக வில்லை— உனது உத்திரவின்மீது.—[**மறுபடியும் கதவைத் தட்டுகிறான்.**]

ஒரு பாங்கி வருகிறாள்.

பா. யார் கதவைத் தட்டுகிறது?

க. ஒரு சீமான்.

பா. அவ்வளவுதானா?

க. ஆம், அன்றியும் ஒரு சீமாட்டியின் தம்பி.

பா. அது ஒரு விசேஷந்தான். அந்தப் பெருமை எல்லோரும்

துக்கொள்வது வழக்கமா யிருந்தபோதிலும், அவ்வாறு எதேச்சையாய் நடவாவண்ணம், இவ்விராஜ்யத்தின் மகுடத்திற் குரியவளாய்ப் பிறந்திருக்கிறபடியால், நீ கட்டுப்பட்டிருக்கிறாய்; நீ ஒரு அற்ப அடிமையை மணந்து அதன் விலை யுயர்ந்த மாற்றைக் கெடுத்துக் கொள்ள லாகாது. அவனிலும் இழிந்தவன் அவனியி லுண்டோ? அவனை நம்பினால் நீயும் உன் மக்களும் பிச்சை யெடுத்துப் புசிக்க வேண்டியதுதான்.—கட்டத் துணி யில்லாத கடைத்த தடியன்! சீமான்கள் சீயென இகழும் கந்தை! மடைப்பள்ளி மடையன்! அவ்வளவு கூட கௌரவ மில்லாதவன்!—

ஹே. விருதாவில் தூஷிக்கும் வீணனே! இப்பொழு திருப்பதை விட இன்னும் வேறொன்று மில்லாது, நீ இந்திரன் இளங்குமார னாயினும், அவரது காலைப் பிடிக்கும் வேலையாளா யிருக்கவும் தகாத இழிந்தவன் நீ. உனது குணத்தின் தாரதம்யப்படி கொடுப்ப தானால், அவரது ராஜாங்கத்தில் உதவிக் கொலைஞனாய் மற்றவர்கள் பொறுமை கொள்ளும்படி உன்னை ஏற்படுத்தலாம்; அந்த உயர்ந்த வேலை கொடுத்ததும் உனக் கதிகமென்று, உன்னை வெறுப்பார்கள் எல்லோரும்.

க. அவன் வாடையில் வறண்டுச் சாவானாக!

ஹே. உன் வாயால் அவரைப் பெயரிட் டழைப்பதைவிட, பெருங்கேடு வேறொன்றும் அவருக்கு நேராது. எப்பொழுதாவது அவர் தேகத்தைச் சுற்றி யிருந்த ஏழைமையாம் ஆடையும், உனது கேசங்களெல்லாம் உன்னை யொத்த மனிதராயினும், அத்தனைப் பெயரையும்விட, பெருமை பெற்றதாக மதிக்கப்படும் என்றால்—என்னடா, விசாகா?

விசாகன் வருகிறான்

க. அவனது ஆடை? இப்பொழுது, அந்தப் பிசாசு—

ஹே. துரைசானி யெனும் என் பாங்கியிடம் உடனே போ—

வி. அவன் ஆடை?

ஹே. பிசாசு பிடிப்பதுபோல் ஒரு மடையன் வந்து என்னைப் பிடிக்கிறான், பயப்படுத்துகிறான், அதனிலும் அதிக கோபமூட்டுகிறான். போ, என் பாங்கியை என் கையி னின்றும் அகஸ்மாத்தாய் நழுவிப்போன வளையலைத் தேடச் சொல், அது உன் எஜமான னுடையது. பரத கண்டத் தில் எந்த மன்னனுடைய பகுதிப் பணத்தைப் பெறுவ தாயினும், அதைக் கொடுத்திருக்கமாட்டேன், இன்று காலை அதைப் பார்த்ததாக நினைக்கிறேன். நேற்றிரவு என் கையி லிருந்ததெனக் கட்டாயமாய்ச் சொல்வேன். அதற்கு நான் முத்தமிட்டேன் அவரன்றி மற்றொன்றை நான் முத்தமிடுவதாக என் பிராணநாதரிடம் சொல்ல, அது போயிரா திருக்குமாக!

வி. அது காணாமற் போகாது, அம்மணி.

ஹே. அங்ஙனமே நானும் கோருகிறேன். போய்த் தேடிப்பார்.

[விசாகன் போகிறான்.]

க. என்னை நீ தூஷித்தாய்!—அவனது அற்ப ஆடை!

ஹே. ஆம், நான் அவ்வாறுதான் கூறினேன், ஐயா; என்மீது பிராது செய்வதானால் அதற்குச் சாட்சிகள் கூப்பிடும்.

க. நான் உன் தகப்பனாரிடம் சொல்லுகிறேன்.

ஹே. உங்கள் தமக்கையிடமும் சொல்லும்; அவர்கள் எனக்கு நல்ல தலைவி; என்னைப்பற்றி கெடுதியையே கருதுவார்கள் என நம்புகிறேன். ஆகவே நான் உம்மை விட்டுப் போகி றேன்—கேடு கெட்ட சஞ்சலத்திற்கு. [போகிறாள்.]

க. நான் பழி வாங்குகிறேன்!—அவனது அற்ப ஆடை!—இருக் கட்டும்! [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—பல்லாரியன் வீட்டிலோர் அறை.

பாசதாமனும், பல்லாரியனும் வருகிறார்கள்.

பாச. அதைக் குறித்து வருத்தப்பட வேண்டாம் தாங்கள். அவளது குறிப்பினை அவள் காத்திடுவாள் என எங்ஙனம் நிச்சயமாய் இருக்கிறேனோ, அங்ஙனம் அரசரை என் பட்சம் திருப்புவதில் நிச்சயமா யிருப்பே னாயின!

ப. அவரை உமது பட்சம் ஆக்க என்ன வழி பார்த்திருக்கிறீர்?

பாச. ஒரு வழியு மில்லை. காலத்தின் மாறுபாட்டைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டு, தற்காலத் தரித்திர திசையில் தயங்கி, நற்காலமெப்பொழுது வருமோ, என நாடிக்கொண் டிருக்கிறேன். குன்றிய கோரிக்கைகளுடைய இச்சமயத்தில், உமது பிரியத்தை மாத்திரம் பூர்த்தி செய்கிறேன். அதுவும் முடிவு பெறுமற்போனால், நான் உமக்கு அதிக கடன் பட்டவனாக மிருக்கவேண்டியதே.

ப. உமது சற்குணமும் சகோதரமும், நான் செய்யக்கூடியனவற்றிற்கெல்லாம் கைம்மாறு அதிகமாய்க் கொடுக்கின்றன— இதற்குள்ளாக, உம்முடைய அரசன், அகஸ்திய மஹாராஜாவிடமிருந்து கேள்விப்பட் டிருப்பார். காயாரோக சேனா தன் வேலையைக் குறைவின்றிச் செய்து முடிப்பார். எமது பாண்டிய சைனியத்தின் ஞாபகம் சிங்களவரது துயரத்தில் இன்னும் மாறாது குடிகொண் டிருக்கிறபடியால், அவர் எதிர்பார்த்ததைவிட கப்பம் கொடுப்பதாய் ஒப்புக்கொண்டு, பாக்கியா யிருப்பதை யெல்லாம் அனுப்பி விடுவாரென நினைக்கிறேன்.

பாச. ராஜாங்க விஷயங்களை நான் கற்றறிந்தவன் அல்ல, இனிமேலும் கற்கப்போகிற தில்லையென எண்ணுகிறேன்; அங்ஙனமிருந்தும், இது சண்டையாய் முடியுமெனவே உறுதியாய் நம்புகிறேன். ஒரு காசு கப்பமும் கட்டப்பட்டதாய்க் கேள்

விப்படுவதைவிட, தற்காலம் காலபுரத்தி லிருக்கும் பாண்டியன் சைனியங்கள், எதற்கு மஞ்சா சிம்ஹளத் தீபத்தில் இறக்கப்பட்டதாக விரைவினில் கேள்விப்படுவீர் நீர். முன்பு அவர்களுடைய பயிற்சி யின்மையைக் கண்டு நகைத்த போதிலும், அவர்களுடைய தைரியத்தைக் கண்டு முகத்தைச் சுளித்தானன்றோ ஜ்வாலகேசரி பாண்டியன்? அச்சமயத்தி லிருந்ததைவிட, எங்களவா இப்பொழுது தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பயிற்சியானது அவர்களது தைரியத்துடன் கூடி, அவர்களை எதிர்ப்பவர்களுக்கு, உலக சம்பந்தத்திலுல விரக்தியடைபவர்கள் இவர்கள் எனத் தெரிவிக்கும்.

ப. இதோ பாரும்! ஈயாகாமர்!

ஈயாகாமன் வருகிறான்.

பாச. கடு வேகமாய்ச் செல்லும் மான்கள் உம்மைக் கரை வழியாய்க் கொண்டுவந்திருக்கவேண்டும். எத்திக்குகளிலுமிருந்து காற்று உமது பாய் மரங்களில் தாக்கி, உமது படகைப் பறக்கச் செய்திருக்கவேண்டும்.

ப. வாரும், ஐயா.

பாச. உமக்குக் கிடைத்த சுருக்கமாம் பதில், உம்மைச் சுறுக்கினில் திரும்பிவரச் செய்ததெனக் கோருகிறேன்.

ர. உமது காதலி நான் கண் கொண்டு பார்த்த காரிகையாக்குள் எல்லாம் சிறந்த ஓர் கட்டழகியே.

பாச. அதனோடு, சிறந்த குணவதியே. இல்லாவிடின் அவள் கட்டழகு, பலகண் வழி வெளியே பார்த்து, கபட மாம காமுகர்களை வலைப்படுத்தி, அவர்களை வஞ்சிப்பதற்கே உபயோகப்படும்.

ர. இதோ உமக்குக் கடிதங்கள் இருக்கின்றன.

பாச. நற் செய்தியா யிருக்குமென நம்புகிறேன்.

ர. ஏறக்குறைய அப்படியே.

ப. நீர் அங்கிருந்தபொழுது, காயாரோகசேனர் சிம்ஹள அரசன் அரண்மனையி லிருந்தாரோ?

ர. அவர் வருவதாக எதிர் பார்த்திருந்தார்கள். ஆயினும் அப்பொழுது அவர் வர வில்லை.

பாச. இதுவரையில் எல்லாம் சரிதான். இந்த வயிரமானது முன்பு போல பிரகாசிக்கிறதா? அல்லது நீர் அதை அணிந்திருக்கத் தகாதபடி அதிகமாய் மழுங்கிப்போ யில்லையா?

ர. அதை நான் தோற்றிருப்பே னாயின் அதன் விலை யளவு பொன்னைத் தோற்றிருக்க வேண்டும். சிம்ஹளத்தில் நான் அனுபவித்தபடி, இனிமையில் காலம் கடுகிச் சென்ற இரண்டாம் இரவினை அனுபவிக்க, அதற்கு இரண்டு பங்கு அதிகதூரப் பிரயாணம் போவேன், மோதிரம் ஜெயிக்கப்பட்டது.

பாச. இந்த வயிரத்தை ஜெயிப்பது அவ்வளவு எளிதல்ல.

ர. ஒரு காலு மில்லை. உமது காதலி மிகவும் எளிதில் அடையக் கூடியவள்.

பாச. ஐயா, உமது தோல்வியை விளையாட்டாக்காதீர். நாமினி சிநேகிதர்களாக இருக்க முடியாதென்பதை அறிந்திருக்கிறீரென நம்புகிறேன்.

ர. இல்லை, ஐயா, உடன்படிக்கையின்படி நீர் நடப்பதானால், நாம் சிநேகிதர்களாகத்தா னிருக்கவேண்டும். உமது மனைவியை அறியாது திரும்பி வந்திருப்பே னாயின், நாம் பிறகு சச்சரவு இடவேண்டியதுதான் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இப்பொழுது அவளது கற்பினையும் உமது மோதிரத்தையும் நான் ஜெயித்ததாகக் கூறுகிறேன். உங்களிருவருடைய அனுமதியின்மீதும் அங்ஙனம் செய்தபடியால், உமக்கும் உமது காதலிக்கும் நான் தீங் கிழைத்தவனாகேன்.

பாச. சயனக் கிருஹத்தில் அவளுடன் சம்பந்தப்பட்டதாய் எனக்கு ருஜுப்பிப்பீராயின், எனது தேசமும் மோதிரமும் உம்முடையதே. இல்லாவிடின் அவளது களங்கமற்ற கற்பினைக் குறித்து நீர் கொண்ட கெட்ட எண்ணமானது, உமது வாளை நான் ஜெயிக்கச் செய்யவேண்டும், அல்லது எனது வாளை உமக்கிழக்கச் செய்யவேண்டும். இல்லையேல், நாமிருவரும் மடிய, நம் இரு வாளையும் கண்டவன் கைப்பற்றச் செய்யவேண்டும்.

ர. நடந்ததற்கு எவ்வளவு சமீபமவரையில் நான் எடுத்துக் கூறக்கூடுமோ அவ்வளவு கூறி, முதலில் உம்மை நம்பும்படிச் செய்கிறேன். பிறகு அதன் வாஸ்தவத்தை எனது பிரமாணத்தினால் ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறேன். அது வேண்டியதில்லையென்று உமக்குத் தோன்றும்பொழுது, நான் பிரமாணம் செய்யவேண்டியதில்லை என்று, நீர் விட்டுவிடுவீரென்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

பாச. சொல்லும்.

ர. முதலில் அவளது படுக்கையறை—அவ்விடத்தில் நான் உறங்கவில்லை, நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன், ஆயினும் அங்கு காத்திருந்ததின் பலனை அனுபவித்தேன்—வெள்ளி வேலை செய்த பட்டுப் படுதாக்கள் விட்டிருந்தன. அதில் ஸ்ரீராமன் அயோத்திக்குத் திரும்பியபொழுது, பூரித்த கங்கையைக் கடந்து, குகன் அவர்களையெல்லாம் அக்கரை யேற்றிய கதை சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வேலைப்பாடு மிகவும் கம்பீரமாயும், கண்ணைக் கவரும் அழகு வாய்ந்ததாயும், அதிக விலையுயர்ந்ததாயு மிருந்தது. அதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்; அவ்வளவு தத்ரூபமாயும், விசித்திரமாயும், அழகாயும் வேலை செய்யப்பட்டிருந்தது.

பாச. இது சரிதான். இதை இவ்விடமே யிருந்து என்னிடத்திலாவது வேறு யார் மூலமாயாவது கேட்டிருக்கலாம் நீர்.

ர. நான் அறிந்ததாக இன்னும் விசேஷ குறிப்புகளைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கவேண்டுமோ ?

பாச. ஆம, அவ்வாறுதான் செய்யவேண்டும. இல்லாவிடின் உமது கௌரவததை இழிவுபடுததுகிறீர்.

ஈ. அறைக்கு ஒரு புறம ஒரு மாட மிருககிறது. அதில் கன்னிகா பரமேஸ்வரியின் விக்கிரகம ஒன்று வைத்திருககிறது. உயிருள்ளதேபோல் அததனை அருமையாய்ச செய்யப்பட்ட உருவததை நான் கண்டதே யில்லை; மௌனம சாதிககும மனுஷ்ய உருவை அததனை ஒததிருநதது, மூசசும சலனமுமதான் குறைவு.

பாச. இதையும மேறகூறியதுபோல நீா அனனியர் வார்ததையினின்றும அபகரித திருககலாம; அதுவும இது அனேவராலும புகழ்ந துரைககப்பட்ட விஷயம.

ஈ. அறையின மேற் கூரையின ஒரமெல்லாம கநதர்வர்களுடைய உருவஙகள சிததிரிககபபட்டிருககின்றன. ஆ! அதை மறநதேன.--அஙகே இரண்டு விளககுகள், இரதி மனமதன உருவஙகள அமைநததா யிருககின்றன, வெள்ளியினால் ஆககப்பட்டதாய, ஒவவொரு உருவமும ஒரு காலில் அழகாய் நிறபதாய்.

பா. இதுதான அவளது கறபைநீர் அடைநதது!—இதை எல்லாம நீா பாரததததாக ஒபபுககொள்ளவோம. உமது ஞாபக சக்தியை மெசசவேண்டியதே. அவளது பள்ளி யறையி லுள்ளதை நீர் பகுத துரைததல நீா மேற்கொண்ட பநதயததை ஜெயிததிடச் செய்யுமோ?

ஈ. ஆனால் உமமால முடியு மானால—[வளையை வெளியில் எடுத்து] முகம வெளுததிடும. இநத நகையைச சற்றே வெளியில் காட்ட எனககு உததிரவளிகக வேண்டும. இதோ பாரும! மறுபடியும மீட்டுககொள்ள வேண்டும, உமது மோதிரத திறகு அதைக் கடி மணம புரியவேண்டும. நான் அவைகளை ஜாககிரதையாய் வைததிருககவேண்டும.

பாச. ஈசனே!—இன்னும ஒரு முறை அதை நான் பார்க்கட்டும—நான் அவளிடம கொடுததுவிட்டு வநதது அது?

ஏ. ஐயா, அதுதான்.—அதற்காக நான் அவளுக்கு வந்தனம் செய்யவேண்டும்.—தன் கையினின்றும் கழற்றிக் கொடுத்தாள். இன்னும் என் கண்முன் தோன்றுகிறாள். அவளது அழகிய பாவனை, அவள் கொடையினும் மேம்பட்டதே, அதற் கோர் அதிக செலவத்தையும் கொடுத்தது. அவள் அதை எனக்குக் கொடுத்தாள்; கொடுக்குங்கால் அதை ஒரு கால் தான் மதித்ததாயும் குறித்தாள்.

பாச. எனக் கனுப்பும்பொருட்டு அதை அவள் கழற்றி யிருக்கலாம்.

ஏ. அப்படி உமக்கு எழுதி யிருக்கிறாள்போலும், என்ன?

பாச. ஆ! இல்லை, இல்லை, இல்லை! இது உண்மையே. இதோ இதையும் எடுத்துக்கொள்ளும். [மோதிரத்தைக் கொடுக்கிறான்] இது என் கண்ணுக்குக் காளவிடப் பாம்பாகும். அதைப் பார்த்தாலே என் ஆவியைப் பற்றிப் பறிக்கிறது. அழ கிருக்கு மிடத்தில் கற்பே யில்லா திருக்குமாக. வஞ்சக மிருக்கு மிடம் வாஸ்தவ மில்லா திருக்கு மாக, மற்றொரு மனித னிருக்கு மிடத்தில் காத லென்பதே இராதாக! அவர்களது கற்பிற்கு அவர்கள் எவ்வாறு கட்டுப்பட வில்லையே, அவர்கள் செய்யும் கட்டுறுதியும், செய்யு மிடத் தங்கனமே யாகுக! கற்பென் பதே யில்லை!—ஹா! கணக்கில்லாக் கடந்த காதகமே!

ப. ஐயா, கொஞ்சம் பொறும். உமது மோதிரத்தை வாங்கிக் கொள்ளும். அது இன்னும் ஜெயிக்கப்பட வில்லை. ஒரு வேளை அவள் அதைப் போக்கடித் திருக்கலாம். அல்லது, அவளது பாங்கியர்களில் ஒருத்தி, பணத்தினால் வஞ்சிக்கப் பட்டவளாய், அவளிடமிருந்து திருடி யிருக்கலாம், யாருக் குத் தெரியும்!

பாச. மிகவும் உண்மையே; அவ்வாறே இவர் அதைப் பெற்றிருப் பாரென நம்புகிறேன். கொடும் இப்படி என் மோதிரத்தை.

இதைப்பார்ககிலும ஊர்ஜஜிதமான அவளது தேகக குறி ஏதாவது என்னிடம கூறும. இது திருடபபட்டது.

ஈ. ஈசன் மீதாணைப்படி, அவளது கரத்தினின்றும இதைப் பெறறேன் நான்.

பாச. கேளும அதை, அவர் பிரமாணம செய்கிறார்! ஈசன்மீ தாணைப்படி கூறுகிறார். அது உண்மையே! வேணடாம, மோதிரத்தை நீரே வைத்துககொளளும. அது உணமையே! அவள அதைப போககடிததிருககமாட்டாளென நிசசயமாகக கூறுவேன. அவளது பாஙகிகளெல்லாம் வாககு தவறுதவர்கள, வஞசகததிற குடபடாதவாகள, அவர்களாவது அதைத திருடுமபடி ஏவபபடுவதாவது! அதுவும ஒரு அனனியினால! இல்லை! அவளை அவா அனுபவிததிருககவேணடும. அவள கறபினின்றும பிறழநததறகு இதுவே அறி குறியாம. இவவாறு அதிக விலை கொடுதது விலைமாதெனனும பெயரை விலைககு வாஙகியிருககிறாள. இதோ! உமது கூலியை யெடுததுககொளளும. நரகததி லுளள பிசாசஙகளெல்லாம உஙக ளிருவாககுள பகிாநதுகொளளட்டும.

பா. ஐயா! பொறும சறறே! இதுவரையில நமபிககை வைத திருநதவளைக குறிதது மனம மாறிட, இநத அததாட்சி போதுமானதா யில்லை—

பாச. பேசாதீர் அதைபபற்றி! அவள அவருககு உடன பட்டவளே

ஈ. இனனும உமககுத திர்பதி யாகவேணடின, அவளது இடது ஸ்தனததினகீழ் ஒரு மசசம இருககிறது, அததனை அருமையான இடம வாயநததேயென மதிததிருபபதேபோல! என ஆவியின் தாணை! அதை நான முததமிட்டேன. பூரணமா யிருநதும, மறுபடியும புசிகக, அது எனககுப பசியினை யுடனே தநதது. அவளது உடலில இநதக களங்கம் உமக்கு ஞாபக மிருக்கிறதே?

பாச. ஆம், அதுமாத்திரமே யிருந்தபோதிலும், நரக முழுதும், கொள்ளாத தக்க அத்தனைப் பெரிய இன்னொரு களங்கத்தை அது ஊர்ஜ்ஜிதப்படுத்துகிறது.

ர. இன்னும் கேட்க விரும்புகிறீரா?

பாச. உமது கணக்கை நிறுத்தும். கற்பிழந்த கணக்கினைக் கேட்கவில்லை; ஒரு முறையும் ஒரு கோடி முறையும் ஒன்றே.

ர. வேண்டுமென்றால் நான் சத்தியம் செய்கிறேன்.—

பாச. சத்தியமே வேண்டாம் நீர் செய்யவில்லையென்று சத்தியம் செய்வதானால், நீர் பொய் பேசுகிறீர். அவ்வாறு கூறின உம்மை அரை க்ஷணத்தில் கொல்வேன்.

ர. நான் ஒன்றையும் மறுக்க மாட்டேன்.

பாச. ஆ! அவள் இங்குமாத்திரம் இருப்பாளாயின் என்னெதிராக, துண்டம் துண்டமாகக் கிழித்தெறிவேன் அவளை! அவளிடம் போய் அதைச் செய்கிறேன் நான், அரண்மனையில்! அவள் தந்தையின் எதிரில்!—நான் ஏதாவது செய்வேன்! [போகிறான்.]

பா. பொறுமையின் அடக்கத்திற்குப் புறம்பே யுள்ளான் மிகவும்! நீர் ஜெயித்தீர். நாம் அவனைப் பின் தொடர்ந்து தன் கோபத்தைத் தணித்தே காட்டாவண்ணம் தடுப்போம்.

ர. மனப்பூர்வமாய். [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது

ஐந்தாவது காட்சி.

இடம்—பல்லாரியன் வீட்டில் மற்றோர் அறை.

பாசதாமன் வருகிறான்.

பாச. பெண்கள் உதவியே யின்றி ஆண்மக்கள் இவ் வுலகில் உதித்திட மார்க்கமில்லையா? நாம் அனைவரும் வயிற்றிற் பிறந்தவர்களே! நான் உற்பத்தியான காலத்தில், எந்தப் பூஜ்யரான புண்ணிய புருஷனை நான் தந்தையென் றழைத்தேனோ, அவர் எங்கிருந்தாரோ அறிகிலேன். நான் எந்தப் பாதகனுக்குப் பிறந்தேனோ! ஆயினும் என்னுடைய அன்னை, அவளுடைய காலத்தில், அருந்ததியே யெனக் காணப்பட்டாள். அங்ஙனமே, என் மனைவியும், இக் காலத்தில் ஈடில்லாதபடி கற்புடையவளாகக் காணப்பட்டாள். ஹா! நான் பழி வாங்க வேண்டும்! கதிரவன் ஒளியும் மீதுபடாத கற்புடைய கன்னியென மதித்திருந்த அவள், இக் கரு நிற முடைக் காதகனைக் கண்டவுடன், இவனுக்கு உட்படுவதா! கோரம்! கோரம்!—என் உடலில் ஸ்திரீ ஜன்மத்திட மிருந்து நான் பெற்றதைப் பகுத் தறியக்கூடு மாயின்! ஆண் மகனைப் பாபச் செயல்களுக்கு உந்தும் ஒவ்வொரு குணமும், அவன் அரிவையிட மிருந்தே பெற்ற தாகும் என்று உறுதியாய்க் கூறுவேன். பொய் புகலல், இச்சகம் பேசுதல், மோசம் செய்தல், தவறான மோஹம் கொள்ளல், முதலான கெட்ட எண்ணங்கள் எல்லாம் பெண் ஜென்மத்திட மிருந்து அவன் பெற்றதே யாம்! பழி வாங்கும் குணமும் அவர்களிட மிருந்தே பெற்றதே யாம்; பேராசை, பிறர் பொருளை விரும்பல், குணம் அடிக்கடி மாறுதல், இகழ்தல், அதிகமாய் ஏங்கிடல், தூறுதல், மனம் மாறுதல், முதலிய பெயரிட் டழைக்கத் தக்க—அன்று, நரகத்தில் கிடைக்கத் தக்க—எல்லாத் தூர்க் குணங்களும், முழுமையோ, பெரும்பாலுமோ, அவர்களிட மிருந்து பெற்றனவே யாம்; யோசிக்குமிடத்து முழுமையுமே என்று சொல்லவேண்டும். ஏனெனில், தூர்க் குணங்களிலும்

ஒன்றிற்கே உடன்பட்டவர்களா யிருப்ப தில்லை. ஒரு தூர்க் குணத்தை விட்டு மற்றொரு தூர்க்குணத்திற்குக் கணத்துக்குக் கணம் மாறிக்கொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றித் தூஷித் தெழுதுகிறேன், வெறுக்கிறேன், சபிக்கிறேன் அவர்களை! ஆயினும் உண்மையில், அவர்களை வெறுப்பதின் புத்தி சூட்சுமமானது, அவர்க ளிச்சைப்படியே ஆகவேண்டுமெனக் கோருவதே யாம்; ஏனெனில், அதனாலேயே அவர்கள் யம வேதனையைவிட அதிக துன்பம் அனுபவிப்பார்கள். [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளம். சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையில்
கொலு மண்டபம்.

சிம்ஹளநாதன், அரசி, கபோபான், மந்திரிகள் முதலானோர்
ஒரு புறமாக வருகிறார்கள்

மற்றொரு புறமாக காயார் லோகசேனன் பரிவாரங்களுடன்
வருகிறான்.

சி. இப்பொழுது சொல்லும், அசஸ்திய கேசரி எனும் பாண்டியன் நம்மிடம் என்ன விரும்புகிறார்?

லோ. மனிதர்களுடைய மனத்தின்கண் இன்னும் குடிகொண்டிருக்கும், நாவினால் நவின்றிடவும் காதினால் கேட்டிடவும் அவருடைய புகழ் எக்காலமும் பரவி நிற்கும், சூர்யகேசரி எனும் பாண்டியன், இந்த சிங்களம் வந்து அதை வென்றபொழுது, அக் கேசரி பாண்டியனால் புகழ்ப் பெற்று, அப் புகழை வஹிக்கத் தக்கபடி சாஹசங்களையும் செய்து முடித்த, உமது சிறிய தந்தையாகிய கேசபாலர், தானும் தன் சந்ததியாரும், மதுரை ஆட்சிக்கு, வருஷந்தோறும் மூவாயிரம் பொன் கப்பம் அளிப்பதாக வாக்களித்தார். அக் கப்பமானது சிலகாலமாகத் தம்மால் அனுப்பப்படாமலிருக்கிறது.

அ. அந்த ஆச்சரியத்தை அடியுடன் அழிக்கும்பொருட்டு இனி எப்பொழுதுமே அனுப்பப் படாமலிருக்கும்.

க. அந்த சூர்யகேசரிக்குச் சமானமானவன் மறுபடியும் உதிக்கு முன் அநேகம் பாண்டியர் பிறந்திறக்கவேண்டும். இந்த சிம்ஹளமானது பிரத்யேகமான ஓர் உலகம். எங்கள் கந்தரங்களை நாங்கள் தரிப்பதற்காக உங்களுக்கு நாங்கள் ஒன்றும் கப்பம் கட்டமாட்டோம்.

அ. அப்பொழுது எங்களிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொள்ள அவர்களுக்குச் சமயம் வாய்த்தது; அதை மறுபடியும் மீட்டுக் கொள்ள இப்பொழுது எங்களுக்குச் சமயம் வாய்த்தது. எம் மிறையே! உமது முன்னோர்களாகிய மன்னர்களின் ஞாபகம் இருக்கட்டும் உமக்கு. உமது பகைவருடைய படவுகளை மேலே திரிக்காது கொடிமரமவரையில் உள்ளே உறிந்து கொள்ளும் மணற் றிட்டைகளாலும், மேலே ஏறுவதற்கு அசாத்தியமான செங்குத்தான கற் பாறைகளாலும், கோஷிக்கிற ஜலப் பிரவாகத்தாலும், அரண்போல் நான்கு புறமும் சூழப்பட்டு, வருண ராஜனுடைய நந்தவனத்தைப் போல் விளங்கும் இந்த த்வீபத்தி லுள்ளோர்க்கு இயற்கையாய் அமைந்துள்ள தைரியத்தையும், ஆராய்ந்து பார்ப்பீராக. கேசரி பாண்டியன் ஒரு விதமான வெற்றி பெற்றான் இங்கு, உண்மையே. ஆயினும் "வந்தேன், கண்டேன், வென்றேன்" என்னும் அவனுடைய டம்பமொழி இவ்விடம் பேசினதன்று. இரண்டு முறை நமது கரையினின்றும் முறியடிக்கப்பட்டவனாய், கொண்டுபோகப்பட்டான் வெட்கத்துடன்; அதுவே முதல் சமயம் அவனை வெட்கமானது பிடித்தது, அவரது கப்பல்கள்—கலைக் குதவாத அற்பங்கள்!—நமது பயங்கரமான சமுத்திரங்களில், முட்டைகளின் மேலோடுகளைப்போல அலைகளினால் அலைக்கோலமாய் ஆட்டப்பட்டவைகளாய், நம்முடைய கற் பாறைகளின்மீது தாக்கி அத்தனை எளிதில் உடைந்துபோயின. அந்த மகிழ்ச்சியின் பொருட்டு, ஒரு முறை கேசரிபாண்டியனை வாள் யுத்தத்தில் வெற்றி பெற விருந்த, புகழ் பெற்ற கேசபாலர், கண்டி நகர முழுவதும் தீபங்களை ஏற்றி, வெற்றி மகிழ்ச்சி கொண்டாடி, சிங்களவரை யெல்லாம் செருக்குடன் நடக்கச் செய்தார்.

க. போம், இனிமேல் கப்பம் ஒன்றும் கொடுக்கப்போகிற தில்லை. அக் காலத்தி லிருந்ததைவிட இப்பொழுது எங்களுடைய ராஜ்யம் அதிக பலப்பட் டிருக்கிறது; அன்றியும், நான் கூறியபடி, அப்படிப்பட்ட கேசரி பாண்டியர்கள் இனி கிடை-

யாது, மற்றவர்கள அவரைப்போல் கோணலான மூக்குடையவர்களா யிருககலாம, ஆயினும அவரைப்போல் கை வலலமை யுடையவர்கள் கிடையாது.

சி. அப்பா, உனது தமககை முடிககட்டும.

க. கேசபாலரைபபோல் கட்கதமதைக கையில் உறுதியாய்ப் பிடிககத தக்கவர்கள எங்களில இன்னும அநேகர் இருக்கிருர்கள ; அவர்களில் நானும் ஒருவன் என்று நான் கூறவில்லை,—ஆயினும எனக கொரு கை இருககிறது—கப்பம என் ? நாஙகள் ஏன் கப்பம கடடவேண்டும ?—பாண்டியன், பரிதியை ஒரு சவுககததிலை எங்களிடமிருநது மறைககககூடு மாயின், அல்லது சநதிரனைத் தன் சடைககுள போடடுககொளளககூடு மாயின், அநத ஒளியைத தரும பொருடடு நாஙகள கபபம கட்டுவோம அவருககு : இலலாவிடின், இனி கபபம கிடையாது எனபதை அறியுமபடி உமமை வேண்டுகிறேன, ஐயா.

சி. துனப மிழைககும இப பாண்டியா எங்களைக கடடாயப படுததி இக கபபம வாஙகிய காலமவரையில, நாஙகள் சுதநதரர்களா யிருநதோம எனபதை நீர் அறிநதிருககவேண்டும. உலக முழுவதும தன வசபபடுததவேண்டுமென்று அததனைப பேராசை கொண்டிருநத கேசரிபாண்டியன், நியாயமான காரணம ஒன்று மின்றி, இவவிடம வநது தனது ஆளுகை என்னும நுகததடியை எஙகளமீது சுமத்தினர். வீரம பொருநதியவர்களாக எஙகளை நாங்கள மதிபபதால், அதினின்றும தபபிததுககொளவது எஙகள் உரிமை யாகிறது. ஆகவே, பாண்டியருககு நாஙகள இநதப் பதில உரைபபதாகக கூறும. எஙகள் நியாய சடடஙகளை ஏற்படுததிய மூலநாதர் என்பவரே எஙகள் மூதாதை; அச சடடங்களுககுக் கீழ்பபடிநது நடபபதினினறும் கேசரிபாண்டியன கட்கமானது எஙகளை மிகவும பிறழுமபடி செய்திருக்கிறது. ஆகவே எமது ஆளுகையின் சக்தியைககொண்டு

அவைகளை முன்போல் சீர் திருத்திச் சுதந்தர்களாக வாழ்வது, எம்முடைய மேலாம கடமை யாகும், அதனால் பாண்டியருக்குக கோபம விளைநதபோதிலும்.—நாங்கள் கீழ்ப்படிநது நடக்கவேண்டிய சட்டங்களை, தன் தலைமீது முதல் முதல் ஒரு கிரீடததைத் தரித்து, அரசன் எனும் பெயர் பூண்ட, மூலநாதரே, ஏறபடுததி யிருக்கிறார்.

லோ. ஆயின சிம்ஹளநாதரே, உமமிட மிருககும வீட்டு வேலை யாடகளைவிட அதிகமான அரசர்களைத தனது ஏவல் புரிவோர்களாக உடைய, அகஸ்திய கேசரிபாண்டியரை, உம்முடைய பகைவனாக நீர் மதிககவேணடுமெனறு கூறவேண்டி வநதேதே என்று வருநதுகிறேன். ஆகவே, என்னிடமிருநது இதை ஏற்றுககொள்ளும—பாண்டியரது ஆணைமீது, உம் மீது யுததம புரிநது உமமை அழிப்பதாகக கூறுகிறேன். உமமால் தடுக்க ஏலாத படையை விரைவிற் காண்பீர்.—உம்மை எதிர்ப்பதாக உறுதி மொழி கூறியும, என் அளவில நீர் காண்பிதத சிநேகததின்பொருட்டு உமககு வநதனம் செய்கிறேன.

சி. காயார் லோகசேனரே, உமககு நல வரவு கூறுகிறோம. உமது பாணடியனே எனனை அறிந்த ஞாகிறார். என வாலிபததில பெருமபாலும அவரிடமிருநது பயின்று வநதேன், அவரால நனகு மதிககப்பட்டேன, அந நன்கு மதிப்பை அவர் மறுபடியும எனனிட மிருநது பலாதகாரமாய் வாஙகிக கொள்ள முயனறால், அதை என னுயிரைக கொடுததாவது காபபாறற முயலுதல என் கடமை யாகும. தற்காலம, பண வரும, தாலமாதியரும, தஙகள சுதநதரததை யடையவேண்டு மெனறு படையெடுத திருககிறார்க ளென்பதை நன்றாய் அறிநதுள்ளேன். அவர்களுடைய உதாரணததைச சிஙகளவர் கைப்பற்றுவிட்டால், மநதமானவர்களென்று மதிககப் படுவார்கள்; பாண்டியன அஙஙனம அவர்களைக் காண இடங் கொடுக்கமாட்டார்கள்.

லோ. ருசுவினால் எல்லாம் வெளி யாகட்டும்,

சி. மஹாராஜா அவர்கள் உம்மை நல்வரவழைக்கிறார். ஒரு நாள், இரண்டு நாள், அல்லது இன்னும் அதிகமாக, இங்கு எங்களுடன் இருந்து விநோதமாகக் காலம் கழித்துப் போம். பிறகு வேறு விதத்தில் எங்களைச் சந்திக்க விரும்பினால், மேகலைபோல் எங்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் சமுத்திரத்தினால் காக்கப்பட்டவர்களாய்க் காண்பீர். அதினின்றும் எங்களைத் துறத்துவீரானால், இத்தேசம் உம்முடையதே, அம்முயற்சியில் நீங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டால், உங்களால் எங்கள் கழுகுகளெல்லாம் சிறந்த விருந்தை யுண்ணும்; அது தான் முடிவு.

லோ. அப்படியே ஆகுக, ஐயா.

சி. உமது எஜமானனுடைய சித்தத்தை நான் அறிந்தேன், எனது சித்தத்தை அவருக்கு அறிவித்தேன். மிகுதியெல்லாம், நல்வரவே.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் மற்றொரு அறை.

விசாகன் ஒரு கடிதத்துடன் வருகிறான்.

வி. என்ன! சோரம்போனாளா? எந்தக் கொடிய பாதகன் இவ்வாறு அவளைத் தூஷிக்கிறவன் என்பதை ஏன் எழுதவில்லை? கேசரிநாதரே! அந்தோ, என் எஜமானே! உமது செவியில் என்ன விந்தையான விஷம் விழுந்திருக்கிறது! கையும் வாயும் படு விஷமேயாகிய, எந்தப் பாழும் பாண்டிய நாட்டானுக்கு, உமது காதினை எளிதில் கொடுத்து, இவ்வாறு கலக்கப்பட்டிருக்கிறீர்? துரோஹமா? சீ! இல்லை, அவள் கற்பினைபொருட்டு அவள் தண்டிக்கப்படு

கிருள். மற்ற மாதர்களின் நற்குணத்தை அழிக்க வல்ல அவதூறுகளை, உத்தம பத்தினியைவிட, உன்னத மாம் தேவதையைப்போல, பொறுத்து வருகிருள்! அந்தோ, என் எஜமானே! இப்பொழுது தமது செல்வம் எல்லாம் எவ்வளவு இழிவடைந்திருக்கிறதோ, அதுபோலவே அவளைக் குறித்து தமது மனமும் இழிவடைந்திருக்கிறது. என்ன! உமது கட்டளைப்படி நான் செய்திருக்கும் சத்தியம், பிரமாணம், எல்லாவற்றின்மீது நான் அவளைக் கொல்ல வேண்டுமோ? நான்—அவளைக்—கொல்வதா?—அவளது ரத்தம்! நல் ஊழியம் செய்வதென்றால் இவ்வாறு செய்யவேண்டின், ஊழியம் செய்யத் தெரிந்தவனுகவே நான் மதிக்கப்பட வேண்டாம். இவ் விஷயம் குறிக்கிறபடி, மனுஷ்ய சுபாவமே என்னிடம் குன்றியதுபோல, ஏதாவது தோற்று கிறேனு? [படித்துக்கொண்டே] "அதைச் செய்துமுடி. அவளு டைய உத்திரவுபடியே நான் அவளுக்கு அனுப்பி யிருக்கும் கடிதம், உனக்கு ஒரு தக்க சமயம் வாய்க்கும்படி செய் யும்" கேடு கெட்ட காகிதமே! உனமீதிருக்கும் மையைப் போலத்தான் நீயும் கறுத்திருக்கிருய்! அறிவில்லா அற்பமே! இத் தகைக் கொடுஞ் செய்கைக்கு அனுகுணமா யிருந்தும வெளிக்குமாத்திரம் குற்றமற்ற வெண்மையாயக் காட்டு கிறையா? ஆ! இதோ வருகிருள—எனக் கிட்டிருக்கும் வேலையை எள்ளளவும் அறிகிலேன்.

ஹேமாங்கி வருகிருள்.

ஹே. விசாகா, என்ன விசேஷம்?

வி. அம்மா, எனது எஜமானிடமிருந்து இதோ ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது.

ஹே. யார்? உனது எஜமானரா? அவர்தான் எனது எஜமானன், கேசரிநாதர்! அவரது கையெழுத்தை எவ்வளவு நன்ருய் நா னறிந்திருக்கிறேனே அவ்வளவு நன்ருய் நட்சத்திரங் களை அறிந்த ஜோதிஷ சாஸ்திரி, மிகவும் சான்றேனே!

வருங் காலத்தை அவன் முன்பே விரித் துரைப்பான். ஈசனே! ஜகதீசனே! இதில் அடங்கி யிருப்பது காதலையும், என் காதலன க்ஷேமத்தையும், அவர் மனச் சந்துஷ்டியை யும் குறிப்பதா யிருக்குமாக!—ஆயினும் அச் சந்துஷ்டி நாங்கள் இருவரும் பிரிந்திருப்பதனால் உண்டானதா யிருக்க லாகாது; அது அவருக்கு வருத்தம் உண்டாக்கட்டும்.—சில துயரங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்யலாம்—அப்படிப்பட்டவைகளில் அது ஒன்றும்.—ஏனெனில் அது காதலுக்கு மருந் தாகிறது. அவர் மன சந்துஷ்டி, இது தவிர, மற்றெல்லா விஷயங்களிலு மிருக்கவேண்டும் புண்ணியம் செய்த மெழுகே! உனது உத்திரவின்மீது—காதலர் கடிதத்திற்கு இவ்வாறு பூட்டினைச்செய்யும் வண்டுகளே, நீங்கள் சுகமே வாழ்வீர்களாக! தவறி நடந்தால், அபாயத்திற்குள்ளாக்கும் நிபந்தனைகளுக்குக் குட்பட்டவர்களும், காதலர்களும், ஒரே மாதிரியாகப் பிரார்த்திப்ப தில்லை. இம் மெழுகானது முத்திரை யிட்ட பத்திரத்தின்படி நடவாதவர்களைச் சிறையி லிட உபயோகப்பட்டபோதிலும், காதலர்களுடைய கடிதங்களை ஒருங்கு சேர்க்கவும் உபயோகப்படுகிறது. நற் செய்தி! ஈசனே! [படிக்கிருள்.]

"நியாயமும், அவரது நாட்டில் என்னைப் பிடிப்பாராயின் நின் தந்தையின் கோபமும், அத்தனை குரூரமா யிராது, கண்ணின் கருமணியே! நீமாத்திரம் உனது கண்களால் என்னைப் புனர்ப்பிப்பா யாயின். ஏழுநாட்டில் காங்கேயன் துறையில் நா னிருக்கிறேன் என அறிவாயாக. இதைப்பற்றி உன் காதல் எப்படி உனக்குப் புத்தி மதி கூறுகிறதோ, அதன்படி நட. இங்ஙனம், தான் செய்த சத்தியத்தினின்றும் தவறாத, உனக் கெல்லா நன்மைகளும் கோருகிற, காதலில் விர்த்தியடையும், உந்தன் பாசதாம கேசரிநாதன்"—ஆ! இறக்கை யுடைய குதிரை ஏதாவ திருக்க லாகாதா? கேட்கிருயா, விசாகா? அவர் காங்கேயன் துறையில் இருக்கிருர் இங் கிருந்து அதற்கு எவ்வளவு தூரம் என்று படித்துப்

பார்த்துச் சொல். அற்ப வேலையுடையவன் ஆறு நாட்களில் அங்கு போய்ச் சேரக்கூடுமாயின், ஒரே நாளில் நான் ஏன் அங்கு காற்றாய்ப் பறக்கலாகாது? என்னைப்போல, உனது எஜமானனைக் காண, மிகவும் விரும்புகிறாயல்லவா? நீ விரும்புகிறது—கொஞ்சம் நிதானிக்கட்டும் நான்—எப்படியிருந்த போதிலும் என்னைப்போலிராது. ஆயினும், நீ விரும்புகிறாய்; அவ்வளவு ஆவலுடனன்று; இல்லை, என்னைப்போலன்று; ஏனெனில் என் தாபம் எல்லாவற்றையும் கடந்தது—நீ விரைவிற் சொல் காதல் விஷயமாகப் புத்திமதி கூறுபவன், காதுகளை அடைத்துப்போகச் செய்யவேண்டும் சொற்களைப் பொழிந்து. இந்தக் காங்கேயன் துறை க்ஷேத்திரத்திற்கு, இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம் என்று சொல். அதற்கிடையில், வேலை நாடு காங்கேயன் துறையைப் பெற்று சுகமடைய அவ்வளவு புண்ணியம் என்ன செய்தது? அதையும் சொல். எல்லாவற்றிற்கும் முதலில், இங்கிருந்து எவ்விதம் கரந்து செல்வது? இங்கிருந்து போய் மீண்டு வருமளவும் நாம் கடக்கும் காலத்திற்கு என்ன போக்கு சொல்லலாம்? ஆயினும் முதலில் இங்கிருந்து எப்படிப் போவது? போக்கை நாம் பிறப்பிப்பானேன்? உண்டுபண்ணுவானேன்? அதைப் பற்றி அப்புறம் பேசுவோம். கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் உன்னை, சொல் சீக்கிரம். மணிக்கும் மணிக்குமுள்ளாக எத்தனை இருபது காதங்கள் சவாரி போகலாம்?

வி. ஒரு சூர்யோதயத்திற்கும் இன்னொரு சூர்யோதயத்திற்கு முள்ளாக ஒரு இருபது காதம் போதலே உமக்குப் போதுமானது. அதுவே அதிகமாம்.

ஹே. மனுஷா! மரண தண்டனைக்குப் போவோனும் இத்தனை மெல்லப் போகமாட்டானே! வாயு வேகத்தினும் அதிகமாய் செல்லத்தக்க குதிரைப் பந்தயங்களைப்பற்றி நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். இவ்வாறு வார்த்தையாடுவதில் காலம் கழிப்பது மூடத்தனமாம். நீ போய் எனது பாங்கியை உடம்பு அசௌக்கியமாயிருப்பதாக வேஷம் போட்ச

சொல். தனது தகப்பனுர் வீட்டிற்குப் போவதாகச் சொல்லச் சொல். எனக்கு உடனே சவாரி உடை ஒன்று சித்தம் செய்; சாதாரண மனிதர்களின் சம்சாரத்திற் கேற்றதா யிருக்கவேண்டும், அவ்வளவே.

வி. அம்மணி, நன்ருய் யோசித்துப் பாரும் நீர் மார்க்கத்தை.

ஹே. எனக்கெதிராகப் பார்க்கிறேன். இப்புறமும் அப்புறமும் பின்புறமும், எல்லாம் நான் ஊடுருவிப் பாராதபடி, ஏதோ மங்கலா யிருக்கிறது. போ, உன்னை வேண்டுகிறேன் நான், சொன்னபடி செய். வேறொன்றும் சொல்வதற்கில்லை, கன்யாகுமரிக் கன்றி மார்க்கமும் தொல்லை.

[போகிருர்கள்.]

காட்சி முடிகிறது

மூன்ருங் காட்சி.

இடம்—வேலை நாடு. பாவதங்கள் செறிந் துள்ள பூமி.

ஓர் குகை யெதிர்.

பாலராயன், கிரீதரன், ஆர்வராகன் வருகிருர்கள்.

பா. நம்முடையதைப்போல தாழ்மையாம் கூரை யுடையவர்கள், வீட்டில் தங்கி யிருப்பதற்குத் தகுதியா யிராத, நற் றினம் இது; குழந்தைகளே, குனியுங்கள்; இந்த வாசற்படியானது, உங்களுக்குச் சூர்ய நமஸ்காரம் செய்யும் வழி கற்பித்து, தூயதான காலைச் சந்தியாவந்தனத்தில் உங்களைப் பணிந்திடச் செய்கிறது. அதிக உயரமாய் வளர்ந்தவர்களும், பக்தி யின்றி தங்கள் தலைமீது பாகைகளைத் தரித்தவர்களாய், சூர்யனுக்கு வணங்கிப் பணியாதபடி, நிமிர்ந்து இறுமாந்து நடந்து செல்லும்படியாக, அத்தனை உயரமான வாசற்படிகளுடைத்தா யிருக்கின்றன மன்னரது மாளிகைகள்.—அழ

கிய பரிதியே! பணிகிறோம் உம்மை. குகையில் வசிப்பவர்களாயினும் நாங்கள், கூட கோபுரங்களில் வசிக்கும் செருக்குள்ளவர்களைப்போல், உம்மைத் திரஸ்கரிக்கிறோ மில்லை.

கி. பரிதியே! பணிகிறோம் உம்மை!

ஆ. பரிதியே! பணிகிறோம் உம்மை!

பா. இனி நமது மலை வேட்டைக்குச் செல்வோம். அதோ தோன்றும் குன்றின்மீது ஏறுங்கள்; நீங்கள் இள வயதுடையவர்கள்; நான் இத் தாழ் வரைகளிற் செல்கிறேன். மேலேயிருந்து நீங்கள் என்னைப் பார்க்கும்பொழுது நான் ஒரு சிறு பறவையைப்போல் தோன்றுங்கால், சிறிதாகத் தோற்றுவதும் பெரிதாகத் தோற்றுவதும், ஸ்தானபலம் என்பதை நீங்கள் கவனியுங்கள். பிறகு நான் உங்களுக்கு அரண்மனையைப்பற்றியும், அரசர்களைப்பற்றியும், யுத்த தந்திரங்களைப்பற்றியும் கூறியிருக்கிற கதைகளையெல்லாம் நீங்கள், ஞாபகப்படுத்தி ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். ஊழிய மானது, அங்ஙனம் செய்வதினால் ஊழிய மாகாது; அப்படி அங்கீகரிக்கப்படுவதினாலேயே அங்ஙன மாகிறது. இங்ஙனம் அறிவதனால், நாம் கண் கொண்டு காணும் ஒவ்வொரு விஷயத்தினின்றும், ஓர் நலத்தை நாம் அடையலாம். உயரப் பறக்காத ஊர்க்குருவியும், ஆகாயத்தை யாளும் கருடனைவிட, க்ஷேமமான ஸ்திதியிலிருப்பதைப் பன்முறை கண்டு சந்தோஷிக்கிறோம். அரசர்களுடைய அரண்மனையில் சேவகஞ் செய்யக் காத்திருப்பதைப்பார்க்கிலும், இந்த நம்முடைய வாழ்வு உத்தம மானதே! சம்பளம் வாங்கிச் சும்மா இருப்பதைவிட இது செல்வ முடையதே! விலையைக் கொடாது வாங்கி உடுத்திக்கொண்டு, டம்பம் பாராட்டுவோருடைய வாழ்விலும் மேன்மை யுடையதே. அப்படிப்பட்டவன், தன்னை அவ்வாறு அலங்கரித்தவனுடைய நமஸ்காரத்தைப் பெற்றபோதிலும், அவனுக்குச் சேரவேண்டிய பொருளைத் தந்து அவனுடைய மரியாதையைப் பெறுகிறா னில்லை,

அப்படிப்பட்ட வாழ்வு நம்முடைய வாழ்விற்கு முன் என்னும ?

கி. உமமுடைய அனுபவததினின்றும நீர் பேசுகிறீர். நாஙகளோ, கூட்டை விட்டு அதிக தூரம செல்லாத, இறக்கை நன்றாய முளையாத சிறு குருவிகளபோல், வீட்டை விட்டு அதிக தூரம சென்று பாராத பாலர்கள. எஙகள் இருப்பிடததிற்கு வெளியில் என்ன இருக்கிறது எனபதை அறிநதோ மிலலை. கவலை யின்றி வாழ்தல் உததம மாயின, ஒரு கால், இவ வாழ்வு உததமமா யிருக்கலாம; கஷ்டபபட்ட வாழ்வை அனுபவித துளள உமககு, இது அதிக இனிமையா யிருககலாம; முதிா வய தடைநத உமககு, மிகவும பொருநதியதா யிருககலாம, எஙகளுககோ, அறி வின்றி அடைபட டிருககும ஓா கூடுபோ லிருககிறது. படுக்கையிற படுததவண்ணம தேச சஞசாரம செய்வ தாகும ; எலலையை மீறி ஒரு அடியும எடுதது வைககத தைரிய மில்லாத ஓர் கடஞளியி னுடைய சிறையைபபோ லிருககிறது.

ஆ. உமமைப்போல முதுமை யடைநதபொழுது நாங்கள் எதைபபறறிப பேசககூடும ? மாரி காலததில் மழையும் காறறும வெளியில் அடிககும்பொழுது, ஒன றுமில்லா இககுகைககுள இருநது, கஷ்டததுடன செலலும காலததை, எவவாறு சநதோஷிததுக கழிப்போம ? நாஙகள ஒன்றையும பார்ததோ மிலலை, மிருகஙகளைபபோல இருககிறோம ; இரை தேடுவதில குள்ள நரியைப்போல புததி கூர்மையுள்ளவர்களா யிருககிறோம ; தின்னும விஷயததில் கோணுயைபபோல குரூர மானவர்களா யிருககிறோம ; ஓடுவதைப பின் தொடர்நது வேட்டையாடுவதே எஙகள வீர மாகும ; கூட்டி லடைபபட்ட பட்சியானது அக கூட்டையே சங்கீத சாலை யாககுவதேபோல், இவவிடததி லடைபட்டவர்களாய், பாடியே எஙகள் காலததைக கழிககிறோம.

பா. என்ன அறியாது பேசுகிறீர்கள ! நாடுகளின் நடவடிக்கைகளை நீங்கள் அறிந்திருந்தால், அறிந்து அவைகளை அனு

பசித்திருந்தால், மறைந்து வைத்தல் எவ்வளவு கடின மோ, விட் டொழிதல் அவ்வளவு கடினமான, அரண் மனையின சோர கீர்த்தியங்களையும், அவ்விடத்தில் உயர்ந்த பதவியை யடைவதென்றால உண்மையில் கீழே விழவேண்டியதுதான் என்பதையும், எங்கே நழுவுகிறோ மோ என்னும பயமே, வீழ்வதைப்போல அதனைக் கெடுதி யான தென்பதையும, யுத்தத்தின் முயற்சி யெல்லாம் புக ழின்பொருட்டும கீர்த்தியின்பொருட்டும அபாயத்தை நாடும அல்லலாம என்பதையும, அதை நாடுவதில் மரிக்க வேண்டி வருகிறது என்பதையும, அப்படி மரிதலும், நற் செய்கையென எவ்வளவு புகழப்படுகிறதோ சில வேளை களில், அவ்வளவு தீய தொழிலென தூறபபடுகிறது சில வேளைகளில், என்பதையும, அன்றியும, பன்முறை நன்மை யைச செய்ய துன்மையைச செய்ததாகத தூறப்படுவது மன்றி, அப்படித தூறுபவர்களுக்கு நாம வணங்கியும நடக்க வேண்டி வருகிற தென்பதையும, இவைகளை யெல்லாம அறிந்து அனுபவித்தீராக ளாயின், இவவாறு பேசமாட்டீர் கள்! ஹா! குழந்தைகளே, இக கதையை உலகத்தவர் என்னிடமிருந்து கற றறியலாம. பாண்டியர்களது படை களால என உடல எல்லாம வடுபபட டிருக்கிறது. என் கீர்த்தியானது முற்பட்டவர்களுக்கு மெல்லாம முந்தி யுரைக்கப்பட்டதா யிருந்தது ஒருகால. சிமஹளநாதர் என்மீது அதிக பிரியம வைத்திருந்தார், வெற்றி வீரனைப் பற்றி புகழ்ந்து பேசும்பொழுதெல்லாம, என னுடைய பெயர் வழங்கப்படாத கால மிலலை. அக காலத்தில், பழங்கள் நிரம்பி வணங்கிய கிளைகளையுடைய மரமபோல், செல்வமும புகழும நிறைந்தவனா யிருந்தேன்; ஆயினும், ஓ ரிரவில, காற்று மழையடித்து—அல்லது அதைக கொள்ளை என்று வந்து கூறுங்கள உங்க ளிச்சைப்படி—மரத்தின் பழுத்த பழங்களெல்லாம உதிர்வதன்றி, இலைகளும் உதிர்ந்து, கட்டை மரமாய், காற்றை எதிர்த்து நிற்பதேபோல், எல்லாவற் றையும இழந்தவனாய் தன்னந் தனியே நின் றேன் நான்,

கி. அதிர்ஷ்டத்தின் சபலம்!

பா. நான் உங்களுக்குப் பன்முறை கூறியபடி, நான் இழைத்த தவறெல்லாம், சிம்ஹளநாதரிடம், இரண்டு பாதகர்கள் நான் பாண்டியன் பட்சம் பந்தப்பட்டதாகக் கோள் கூறியதேயாம்; அவரும் என்னுடைய களங்கமற்ற சத்தியத்தை நம்பாது, அவர்களுடைய அசத்திய மொழியை நம்பினர்; ஆகவே நான் நாட்டை விட்டுத் துரத்தப்பட்டேன்; பிறகு இந்த இருபது வருடங்களாக இக்குகையும் இக்காடுமே நான் சஞ்சரிக்கும் உலகமாயது எனக்கு. இவ்விடத்தில் என் இச்சைப்படி சுதந்தரமாய் வாழ்ந்து வந்தேன்; எனது முந்திய காலத்தில் ராசனுக்குச் செலுத்திய ஸ்தோத்திரங்களைவிட, இவ்விடம் அதிகமாய்ச் செலுத்தியுள்ளேன்— அதிருக்கட்டும், போவீர் மலைமீது! வேடர்கள் சம்பாஷணை இதல்ல. வேட்டையில் முதலில் மானை எய்பவனே, விருந்தில், முதலாளியாக வீற்றிருப்பான், அவனுக்கு மற்றவாக ளிருவரும் பரிசாரகம் செய்யவேண்டும். பெரிய சமஸ்தானங்களி லிருப்பவர்கள் அஞ்சுவதுபோல, விஷத்தைக் குறித்து நாம் அஞ்சவேண்டியதில்லை. தாழ்வரைகளில் உங்களை நான் சந்திக்கிறேன்.

[கிரிதரனும் ஆரவாரகனும் போகிறார்கள்.]

சுபாவத்தின் குணத்தை மறைத்துவைத்தல் எவ்வளவு கடினமா யிருக்கிறது! அரசனுடைய குமாரர்கள் என்பதை இச் சிறுவர்கள் கொஞ்சமேனும் அறிந்திலர்; சிம்ஹளநாதனும் இவர்கள் உயிரோ டிருப்பதாகக் கனவிலும் நினைக்கின்றார் இல்லை. இவர்களோ, என் மைந்தர்களெனத் தம்மை மதிக்கின்றனர். அவர்கள் நுழையுங்கால், குனிந்து செல்லும்படி, அவ்வளவு தாழ்மையான இக் குகையில், ஏழ்மையாக அவர்கள் வளர்க்கப்பட்டு வந்தபோதிலும், அவர்களுடைய ஆலோசனைகள் அரண்மனைகளின் கூரைகளை அளாவி நிற்கின்றன; அவர்களுடைய சுபாவமானது சொற்ப

விஷயங்களிலும் அற்ப விஷயங்களிலும், மற்றவர்களு
டைய நடத்தையைப்போல அல்லாமல், அரசர்க் குரிய
குணத்தைக் காட்டும்படி உந்துகிறது. அரசராகிய அவன்
தந்தை, கிரிதரன் எனப் பெயர் வைத்த, சிம்ஹளநாதருக்குப்
பின் இச் சிங்களத்தை ஆளவேண்டிய, அரசிளங் குமரனு
கிய, இந்திர பாலதரன்—ஆ, ஹா!—நான் என் முக்காலியின்
மீது உட்கார்ந்து, எனது வீர செய்கைகளையெல்லாம் எடுத்
துரைக்குங்கால், அவனது வீரத்தனமானது வெளி வந்து
எனது கதையைக் கேட்கிறது. இவ்வாறு எனது வைரி
கீழே விழுந்தான், இவ்விதம் என் காலை அவன் கழுத்தின்
மீது வைத்தேன், என்று நான் கூறுங்கால், உடனே, க்ஷத்
திரிய ரக்தமானது அவனது முகத்தில் பரவ, அவன் வியர்த்து,
இளமையான தன் கைகளை நெறித்து, எனது வார்த்தைகளை
நடித்துக்காட்டுவதேபோல, நிற்கிறான். ஒரு கால் ஆர்வராக
னுயிருந்த, அவனது இளைய சகோதரனான கடுவேலன், அதே
மாதிரியான உருவத்தை வரித்தவனாய், எனது வார்த்தை
களுக்கு உயிரைக் கொடுப்பதுபோல நின்று, அவன் உள்
ளத்தி விருப்பத்தை வெளிக்கு அதிகமாய்க் காட்டுகிறான்.
அதோ கேள்! காட்டு மிருகங்கள் கலைக்கப்பட்டன!—ஹா!
சிம்ஹளநாதரே, ஈசன் அறிவார், என் மனமும் அறியும், நீர்
என்னை அநியாயமாய் நாட்டைவிட்டுத் துரத்திய விஷயம்.
அதன் மீது, இரண்டும் மூன்றும் வயதுடைக் குழவிகளா
யிருந்த பொழுது, இவர்களைத் திருடினேன். என்னுடைய
நிலங்களை எப்படி என்னிடமிருந்து நீர் பிடுங்கிக்கொண்
டீரோ, அம்மாதிரி உமது குழந்தைகளைத் திருடி, உமக்குப்
பிற்காலம் உமது சந்ததி ஆளாதிருக்கும்படி செய்ய எண்ணி
னேன்.—மயூரவல்லி, நீ அவர்களுக்குப் பாலூட்டும் தாயா
யிருந்தாய்; அவர்கள் உன்னைத் தங்கள் தாயாகவே எண்ணி
னார்கள்; இப்பொழுதும் ஒவ்வொரு தினமும் உனது
சமாதிக்குப் பூசனை இயற்றுகிறார்கள்; மார்க்கன் என்னும்

பெயர்பூண்ட, பாலராயனாகிய என்னை, தங்களைப் பெற்ற தந்தையாக எண்ணுகிறார்கள்—வேட்டை கிளம்பிவிட்டது!

[போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—காயகேயன் துறைக் கருகில்.

விசாகனும், ஹேமாங்கியும் வருகிறார்கள்.

ஹே. நாம் குதிரைகளை விட்டிருந்தபொழுது, போகவேண்டிய இடம் அருகி லிருப்பதாகப் புகன்றாயே என்னிடம். நான் முன்னால் வரவேண்டுமென்று எனக்கிப்பொழு திருந்தது போல், என் தாயாரும் ஏங்கி யிருக்கமாட்டார்கள் எப்பொழுதும்—விசாகா!—ஏ! மனுஷா! எங்கே என் பிராண நாதர்? உன்னை இவ்வாறு விழிக்கச் செய்யும்படி, உன் மனத்தில் என்ன இருக்கிறது? அந்தப் பெருமூச்சு, உன் துள்ளம் வெடித்து வருவதேபோல், ஏன் வெளியில் வருகிறது? உன்னைப்போல் ஒருவன் சித்திரிக்கப்பட் டிருந்தால், தன்னையும் அறியாதபடி தயங்கி நிற்பவ னுருவென மதிக்கப்படுமே. உன் முரட்டுத் தோற்றமானது என் சாந்தமாம் அறிவைச் சாகடிக்கு முன், இன்னும் குறைந்த பய முடைப் பாவனையில் உன்னை நிறுத்துவையாக! சமாசாரம் என்ன என்று சொல்? கருணை யில்லாப் பார்வையுடன் அக் கடிதத்தை எனக்கு ஏன் நீட்டுகிறாய்? சந்தோஷ சமாசாரமாயின், முக மலர்ச்சி முன்னுக் கிருக்கவேண்டும்; துக்ககரமான விஷய மாயின், உனது முகத்தை இப்பொழு திருப்பதுபோல் வைத்திருக்க வேண்டியதுதான். என் பிராண நாதர் கையெழுத்து! அப் பாழும் பாண்டிய நாடு அவரை ஏதோ கபடத்திற காளாக்கி யிருக்கவேண்டும். அவரேதோ கஷ்ட திசையி லிருக்கவேண்டும். நான் இதைப்

படித்தால் என் ஆவியைப் பறித்திடும் ஒருவேளை, உன் பேசசாவது அதன் கொடுமையை மழுங்கிடச் செய்யலாம் சிறிது ; ஆகவே பேசடா, அப்பா.

வி. தயை செய்து படியும் தாங்கள். பிறகு என்னைப்போன்ற துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த பாபி புவியி லில்லையென்று காண்பீர்.

ஹே. [படிக்கிருள்.] "உன் தலைவி, விசாகா, என் படுக்கையில் தாசியானுள். அதன் அத்தாட்சிகளெல்லாம் என் ஹிருதயத்தில் ரத்தம் பெருகச் சீறிக் கிடக்கின்றன. அற்ப சந்தர்ப்பங் களைக்கொண்டு நான் அவ்வாறு சொல்ல வில்லை. நான் எப் படியும் பழி வாங்குவேனென்று எவ்வளவு நிச்சயமா யிருக் கிறேனே, எனது துயரம் எப்படி அசைக்க முடியாததோ, அவ்வளவு உறுதியான ருசுவைக்கொண்டே, நான் கூறு கிறேன். பழி வாங்கும் பாகம், அப்பா விசாகா, எனக் காக நீ செய்யவேண்டும். அவளது துரோஹத்தினுல் உனது விஸ்வாசமும் மாசடையா திருந்தால், உன்னுடைய கைகளே அவளது உயிரைப் போக்கவேண்டும். காங்கேயன் துறை யில் உனக்குச் சமயம் வாய்க்கச் செய்கிறேன். அதன் பொருட்டு அவளுக்கு நான் கடிதம் அனுப்பி யிருக்கிறேன். அவ்விடம் அவளைக் கொன்று, அவ்வாறு செய்ததாக எனக்கு ருசுப்படுத்தப் பயந்தையோ, அவள் துரோஹத்திற்கு நீயும் துணை செய்தவ னுவாய், நீயும் எனக்கு அவளைப் போன்ற துரோஹியே"—

வி. ஏன்? என் கத்தியை நான் உருவு வானேன்? அக் கடித மே அவள் கழுத்தினை அறுத்துவிட்டதே முன்னதாக வே!—அவதூறே அவள் கழுத்தை வெட்டியது. அதன் நுனி கத்தியினும் கூர்மை யானதே. அதன் நா சிந்து நதியின் சர்ப்பங்களையெல்லாம்விட கடு விஷ முடைத் தே! அதி வேகத்துடன் பறக்கும் காற்றின்மீ தேறி, அதன் சுவாசமானது அஷ்ட திக்குகளிலும் பரவி, அங் குள்ள அர சர்கள், அரசிகள், பெரியோர்கள், கன்னியர், தாயார்கள், எல்

லோரையும பொய் யாக்குகிறது ;—அன்றியும் சமாதியின் இரகசியஙகளுக்குள்ளும, இநதப் பாம பனைய பாழும அவ தூறு பிரவேசிககிறது.—என்ன சமாசாரம், அமமணி ?

ஹே. அவருடைய படுகைக்குத துரோஹமா ? துரோஹஞ செய்வதென்றால என்ன செய்வது ? அஙகு கண் ணுறஙகாது காவ லிருநது, எந நேரமும அவரைபபற்றியே எணண மிடுவதா ? மணிக்கு மணி அழுதுகொண் டிருப்பதா ? இயறகையால் உறககம வநதிடின், அவரைப்பற்றி கனவு கண்டு, பயநது விழித்து, தேமபி அழுது, துக்கம கலைவதா ? அதுதானோ அவர் படுககைககுத துரோஹியா யிருபபது ? அதுவா ?

வி. ஐயோ ! என் அமமணி !

ஹே. நான துரோஹியா ? ஈயாகாமா ! உனது மனோசாட்சியே எனக்கு அததாட்சி யாகட்டும. நீ அவரைத தூரதத னென்று தூறிணய் ; அப்பொழுது காதகனைப்போல கண்பட் டாய். இப்பொழுது யோசிககுமிடததது, உனது முகம நலததைக காட்டியதாக நம்பவேண்டி யிருககிறது. பாண்டி நாட்டு மை பூசிய பரததை யெவளோ, அவரை மோசஞ் செய்திருககவேண்டும். வழககம கடநத வஸ்திரம்போல் ஏழ்மையான நான் பழைமை யாய்விட்டேன். கூளததில சேர்ததுவிட்ட தகாதபடி நான கொஞசம செல்வாக குடை மைபற்றி, என்னைக் கிழித தெறியவேண்டும !—என்னைத துண்ட மாககவேண்டும ! ஆ ! மனிதர்களின் 'பிரமாணங் களே மடநதையரை வஞ்சிப்பவைகள். அநதோ ! கண வனே ! மேலுக்கு நன்மையாய்க் காட்டுவதெல்லாம், கபடந தரிக்கும வேஷமென, உமது மாறுபாட்டால் மதிக்கப்படும் ! வளரு மிடத்திற் பிறவாத, வஞ்சியரை வஞ்சிக்கும் வெளித் தோற்றமென எண்ணப்படும் !

வி. என் அமமணி, என் வார்ததையைக கொஞ்சம் கேட்க வேண்டும்.

ஹே. வஞ்சகர்கள் வார்த்தையினால் வாய்மையாளரும பொய்ய ரெனப் புகலப்படுகிறார்கள். பாசாங்கு செய்பவர்கள் கண்ணீரினால், உண்மையாய்த் துக்கப்படுவோரும சந தேகத்திற் குள்ளாகிறார்கள; உணமையில் துரதிர்ஷ்டம பிடித்தவர்களைப பார்க்குமிடத்தும், இரக்க மில்லாதவர் களா யாக்குகிறது மனிதர்களை.—ஆகவே பிராணநாதா! உமது செய்கையானது உத்தமர்களையும், ஒப்பிடா வண் ணம் செய்கிறது. உமது பெரும தவறானது, பெருமையை யும நற்குணத்தையும், பொய்மையும புனமையு மாக்கு கிறது.—வாடா, அப்பா, நீயாவது உண்மையா யிரு. உனது எஜமானன் உத்திரவுபடி செய் அவரை நீ காணும்பொழுது அவரது கோரிக்கைபடி சிழ்ப்படிந்து நான் நடந்ததாக சாட்சி கூறுவாய். இதோ பார! நானுக்க கத்தியை உருவு கிறேன. வாங்கிக்கொள இதை. என் காதல் குடிகொண் டிருக்கும கிருஹத்தை.—என் னிதயத்தை—குறிப்பிட்டு வெட்டு. பயப்படாதே; அவவிடம துய ரனறி வே றொன றில்லை. எவர் அதன செல்வமா யிருநதாரோ, அநத உனது எஜமானன் அங கில்லை, இப்பொழுது. அவர் கட டளையை நிறைவேற்று. வெட்டு—வேறு சிறநத காரணத தில நீ வீரனா யிருக்கலாம, இபபொழுது பார்த்தால் பயங் காளிபோல தோன்றுகிறாயே!

வி. போ தூர! பாழுங கருவியே! என் கரத்தைப் பா ழாக்க முடியா தன்றல.

ஹே. ஏன்? நான எப்படியும் இறக்கவேண்டும. உன் கரத்தால் நான மாளாவிட்டால, உன எஜமானனுக்கு உண்மையாம் ஆளாகமாட்டாய் நீ. தற்கொலை புரியலாகாதென்னும, சர் வேஸ்வரனுடைய ஆக்ஞையானது, பயப்படச செய்கிறது பல மிலா என் கரத்தை. இதோ என் னிதயம! அதன்முன் ஏதோ இருக்கிறது.—பொறு பொறு! நாங்கள் ஒன்றும் எதிர்க்கமாட்டோம. உரையைப்போல் இணங்கி யிருப் போம, என்ன இருக்கிற திங்கே? கேடு சூழாக கேசரி

நாதருடைய, அபத்தமாய் மாறிய, கடிதங்க ளல்லவா? எனது நம்பிக்கையை அழிப்பவைகளே, அகன்று போங் கள்! என னிதயத்தைத் தாங்க ஏலாது உங்களால் இனி.— ஆ! பிராணநாதா! இவ்வாறுதான் புத்தி யற்ற பேதைகள், வஞ்சகர்கள வாக்கினால் மோசம போகிறார்கள். துரோஹஞ் செய்யபபட்டவர்கள் அத துரோஹத்தின் பலனை அதிகமாய் அனுபவித்தபோதிலும, துரோஹஞ் செய்பவனும் அதிக துக்ககரமான ஸ்திதியிலேயே நிற்கிறான். ஆகவே, பிராண நாதா, என் தந்தையாகிய அரசரது ஆக்ஞைக்குக் கீழ்ப் படியாது நடந்து, என்னை நாடி வந்த எனக்குச் சமான மான அரச குமாரர்களையெல்லாம வெறுத்து நா னிகழ்ந் ததுபோல, மற்றவர்கள நடப்பது சாதாரண மலலவென் றும, அது மிகவும அபூர்வ மெனபதையும, இனி காண்பீர் நீர். நான் துககபபடுவதெல்லாம, இப்பொழுது தாம இன புறும தோகையானவள, உம தாசையை மழுங் கச செயதவுடன, உமது மனமானது என் நினைவால், எவ் வளவு துயரபபடும என எண்ணியே.—அபபா! சீககிரம். ஆடானது கசாபபுககாரனை வேண்டுகிறது வெட்டுமபடி; எங்கே உன் கத்தி? உன் எஜமானன் வேலையைச செய வதில் மிகவும மெதுவாய் இருககிறாய், அதுவும நானே வேண்டுமபொழுது.

வி. தாயான என் அமமணி, இவ் வேலையைச் செய்திடக் கடுங் கட்டளையைப் பெற்ற பின், அரை நொடியும் கண் ணுறங் கினவ னல்ல நான்.

ஹே. ஆனால் அதைச செய்து முடித்து, உறங்கப் போ.

வி. முதலில் என் கண்க ளிரண்டும முழுப் பொட்டையாயப் போகுமாக!

ஹே. ஆனால் ஏன் அதை ஏற்றுக்கொண்டாய்? போக்கைச் சொல்லி அத்தனைக் காதம் ஏன் என்னை இழுத்து வந்தாய் இவ்விடத்திற்கு? எனக்கும் வேலை வைத்தாய்? உனக்கும்

வேலை வைத்தாய்? நம்முடைய குதிரைகளுக்கும் வேலை வைத்தாய்? நான் காணுமையால் அரண்மனை கோலாகலப் படுமல்லவா? நான் என்னவோ, அங்கு மறுபடியும் போகப் போகிறதில்லை. உனக்கென்னவோ தக்க சமயம் வாய்த்திருக்கிறது. இவைகளெல்லாம் ஏன் செய்தாய்? வெள்ளாடு எதிரில் நிற்க, வெட்டுக் கத்தியைக் கையிற் கொண்டபின், வேண்டாமென்று திரும்பவா?

வி. கடுமையாம் அத்தொழிலை எப்படியாவது செய்யாமலிருக்கும்பொருட்டு, காலத்தைக் கழிப்பதற்கேயாம். இதற்குள்ளாக நான் ஒரு மார்க்கத்தை யோசித்திருக்கிறேன். என் அம்மணி, பொறுமையுடன் என்னைச் சற்றே கேட்க வேண்டும்.

ஹே. உனது நாவானது ஓயுமளவும் பேசு. சொல். வேசியெனவே நான் தூஷிக்கப்பட்டேன் அக்காதகத்தினால் புண்படுத்தப்பட்ட என் காதுகள், வேறெந்த நோயையும் கவனியாது, ஆகவே நீ எதை வேண்டுமென்றாலும் சொல்.

வி. ஆனல், அம்மணி, தாங்கள் திரும்பிப்போகமாட்டீர் என்று எண்ணினேன்

ஹே. ஆம் வாஸ்தவத்தில்; அதற்காகவே என்னைக் கொல்ல இங்கு கொண்டுவந்தாய்.

வி. அப்படியல்ல, அம்மணி. என்னுடைய எண்ணம் யோக்கியமானதாயின், அதற்குத் தக்க யுக்தியையும் அது கொடுத்து, அதை நிறைவேறச் செய்யும் என எண்ணினேன். என் எஜமானர் ஏதோ மோசம் தான் போயிருக்கவேண்டும். பாதகம் நன்றாய்ப் பழகிய பாபி எவனோ உங்களிருவருக்கும் இப் பாழுங் கேட்டினைச் சூழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

ஹே. பாண்டியநாட்டுப் பரத்தை எவளோ ஒருத்தி.

வி. என் உயிர் மீதாணைப்படி அப்படியிராது, அம்மணி. நீர் மடிந்ததாகமாத்திரம் செய்தி அனுப்புகிறேன். அதற்கு அத்தாட்சியாக ஏதாவது ரத்தக் குறி அனுப்புகிறேன்.

ஏனெனில் அவ்வாறு நான் செய்யவேண்டுமென உத்திரவா யிருக்கிறது. அரண்மனையில் உம்மைக் காணாது தேடுவார் கள்; ஆகவே, அதனை அது ஊர்ஜிதப்படுத்தும்.

ஹே. ஏனடா அப்பா, அதுவரையில் நான் என்ன செய்வது? எங்கே யிருப்பது? எப்படி உயிர் தரிப்பது? என் கணவனுக்கு நான் இறந்தவளாயின், இவ்வுயிரில் எனக் கென்ன சுக முண்டு?

வி. நீர் அரண்மனைக்கு மறுபடியும் போனால்,—

ஹே. அரண்மனையு மில்லை, தந்தையு மில்லை இனிமேல். முற்றுகை போல் முற்றிலும் என்னைத் தன் காதல் என்னும் பாதகத்தால், பயப்படுத்தும் களேபர னிருக்கிறானே, அந்த உயர் குலத் துதித்த கொடிய மட்டி மடையன், அவனது அவலமும் வேண்டா மினி!

வி. அரண்மனையி லில்லாவிடின், சிங்களத்தில் நீர் வசிக்க லாகாது.

ஹே. ஆயின் மற்றெங்கே? கதிரவன் சிம்ஹள மொன்றிற்றான் காய்கின்றானோ? இரவு பக லெல்லாம் இந்த சிம்ஹளத் தன்றி வே றிடத்தி லில்லையோ? இப் பூமண்டலத்தில் சிம்ஹள மானது எவ்வளவு அற்ப பாகமா யிருக்கிறது! இருந்தும் இல்லாததுபோல் காண்கிறது; ஒரு பெரும் தடாகத்தில் சிறு தாமரை மொட்டைப்போல் காண்கிறது. சிம்ஹளத்திற்கு வெளியிலும் ஜீவகோடிகள் உண்டென எண்ணுவாய்.

வி. மற்ற இடங்களைத் தாம் கருதுவது என் மனத்திற்கு சந்தோஷத்தைத் தருகிறது. நாளைத் தினம் பாண்டிய நாட்டு ராயபாரி லோகசேனர், காங்கேயன் துறைக்கு வருகிறார். உமது தற்கால துர் அதிர்ஷ்டத்திற் கேற்றபடி, உமது மனத்தை ஒருவாறு நிறுத்துவீராயின், உம்மை மற்றவர்களிட மிருந்து மறைத்து, மற்றவர்களை நீர் காணும்படியான மார்க்கத்திற் செல்லலாம்; சுயரூபத்துடன் செல்வது உமக்கு அபாயத்தை விளைவிக்கும்; ஆகவே நீர் உரு மாறிப் போகவேண்டும். ஒருவேளை பாசதாமருடைய இருப்பிடத் தருகிலேயே

போகலாம். அவரை நேரிற் காணாவிட்டாலும் அவரது நடவடிக்கைகளை யெல்லாம், உள்ளபடி, நீர் அடிக்கடி, காதாறக் கேட்டறியும்படி, அத்தனை அருகாமையில் இருக்கலாம்.

ஹே. ஆ! அதற்கு மார்க்கத்தைச்சொல். என் மானத்திற்கு அது அபாயத்தைத் தருவதாயினும், என் மரணத்திற்கே ஏதுவாயினும், அதை நான் முயல்வேன்.

வி. ஆனால் கேளும், இதுதான் சூட்சுமம். நீர் ஸ்திரீ என்பதை மறந்துவிடவேண்டும்; மற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலை விட்டு, கட்டளை யிடுவதை மேற்கொள்ள வேண்டும்; உண்மையை உரைக்குமிடத்து, அக குணங்களே அழகிய ஸ்திரீ உருவம் எடுத்து வந்தன எனக் கூறும்படியான, மடம், அச்சம், எனும் அரிவையர்க்கு இன்றியமையாத குணங்களை மாற்றி, ஓர் வாலிபனைப்போல் தைரியத்தை வஹிக்கவேண்டும், வாதாடுவதற்குச் சித்தமாயிருக்கவேண்டும், பதில் படிக்கென் றுரைக்கவேண்டும், கோட்டானைப்போல கோபங் கொள்ளவதற்கும் சச்சரவிடுவதற்கும் சித்தமாயிருக்கவேண்டும்; அன்றியும்—அந்தோ! நான் என்ன குரூரனா யிருக்கிறேன்—ஆயினும் வேறு மார்க்கமில்லை—நாரியர்க்கு முக்கியமான குணமாம் நாணம் என்பதை, பகலவனும் பார்க்கும்படி வெளியிற் காட்டலாகாது, அல்லாமலும் உமது அழகிய ஆடை ஆபரணங்களை யெல்லாம் முற்றிலும் மறந்து, சாதாரண உடை தரிக்கவேண்டும்.

ஹே. சுருக்கிச் சொல், சீக்கிரம், உனது எண்ணத்திற்கு முடிவு தெரிகிறது. இதற்குள்ளாகவே நான் ஆடவனாயிவிட்டேன்.

வி. முதலில் ஆடவனைப்போல வேஷம் தரியும். இதை முன்பே யோசித்து அதற்குத் தக்கபடியான சட்டை அங்க வஸ்திரம் தலை குட்டை முதலியன வெல்லாம் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்—இதோ இந்தப் பையில் இருக்கின்றன. உமது வெளி வேஷத்தை மாற்ற உபயோகப்படும் இவைகளின் உதவியைக்கொண்டு, இந்த வயதுடைய வாலிபனுடைய பாவனைகளை உம்மால் எவ்வளவு வஹிக்க முடியுமோ, அவ

வளவு வஹித்து, உத்தமனை லோகசேனர் எதிரிற் போய், உமக்கு நன்றாய்ப் பாடத் தெரியும் என்கிற விஷயத்தை அறிவித்து—சங்கீத ஞானம் அவருக்குச் சற்றேனு மிருக்குமாயின் எப்படியும் அவர் அதைக் கண்டு பிடிப்பார்.—அவரது பணிவிடை ஆளாக வேண்டுவீராயின், அவர் அப்படியே சந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொள்வார் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவரோ சிறந்த உத்தம குணமுடையவர்; அன்றியும் அதைவிட அதிகமாம் பரிசுத்தமானவர். வெளி தேசத் திருக்குங்கால், உமக்கு வேண்டிய பொருளுதவி செய்யச் செல்வம் என்னிடத் துண்டு, உமக்கு எப்பொழுது வேண்டினும் உதவச் சித்தமா யிருக்கிறேன்.

ஹே. என் துயர்க்கு ஈசலை அருமிய ஆறுதல் நீயே. சரி, நீ விடை பெற்றுக்கொள், சீக்கிரம். இன்னும் யோசிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் அநேகம் இருக்கின்றன, நற் சமயம் வாய்க்கும்பொழுது அவைகளை யெல்லாம் சரிப்படுத்துவோம். இந்த முயற்சியில் ஓர் வீரனைப்போல் துணிந்து, அதனால் வருவதையெல்லாம் ஒரு அரச குமாரனுடைய தைரியத்துடன் வஹிக்கிறேன். நீ சீக்கிரம் போ.

வி. நல்லது, அம்மணி. நான் சீக்கிரம் விடை பெறவேண்டும், இல்லாவிடின் என்னையும் காணாவிட்டால், அரண்மனையி லின்றும் நீர் வந்துவிட்டதற்கு என்மீது சந்தேகங் கொள்வார்கள். என் அருங் குணம் வாய்ந்த அம்மணி, இதோ ஒரு பெட்டியிருக்கிறது. இதை எனக்கு மஹாராணி கொடுத்தார்கள். அதில் இருப்பது அதிக விலை யுயர்ந்த பொருள். கடல்மீது செல்லுங்கால் அசௌக்கியமாயினும், வையகத் திருக்குங்கால் வயிற்று நோய் வந்துற்றாலும், இதில் மாத்திரை அளவு எல்லா வியாதியையும் மாற்றிவிடும். மறைவிடம் போய் மானிட னுடையைத் தரியும். எல்லாம் வல்ல கடவுள் உமக்கு நல வழி காட்டுவாராக!

ஹே. அங்ஙனமே யாகுக! உனக்கு வந்தனம் செய்கிறேன்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளநாதனுடைய அரண்மனையிலோர் அறை.

சிம்ஹளநாதன், அரசி, கடோபரன், லோகசேனன், மந்திரிகள் வருகிறார்கள்.

சி. அதுவரையில்தான்; அப்புறம் நீர் உத்திரவு பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

லோ. மிகவும் சந்தோஷம், மஹாராஜா. எமது சக்கிரவர்த்தி எழுதி விட்டார். நான் இவ்விடமிருந்து புறப்படவேண்டும். எனது எஜமானருடைய எதிரியாக உம்மை நான் தெரிவிக்கவேண்டி யிருக்கிறதே யென்ன. உண்மையில் எனக்கு மிகவும் வருத்தமா யிருக்கிறது.

சி. ஐயா, நமது பிரஜைகள் அவரது ஆளுகைக்கு உடன்பட மாட்டார்கள் நாம் அவர்களைப் பார்க்கிலும் குறைந்த ராஜத்வம் காணபித்தல், நமது அரசுரிமைக்கு அழகாய்த் தோற்றுது.

லோ. ஆகவே, அரசே, கன்யாகுமரிவரையில் கரை மார்க்கமாய்க் காவலுடன் செல்ல, எனக்கு உத்திர வளிக்கவேண்டும்.—அரசியே, தங்களுக்குச் சகல சந்தோஷமுண்டாகுமாக!—ஐயா, உமக்கும்!

சி. மந்திரிகளே, அந்த வேலை உமதாக நியமித்தேன். அவர் கௌரவத்திற் குரியதை அணுவளவும் குறைக்கவேண்டாம். சரி, போய்வாரும் புண்ய சீலரும் லோகசேனரே.

லோ. என் பிரபுவே, உமது கரம்.

க. சினேகமாய்க் கொள்ளும் அதை; ஆயினும் இதுமுதல் அதனை உமது வைரியாக வைத்திருப்பேன்.

லோ. ஐயா, ஜெயிப்பவன் இன்னனென இனி நடக்கும் யுத்தமே தீர்மானிக்கவேண்டும். நான் வருகிறேன்.

சி. மந்திரிகளே, லோகசேனர் சேதுவினைக் கடக்கும் பரியந் தம் கைவிடாது காத்துச் செல்லுங்கள். சுப முண்டாகுக!

[மந்திரிகளும், லோகசேனரும் போகிறார்கள்.]

அ. களித்த முகத்துடன் போகிறார் அவர்; அதற்குக் காரணம் கொடுத்தது நமக்குப் பெருமை யாகும்.

க. அது மிகவும் நலமே. வெற்றி வீரர்களான சிங்களத்தா ருடைய கோரிக்கைகளும் அதில் கலந் திருக்கிறது.

சி. லோகசேனன், சக்கிரவர்த்திக்கு இங்கே எப்படி இருக்கிற தென முன்பே எழுதி யிருக்கிறான். ஆகவே, நமது ரதங் களையும் குதிரை வீரர்களையும் ஆயத்தப்படுத்தவேண்டியது நமக்குத் தகுதி யாம். காலநாட்டில் முன்பே அமைக்கப்பட் டுள்ள அவனுடைய சைனியங்களை யெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி, சிம்ஹளத்தின்மீது படையெடுத்து வருவானென நினைக்கிறேன்.

அ. இது தூங்குகிற வேலை யன்று; துரிதமாய் முழுப் பலத் துடன் பார்க்கவேண்டிய விஷயம்.

சி. இப்படி முடியுமென நாம் முன்பே எண்ணி யிருந்தது, நாம் முற்பட சித்தமா யிருக்கச் செய்தது. அதிருக்கட் டும்.—பிரிய சகி, நமது பெண் எங்கே? பாண்டியநாட்டான் எதிரிலும் வர இல்லை, தினத்திற் குரிய நமது பணிவிடையை யும் நமக்குச் செய்ய வில்லை, நமது பார்வைக்கு ஏதோ வைரம் நிரம்பியவள்போல் காணப்படுகிறாளே யொழிய, கீழ்ப்படிந்து நடப்பவளாகக் காணோம். அதை நாம் கவ னித் திருக்கிறோம்.—கூப்பிடு அவளை நமக் கெதிராக! நாம் அதிகமாய்ப் பொறுத்துக்கொண் டிருந்துவிட்டோம், இலே சாக!

[ஒரு சேவகன் போகிறான்.]

அ. மஹாராஜா, பாசதாமன் ஊரைவிட்டுத் துரத்தப்பட்ட பின், அதிகமாய் வெளியில் வராமல் வாழ்ந்து வருகிறாள்.

அரசே, அதற்குப் பரிஹாரம் காலக் கழிவே யாம். தங்களை நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன், கடுமையான வார்த்தைகளை அவளிடம் கூறாதீர். கொடுஞ் சொற்களால் குழையும நெஞ்ச முடைய பெண் ணவள்; சொற்களே அவளுக்குச சூடுக ளாகும், சூடுகளே மரண மாம.

சேவகன் திரும்பி வருகிறான்.

சி. எங்கே அவள்? அவள் மரியாதைக குறைவிற்கு என்ன பதில் கூறப்போகிருள?

சே. சித்தம, மஹாராஜா! அவர்களுடைய அறைகளெல்லாம் பூட்டப்பட் டிருக்கினறன. நாஙகள் எவ்வளவுதான் உரதத சப்தத்துடன் தட்டிப் பார்ததாலும பதில் ஒன்றையும் காணோம.

அ. மஹாராஜா, நான் கடைசி முறை பார்க்கப் போனபோது தான் மறைவா யிருப்பதைபபறறி மனனிககுமபடி கேட்டுக் கொண்டாள. ஆகவே தன் துயரததால, தான் தினந தோறும தட்டைக கண்டு கடமைப்படி செய்துவரும் வழிபாடு செய்யக கூடாமையா யிருக்கிறதென்று, தமககுத தெரியபபடுததுமபடி சொனனுள் எனனை. நமது சபையில் நடநத பெருங காரியம, அதை என் கவனததி லில்லாத படி மறககச செய்தது.

சி. அவள் கதவுகள் பூட்டப்பட் டிருக்கின்றனவா? கொஞ்சம் காலமாக யாரும பார்கக வில்லை? நான் அஞ்சுவது பொய் யா யிருக்குமபடி ஜகதீசன் கிருபை செய்வாராக!

[போகிறுன்.]

அ. தம்பி, மஹாராஜாவைப் பின் தொடர்ந்து போ.

க. அவளுடைய ஆள் விசாகனை, அநதப் பழைய வேலைககாரனை, நான் இந்த இரண்டு நாளாகப் பார்க்க வில்லை.

அ. போ, போய்த் தேடிப்பார். [களேபரன் போகிறுன்.]

விசாகா, பாசதாமன் பட்சமே நிற்கும் பேதையே!—அவ

னிடம் எனது மருந்தொன் றிருக்கிறது. அதைப் புசித்தது தான் அவன் காணாமைக்குக் காரணமா யிருக்கவேண்டு மெனக் கோருகிறேன். அவன் அதை அருமையாம மருந் தென எண்ணுகிருன. ஆயினும—அவளைப்பற்றி—அவள் எங் கே போயிருப்பாள்? ஒருவேளை ஆருத துயரததிற்கு ஆளா யினளோ? அல்லது விரகதாபததைச் சகியாது பாசதாமன் பக்கலில் பறந தோடினளோ? போய்விட்டாள்—மடிநதோ— அழிநதோ? எப்படி யிருந்தபோதிலும என முடிவிற்கு இரண்டும் பயன்படும. அவள் தொலைநதால், சிஙகளத் தரசு நா னிடு பிச்சை யாம.

மறுபடியும் கபோபான் வருகிருன்.

என்ன, தமபி? என்ன சமாசாரம?

க. அவள ஓடிவிட்டாள் என்பதற்குச சந்தேக மில்லை. உள்ளே போய் மஹாராஜாவுக்குச சமாதானம சொல்லும. அவர் கோபாவேசங கொண்டிருககிருர்; அருகிற் போகவும் அனை வரும அஞ்சுகின்றனா.

அ. மிகவும் நலமே. இன்றிரவு அவர் படுந துயரமானது மறு நாள் உதயததை அவர் காணுதிருககுமபடிச செய்யுமாக!

[போகிருள்.]

க. அவள்மீ தெனக்கு ஆசையு மிருககிறது, வெறுப்பு மிருக் கிறது; அவள அழகு வாய்நத அரச குமரியே. மற் றெல்லா ஸ்திரீகளையுமவிட மிகுநத சௌநதர்யங்க ளெல்லாம இவ ளிடம் குடிகொண் டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஸ்திரீயினு டைய உததமததை ஒருங்கு திரட்டி இவள் உருவாக்க, அவைகளெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தபடியால், அவர்கள் எல் லோரையும்விட, அதிகமாய்ப் பிரகாசிககிருள். ஆகவே அவள்மீது ஆசைப்படுகிறேன் நான். ஆயினும் என்னை வெறுதது, அநத இழிவாம் பாசதாமன்மீது இச்சைப்படு வது, அவள் அறிவிற்கு அவதூருகி, அவள் அருமையை யெல்லாம் அழிததுவிடுகிறது; அது விஷயத்தில் அவளை

நான் வெறுக்கவேண்டி வருகிறது, அன்றியும் பழிவாங்க வேண்டியும் வருகிறது. ஏனெனில், மூடர்கள்—

விசாகன் வருகிறான்.

யார் அது? என்ன! ஏனடா, புறப்படுகிறாயா என்ன? வா இப்படி. ஆ! கூட்டிக் கொடுக்கும் பாதகா! எங்கே உன் தலைவி? ஒரு வார்த்தையில் சொல். இல்லாவிடில் உடனே உன்னைக் கொன்று யமபுரம் அனுப்புவேன்.

வி. ஐயோ! மஹாப் பிரபு!

க. எங்கே உன் தலைவி? சுவாமிமேல் ஆணை, மறுபடியும உன்னைக் கேளேன் நான்! வாயை மூடிககொண் டிருக்கிற பாதகா! உன் மார்பினின்றும் இநத மர்மததை நான் அறிகிறேன்; அதைப் பிளந்தாவது இநத ரகசியத்தைப் பெறுகிறேன். துர்க் குணத்திற் கோர் களஞ்சியமாம், நற் குணமெனபது எள்ளளவு மில்லாத, அப் பாசதாமனுடன் இருக்கிறாளோ?

வி. ஐயோ! என் பிரபுவே, அவருடன் எப்படி இருப்பார்கள்? அவர்கள் எப்பொழுதுமுதல காணோம? அவர் மதுரையிலிருக்கிறாரே.

க. எங்கே இருக்கிறாள் அவள்? வா அருகில். இனி தாமதம் உதவாது. அவள் என்ன ஆனாள என்று உடனே நேராக எனககு ரூபி.

வி. ஐயோ! மஹாப் பிரபுவே!

க. மஹா பாதகனே! உன் மறு வார்தனதயில், உன் தலைவி இருக்குமிடத்தைத் தெரிவி உடனே, மஹாப்பிரபுவெல்லாம் இனி உதவாது. சொல்! ஒரு க்ஷணம சுமமா இருப்பாயாயின், அதுவே உன் கண்டனமாம், அதுவே உன் மரணமாம்.

வி. ஆனால் ஐயா, அவர்கள் ஓடிப்போன விஷயத்தில் நா னறிநத சரித்திரமெல்லாம் இக் கடிதமே.

[ஒரு கடிதம் கொடுக்கிறான்.]

க. அதை நாம் பார்க்கட்டும்—பாண்டியன் பட்டணம்வரையில் நான் அவளைப் பின் தொடர்கிறேன்.

வி. [ஒரு புறமாக] இந்த யுக்தி செய்யாவிடின் நா னிறக்கவேண்டியதே. அவள் வெகு தூரத்தி லிருக்கிறாள். இதைக் கொண்டு இவ னறிவது, இவனைப் பயணப் படுத்துமே யொழிய, அவளைப் பயத்துக் குட்படுத்தாது.

க. ஹா !

வி. [ஒரு புறமாக] என் எஜமானனுக்கு அவள் மடிந்ததாக எழுதுகிறேன். அம்மணி! தாங்கள் சுகமாய்த் திரிந்து, சுகமாய்த் திரும்பி வருவீராக!

க. அடே! இதில் எழுதி யிருப்பது உண்மைதானா?

வி. அப்படித்தான் நான் எண்ணுகிறேன், ஐயா.

க. 'இது பாசதாமன கை யெழுத்தே, அதை அறிவேன் நான். அடே, நீ பாதகனா யிராதபடி, எனக்கு உண்மையான ஊழியனாகி, நா னுன்னை உபயோகிக்கக் கருதும் வேலைகளை விடா முயற்சியுடன் செய்வா யானால்.—அதாவது, நான் என்ன பாப கிருத்தியம் செய்யச் சொன்னபோதிலும், அதைப் படிக்கென உண்மையிற் செய்து முடிப்பாயாயின்,— உன்னை உண்மையான ஆள் என எண்ணுவேன். பிறகு உன் குறைகளைத் தீர்க்க என் செல்வத்தையும், உனக்கு உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் கொடுக்க என் வார்த்தையையும், நீ வேண்ட வேண்டிய தில்லை.

வி. நல்லது, எனது பிரபுவே.

க. நீ என்னிடம் ஊழியம் செய்கிறாயா? பொறுமையுடனும் மாறுபடாமலும், ஒன்றுமில்லாத அப் பிச்சைக்காரன் பாசதாமனையே விடாது பின் தொடர்ந்தபடியால், நன்றி யறிதலின்பொருட்டே, எனது நல்ல சுறுசுறுப் புள்ள வேலை

யாளாய் இராமற் போகாய்—என்னிடம் வேலை யாளாய் இருக்கிருயா?

வி. ஐயா, அப்படியே, செய்கிறேன்.

க. உனது கையைக் காட்டு. இதோ என் பை. உன்னிடம் உனது பழய எஜமானனுடைய உடை ஏதாவ திருக்கிறதா?

வி. என் வீட்டில் இருககிறது, பிரபு, எனது தலைவியாம் எஜமானியிடமிருநது விடை பெற்றபோது அவர் அணிந்து கொண்டிருநத ஆடை.

க. நீ எனக்குச செய்யும முதல் வேலை, அநத ஆடையை இங்கே கொண்டு வருவதே யாம்; அது உன் முதல் ஊழியமாம, போ.

வி. அபபடியே செய்கிறேன், பிரபு. [போகிருன்.]

க. "காநகேயன துறையில் உன்னைச் சேர்கிறேன்."—அவனை ஒனறு கேட்க மறநதேன். பிறகு ஞாபக மிருக்கும் அது. பாதகா! பாசதாமா! அவவிடததிலேயே, உன்னை நான் கொல்கிறேன்.—எப்படியாவது இந்த ஆடை வருபாக! அவள் ஒரு முறை சொல்லி யிருக்கிருள்—அதை நினைததாலும என் வயறு பற்றி எரிகிறது—கண் காட்சியாம் குணங்களோடு கூடின என் கமபீரமான உருவததைபபார்க்கிலும, பாசதாமனுடைய அறப ஆடையை அதிகமாக மதிப்பதாக. அநத ஆடையை நான் உடலில் அணிநதே அவள் கறபினை யழிக்கிறேன். முதலில் அவனைக் கொல்லவேண்டும்—அவள் கண் முன்பாகவே; அதில் எனது ஆண்மையைக காண்பாள், அவள் என்னை வெறுத்ததிற் கெல்லாம் தக்க வேதனை யதுவே யாம். அவனைக் கீழே கிடத்தி, மடிநத அவன துடலை நான் வாய் வநதமட்டும் வைத பிறகு, அப்படியே அவளை அரண்மனைக்கு அடித்து ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறேன், கால் நடையாய். சநதோஷத்துடன் என்னை வெறுத்தாள் அவள், நான் ஆநந்தத்துடன் அவள்மீது பழி வாங்குகிறேன்.

ஓர் ஆடையுடன் விசாகன் மறுபடியும் வருகிறான்.

இதுதானோ அந்த ஆடை ?

வி. ஆம், எனது பிரபுவே.

க. அவள் காங்கேயன் துறைக்குப் போய் எத்தனை காலமாயது ?

வி. இன்னும் அங்கே போய்ச் சேர்ந்திருக்கமாட்டார்கள்.

க. இந்த ஆடையை என் அறைக்குக் கொண்டுவா. அதுதான் என்னுடைய இரண்டாம் கட்டளை உனக்கு. மூன்றாவது, என் எண்ணத்தைப்பற்றி நீ மௌனமா யிருக்கவேண்டு மென்பதே. உன் கடமைப்படி செய்; உனக்குப் பெரிய உத்தியோகம் தானாய் வரும். என் பழி தீர்ப்பு காங்கேயன் துறையி லிருக்கிறது; அங்கு நான் சிறகு கொண்டு பறக்க முடியுமாயின்! வா என்னுடன், எனக்கு உண்மையா யிரு. [**போகிறான்.**]

வி. நான் நஷ்டப்படும்படி கஷ்டப்படச் சொல்லுகிறாய், உனக்கு உண்மையா யிருப்பதென்றால், உத்தம ரான என் எஜமானனுக்குப் பொய்ய னாகவேண்டும்; அதற்கென்னவோ நான் ஒருகாலும், உடன்படேன். போ, காங்கேயன் துறைக்கு, நீ தேடிப் போகும் அவளை அங்கே காணமாட்டாய். ஜகதீசன் அவளுக்குக் கருணை பொழிவாராக! இந்த மடையன் வேகம் தாமதப்படுமாக! கஷ்டமே இவன் கண்டபலனாகுக! [**போகிறான்.**]

காட்சி முடிகிறது.

ஆரும் காட்சி.

இடம்—வேலை நாடு. பாலராயன் குகை யெதிர்.

ஹேமாங்கி ஆடவ னுடையில் வருகிறாள்.

ஹே. ஆடவனுடைய வாழ்வு அதிக கஷ்ட முடைத்தேயென அறி கிறேன். எனக்கு மிகவும் இளைப்பா யிருக்கிறது. இரண் டிரவாக பசும புற் றரையே என் பள்ளி யாக்கினேன். எனது தீர்மானம் என்னைத் தாங்காவிட்டால், நான் நோயில் வீழ்ந் திருக்கவேண்டியதே. காங்கேயன் துறையே! மலை யின் சிகரத்திலிருந்து விசாகன் உன்னை எனக்குக் காட் டியபொழுது நீ கூப்பிடு தூரத்தில்தா னிருந்தாய். ஆ! ஈசனே! தரித்திரர்களுக்கு முன்பாக தர்ம சத்திரங்களும் தாவி யோடுகின்றன என்று எண்ணுகிறேன்—நான் கூறுவது அவர்கள் போய் இளைப்பாறக்கூடிய இடங்களைப்பற்றி. நான் வழி தப்பமாட்டேன என்று இரண்டு பிச்சைக்காரர்கள என்னிடம சொன்னார்கள். பிணியுடை வறிஞர்கள், தாங்கள செய்த பாபத்திற்கு அப பிணி விதிக்கப்பட்ட தண்டனை யென வறிந்தும, பொய் பேசுவார்களா? ஆம, இதில் ஆச் சரிய மில்லை, மேலாம செல்வமுடையாரே மெய் பேசுவ தில் லையே. எல்லாச செல்வமிருந்தும இழிதல், வயிறு வளர்க்க வேண்டி அசத்தியம பேசுதலினும, புன்மையே யாம. வறிஞர் களைவிட வையக மாளும அரசர் அசத்திய மாடுவதே அதிக ஹீன மாம. என ஆருயிர்க்காதலரே! தாம் அந்த அசத்தியவா திகளுள ஒருவ ரானீர். இப்பொழுது உம்மைப்பற்றி நான் நினைக்குமளவில், என் பசி பறந்தோடிப் போயது. இப் பொழுதுதான் சற்று முன்பாக, பசியின் கொடுமையால், கீழே விழ இருந்தேன். ஆயினும், இதென்ன? இதோ ஒரு பாதை போகிறது அதற்கு; ஏதோ மிருக மிருக் கும் குகை. நான் கூப்பிடா திருத்தலே நல மாம். எனக் குக் கூப்பிடவும் பயமா யிருக்கிறது. ஆயினும் பசியானது, ஆவியை முற்றிலும் பறிக்குமுன், அதற் கொரு பய மின்மை

யைக் கொடுக்கிறது. சுகமும் சம்பத்துமே பயங்காளியைச் சிருஷ்டிக்கிறது. கஷ்டகாலமே தாளாண்மைக்குத் தாயா யிருக்கிறது எப்பொழுதும்.—ஓய்! யார் உள்ளே? நாகரீக முடையதேதேனும் உள் ளிருந்தால் பேசட்டும். காட்டு மிருகமா யிருந்தால்!—விலைக்காவது இரவ லாகவாவது ஏதே னும் கொடுக்க முடியுமா? ஓய்!—பதிலைக் காணோம். ஆனால் நான் உள்ளே பிரவேசிக்கிறேன். என கத்தியை உருவிச செல்லுதல் நலம். என் எதிரி, அதைக் கண்டு நான் பயப்படுவதுபோல் பயப்படுவா னயின், அதைக் கண் ணெடுத்தும பாரான். ஈசனே! அப்படிப்பட்ட பகைவனை அருள்வீராக! [குகைக்குள் போகிறாள்.]

பாலராயன், ஆர்வராகன், கிரிதரன் வருகிறார்கள்.

பா. அப்பா, பாலதரா, வேட்டையில் நீதான் வென்றாய்; ஆகவே, விருநதில் நீ எஜமானனா யிருப்பாய்; கடுவேலனும நானும சமயற்காரனும பரிசாரகனு மாகிறோம. இதுவே நமது ஏற்பாடு. முயற்சியி லுண்டாம உற்சாகம, அது மேற்கொள்ளும முடிவு ஒன றிராவிடின, வாடி வதங்கிப் போம. வாருங்கள, சாதாரண பதார்த்தங்களுக்கும, நமது பசி ஓர் ருசியைக கொடுக்கும. துருப பிடித்த சோமபலுக்கு, தூய இலவம பஞ்சும உறுத்தும; கஷ்டப் பட்ட ஓய்வு, கட்டாந தரையிலும படுத்துக குறட்டை விடும.—இஙகு எல்லாம க்ஷேமமா யிருக்குமாக; பேதை இல்லமே, உனக்கு நீயே காவல்!

கி. எனக்கு மிகவும் களையா யிருக்கிறது.

ஆ. வேலையினால் இளைப் படைந்தபோதிலும், பசிமாத்திரம் அதிகமா யிருக்கிறது.

கி. குளிர்நத இறைச்சி குகைக் குள் இருக்கிறது; நாம் கொன்றது சமைக்கப்படுகிறவரையில், அதை மெல்லத் தின்று கொண் டிருப்போம்,

பா. பொறுங்கள்! உள்ளே வராதீர்கள்—[உள்ளே பார்த்து] நம துணவைப் புசித்துக்கொண் டிராவிட்டால், ஓர் அணங்கு இவ்விடம் இருப்பதாக எண்ணி யிருப்பேன்.

கி. என்ன விசேஷம, ஐயா?

பா. ஈசன ஆணை! தெய்வலோக வாசியே! இலலாவிடில் இவ் வுலகில இணையிலாப பொருளே! தெய்வீகமே பைய னுருக் கொண்டு வநதிருக்கிறது, பாருங்கள!

ஹேமாங்கி வெளியே வருகிருள்.

ஹே. ஐயா எஜமானர்களே! எனககொரு தீங்கும செய்யாதீர். இக் குகைக்குள நுழையுமுன், நான கூபபிட்டுப பாாததேன். நான் புசித்ததை, விலைககாவது அல்லது வேணடியாவது வாங்கலாமென எண்ணினேன். வாஸ்தவத்தில், நான் ஒன் றையும திருட விலலை. தரைமீது பொன் சிதறிக் கிடக்கக் கண்டபோதிலும் திருடி யிருக்கமாட்டேன். நான் புசிதத உணவிற்கு இதோ பணம. நான் புசித தானவுடன் அதை உண விருநதவிடம வைததுவிட்டு, என பசி தீர்ததவர்களை வாழ்ததிவிட்டுப் போயிருப்பேன்.

கி. பணமா, பிள்ளாய்?

ஆ. பொன்னும வெள்ளியும எல்லாம புழுதியாயப போகுமாக! அசுததமான தெய்வததை வணங்குபவர்களே அதை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பாாகள.

ஹே. நீஙகள கோபங்கொண் டிருப்பதாகக் காண்கிறேன். நான் செய்த தப்பிதத்திற்கு என்னைக் கொல்வதாஞல், அதைச செய்திராவிடின், நான் மடிநதிருபபேன் எனறு அறியுங்கள் நீங்கள்.

பா. எங்கே போகிருய் நீ?

ஹே. காங்கேயன் துறைக்கு.

பா. உன் பெயர் என்ன?

ஹே. ஐயா, என் பெயர் பாடலன். என்னுடைய பந்து ஒருவர் பாண்டி நாட்டிற்குப் போகிறார். அவர் காங்கேயன் துறையில் நாவாய் ஏறுகிறார். அவரிடம் போக வந்தவன், வழியில் பசி யாற்றாது, இத் தவறிழைக்க நேரிட்டது.

பா. அழகிய பிள்ளாய், எங்களை முரடர்களென மதியாதே. நாங்கள் வசிக்கும் இக் கரடு முரடாம் வாஸ ஸ்தலத்தைக் கொண்டு எங்களைக் கடின சித்த முடையவர் என்று எண்ணாதே. உன்னைச் சந்தித்தது சந்தோஷ மாச்சுது! ஏறக்குறைய இருட்டிவிட்டது இப்பொழுது. நீ புறப்படுப் போகுமுன் உனக்கு நல்ல விருந் தளிக்கிறோம். இங் கிருந்து அதைப் புசித்துப் போகவேண்டுகிறேன்.—அப்பா, இப் பிள்ளைக்கு நல் வரவு கூறுங்கள்.

கி. அப்பா, நீ யொரு பெண்பிள்ளையா யிருப்பின் உன் காதலைப் பெற உன்னை மிகவும் வேண்டி யிருப்பேன். உண்மையில், நான் உன்னை விலைக்கு வாங்குவதேபோல், வேண்டுகிறேன்.

ஆ. அவன் ஓர் ஆடவனா யிருப்பதைக் கொண்டு நான் சந்தோஷ மடைகிறேன். ஆகவே அவனை எனது சகோதரனாக எண்ணி, ஆசை கொள்வேன்.—நெடுநாள் பிரிந்து, பிறகு நேர்ப்பட்ட, என சஹோதரனுக்குக் கொடுக்கும் பிரியமான நல் வரவு, உன்னுடைய தாம்.—வாராய்! முக மலர்ச்சியோடிரு. உனது நண்பர்கள் மத்தியி லிருக்கிறாய் நீ.

ஹே. நண்பர்கள் மத்தியிலா! ஆ! சஹோதரர்கள் மத்தியிலா?—[ஒரு புறமாக] இவர்கள் எனது தந்தையின் புதல்வர்களாய் இருக்க லாகாதா எனக் கோருகிறேன். அங்ஙனம் இருக்குமாயின், என் செல்வாக்கானது குறைந்த தாகும்; அப்படியாவது, என் பிராணநாதா, உமக்குச் சரியான ஸ்திரியி லிருப்பேனாக!

பா. ஏதோ துக்கத்தை நினைந்து வருந்துகிறான்.

கி. அதை நான் தீர்க்கக்கூடு மாயின்!

ஆ. அல்லது நாலாவது தீர்க்கக் கூடுமாயின்! அது எதுவா யிருந்த போதிலும், அது என்ன கஷ்டம் தருவதா யிருந்த போதிலும, என்ன அபாயகரமான தாயினும்! ஈசனே!

பா. பிள்ளைகளே, நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

[அவர்களுடன் இரகசியமாய்ப் பேசுகிறான்.]

ஹே. உயர் குலத் துதித்தவர் இழி குலத் துதித்தவர் என்னும் உலக பேதத்தைக் கருதாவிடத்து—இக் குகையை விடப் பெரிதா யிராத இல்லத்தை உடைய, தங்கள் வேலைகளைத் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ளும், தங்கள் மனசாட்சியே மதிக்கின்ற உத்தம குணமாயுடைய கனவான்களும், இவர்க ளிருவரைவிட எதில் மேம்பட்டவர்க ளாவார்கள்! ஈசனே, என்னை மன்னிப்பீராக! என் பிராணநாதன் மாறிய பிறகு, இவர்களுக்குத் தோழனாய் இங்கேயே வாழ்ந் திருக்க, என பெண்மையை விட்டு ஆடவனா யிருக்க விரும்பு கிறேன்.

பா. அப்படியே ஆகட்டும;—அப்பா, குழந்தைகளே, நமது வேட் டையை வதக்குவோம். அழகிய சிறுவனே, வா உள்ளே, பசியுடன பேசிக்கொண்டிருப்பது, பாரமான காரியம். நாம புசித் தானவுடன் முறைப்படி உன் விருத்தாந்தத்தைக் கேட் டறிகிறோம—நீ சொல்லப் பிரியப்படும்வரையில்.

கி. கிட்ட வா, அப்பா.

ஆ. ஆந்தைக்கு இரவும், வானம்பாடிக்கு விடியற் காலமும், இதை விட அதிக சந்தோஷத்தைத் தராது.

ஹே. ஐயா, உமக்கு வந்தனம்.

ஆ. கிட்ட வா, அப்பா. [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஏழாம் காட்சி.

இடம்—மதுரை.

இரண்டு மந்திராலோசனைத் தலைவர்களும் தளகர்த்தர்களும் வருகிறார்கள்.

மு. ம. மஹாராஜாவின் திருமுகத்தின் தாத்பர்யம் இதுதான். சாதாரண படைகள், பணவர்களுடனும் தாலமாதியருடனும் யுத்தம் புரிந்துகொண் டிருப்பதாலும், காலவ தேசத்திலிருக்கும் நமது சைனியமானது, நம தாளுகையினின்றும் நழுகிப் போன சிங்களவருடன் எதிர்த்துப் போர் புரிய சக்தி போதுமானதா யிராததாலும், நமது தேசத்துப் பிரதானவீரர்களை இவ் விஷயத்தின்பொருட்டு அனுப்பும்படி ஆக்யாபித்திருக்கிறார். லோகசேனரை தன் பிரதிநிதியாக நியமிக்கிறார். தளகர்த்தர்களாகிய உங்களுக்கு, இச் சைனியத்தை உடனே சேர்ப்பதில், தனது முழு அதிகாரமும் கொடுத்திருக்கிறார். வேந்தர் நெடுநாள் வாழ்வாராக!

த. சைனியங்களுக்குச் சேனாபதி லோகசேனரா?

இ. ம. ஆம்.

த. காலவ தேசத்தில் இப்பொழு திருக்கும் சைனியத்திற்கா?

மு. ம. ஆம், நான் முன் பெடுத்துரைத்த சைனியங்களுக்கு; அவைகளுடன் நீங்கள் சேர்க்கும் சைனியங்களும் ஒருங்கு சேர வேண்டும். உங்களுடைய ஆக்ஞையில் இத்தனை பெயரைச் சேர்க்கவேண்டுமென்பதும், அவைகள் எப்பொழுது புறப்பட வேண்டுமென்பதும், நிர்ணயித்திருக்கும்.

த. எங்கள் கட்டளையை நாங்கள் நிறைவேற்றுகிறோம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் அங்கம்.

முதல் காட்சி.

இடம்—வேலை நாடு. பாலராயன் குகை யருகிலுள்ள காடு.

கலேபான் வருகிறான்.

க. விசாகன் குறித்தது உண்மையாயின் அவர்கள் சந்திக்கவேண்டிய இடத்திற்கு அருகாமையில் வந்திருக்கிறேன். அவனுடைய ஆடை எனக்கு எவ்வளவு சரியாக அமைந்திருக்கிறது! இந்த தையற்காரனைச் சிருஷ்டித்தவன், அவன் மனைவியையும் எனக்குச் சரியாக ஏன் சிருஷ்டித்திருக்கலாகாது? அதிலும்—அந்தப் பதத்தை உபயோகிப்பதற்காக மன்னிக்கவேண்டும்.—ஒரு ஸ்திரீயின் தகுதி, மாறி மாறி வரும் அவள் குணத்தைப் பொருந்தியதாகும், என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில் என் வேலைத் திறத்தை நான் காட்டவேண்டும். இவ் விஷயத்தில் என்னைப் பற்றி என்னிடமே நான் பேசிக்கொள்ளலாம். ஏனெனில், தன்னுடைய அறைக்குள்ளிருந்து, தன் கண்ணாடியை எடுத்து ஒருவன் தன்னையே பார்த்துக்கொள்வது, தற் புகழ்ச்சியாம் டம்பம் ஆகாது. நான் சொல்லவந்த தென்னவென்றால், என் னுடலின் உருவமானது, அவனுடையதைப் போல் அழகாய்த்தான் அமைந்திருக்கிறது, அவனைப்போல் நானும் நல்ல வாலிபத்தி லிருக்கிறேன், அவனைவிட அதிக பலசாலி, செல்வத்தில் அவனுக்குக் குறைந்தவ னல்ல, காலானுகூலத்தில் அவனைவிட மேம்பட்டவன், அவனைப் பார்க்கிலும் உயர் குடிப் பிறப் புடையவன், மொத்தமாய் யுத்தம் புரிவதில் அவனைப்போலவே தேர்ந்தவன், தனியா யெதிர்த்துச் சண்டை போடுவதில் அவனிலும் அதிக பெயர் பெற்றவன். இவ்வளவெல்லாம் இருந்தும், இந்தப் பிடிவா

தக்காரக் குட்டி, என்னை வெறுத்து, அவனை விரும்புகிறாள். மனிதர்கள் வாழ்வு என்ன அநித்தியம்! பாசதாமா, உன் தோளின்மீது வளர்ந்துவரும் உன் தலையானது, இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்குள்ளாக அதை விட்டுப் பிரிந்து போம்; உன் மனைவி பலவந்தப்படுத்தப்பட்டு எனக்கு உட்படுவாள்; உன் முகத்திற் கெதிராக உன் ஆடைக ளெல்லாம் துண்டம் துண்டமாகக் கிழித் தெறியப்படும்; இவையெல்லாம் செய் தானபின், அவளை அவன் தகப்ப னிடம் வீட்டிற்குக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகிறேன். நான் இவ்வளவு அதிகடாய்ப் பலவந்தப்படுத் தியதற்காக, ஒருவேளை அவர் கொஞ்சம் கோபம் கொண் டாலும் கொள்வார், ஆயினும் என் தமக்கை அவரது கோபத்தை அடக்கியாளும் சக்தியுடையவர்க ளாதலால், அவற்றையெல்லாம், என்னிடமுள்ள புகழத் தக்க குணங் களாக மாற்றிவிடுவார்கள். என் குதிரை ஜாக்கிரதையாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.—கட்கமே! வெளியே வா, ஓர் துர்க் கிருத்தியத்தைச் செய்வதற்கு! என் அதிர்ஷ்டவசத்தால் அவர்கள் என் கையில் சிக்குவார்களாக! இதுதான் அவர் கள் சந்திக்க ஏற்படுத்திய இடம், விவரங்களெல்லாம் சரி யா யிருக்கின்றன; அந்தப் பயலுக்கு என்னை மோசம் செய்யத் தைரிய மிராது. [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—பாலராயன் குகைக் கெதிர்.

பாலராயன், கிரிதரன், ஆர்வாரகன், ஹேமாங்கி குகையிலிருந்து வெளியே வருகின்றனர்.

பா. [ஹேமாங்கிக்கு] அப்பா, உனக்கு உடம்பு சௌக்கிய மில்லை. நீ இங்கேயே குகையில் இரு. நாங்கள் வேட்டையை முடித்துக்கொண்டு உன்னிடம் வந்து சேர்கிறோம்.

ஆ. [ஹேமாங்கிக்கு] தம்பி, இங்குதா னிரு. நாம் அண்ணன் தம்பிக ளல்லவா ?

ஹே. மனிதனும் மனிதனும் அங்ஙனமே இருக்கவேண்டும். ஆயினும் எல்லாம் ஒரே மண்ணா யிருந்தபோதிலும், களி மண்ணும் களி மண்ணும், கனத்தில் பேதப்படுகிறது. உடம்பு எனக்கு மிகவும் அசௌக்கியமா யிருக்கிறது.

கி. நீங்கள் வேட்டைக்குச் செல்லுங்கள் ; நா னிவனுடன் இருக்கிறேன்.

ஹே. அவ்வளவு அசௌக்கியமா யில்லை நான்—ஆயினும் நான் சுவஸ்தமா யில்லை. ஆனால், நோயிற படுமுன், சாகக் கிடப்பவன்போல் பாசாங்கு செய்யும், அத்தனைப படுக்காளியாம் பட்டணவாசி யன்று. ஆகவே நான் என்னை விட்டுவிட்டுப் போகும்படி உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். வழக்கம்போல் வேட்டைக்குப் போங்கள். அப்யாசத்தில் மாறுபாடு அனைத்திலும் மாறுபாடாம். எனக்குச சுக மில்லை உண்மையே. ஆயினும் நீங்கள் பக்கத்தி லிருப்பதனால் நான் சுவஸ்த மடையப்போகிற தில்லை. ஜன சங்கத்திற் பிரிய மில்லாதவனுக்கு ஜன சங்கம் சந்துஷ்டியைத் தராது. எனது அசௌக்கியத்தைப்பற்றி எடுத்துக்கூற எனக்குச சக்தியிருப்பதால், நான் அதிகமாய் அசௌக்கியமா யில்லையென் றெண்ணவேண்டும். நீங்கள் என்னை இங்கு நம்பிவிட்டுப் போங்கள். என்னையன்றி வே றொருவரையும் நான் அடித்துப் பறியேன். அங்

னம் ஒருகால் செய்வேனாயின், ஆருயிர் போக வேண்டிய வனே.

கி. ஆசையா யிருக்கிறேன் உன்மீது நான். அதை நான் வெளியிட்டுவிட்டேன். அதன் அளவும் ஆழமும் எந்தைமீது எனக் குரியதே யாம்.

பா. என்ன ? எப்படி ? எப்படி ?

ஆ. அப்படிக் கூறுதல் பாப மாயின், ஐயனே, என்னையும், என் நல் லண்ணன் பாபத்திற் குடன்படுத்திக்கொள்ளுகிறேன். இப் பிள்ளைமீது ஏனோ நான் பிரியமா யிருக்கிறேன் என் றறிகிலேன். ஆசையின் காரணம் ஒரு காரணமு முடைத் தானதன்று, என்று தாங்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். வாயிலில் பாடையை வைத்து அதில் படுக்கவேண்டியவன் ஆரெனும் கேள்வி வருமாயின "எந்தையே, இச் சிறுவ னன்று" என்று கூறிடுவேன் நான்.

பா. [ஒரு புறமாக] உயர் குடிப் பிறப்பிற் குரிய எண்ணங்கள் ! பிரகிருதியின் பெருமையே பெருமை ! பெருமையினின்றும் பெருமையே ஜனிக்கும் ! பயங்காளிகள் வயிற்றில் பயங் காளிகளே பிறக்கின்றனர் ; அற்ப விஷயங்கள் அற்பங்களை யே உண்டுபண்ணுகின்றன. சுபாவத்தில் சுத்த மாம் மணி யும் தவிடு மிருக்கின்றன, அழுகும் அருவெறுப்பு மிருக்கின் றன. நான் அவர்கள் தந்தை யல்ல ; ஆயினும் என்னைவிட அதிகமாய் ஆசைப்படத் தக்க இவன் ஆர் என்பதே ஆச் சரியமா யிருக்கிறது.—காலை ஒன்பது மணி ஆய்விட்டது.

ஆ. தம்பி, போய் வருகிறோம்.

ஹே. உங்களுக்கு நல்ல வேட்டை கிடைக்குமாக !

ஆ. உனக்கு உடம்பு சுவஸ்தமாகுமாக !—ஐயா, இதோ வந்து விட்டேன்.

ஹே. [ஒரு புறமாக] என்ன பிரியமான பிராணிகள் ! ஈசனே ! நான் என்ன பொய் வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கிறேன் ! நமது

அரண்மனை வாசிகள், அங் கிருப்பது தவிர மற்றெல்லாம் அநாகரீகமுடைய தென்கிறார்களே. அனுபவமே! அவற் றையெல்லாம நீ அபத்தமாக ரூபிக்கிறாய். கம்பீரமுடைய கடலானது கடுஞ் சந்துக்களை உற்பத்தி செய்கிறது. அதில் சங்கம மாகும் அற்ப நதிகளோ, சமைத்தற் குரிய ஜலசரங் களைச் சிருஷ்டிககிறது. இன்னும் நான் அசௌக்கிய மாகத தா னிருக்கிறேன்; மனம் சௌக்கிய மில்லை.—விசாகா, உன் னுடைய மருநதைப் புசிததுப் பார்க்கிறேன் இப்பொழுது.

[மருந்தைக் கொஞ்சம் புசிக்கிறான்.]

கி. அவனை நான் அதிகமாக ஆராய்ந தறிய முடிய வில்லை. தூய குலத் துதித்தவ னாயினும துரதிர்ஷ்டசாலியா யிருப்பதாகச் சொன்னான். அசதநியத்தினால் அவலப்படுத்தப்பட்டவ னாயினும், தான் சத்தியம தவறாதவனெனவே தெரிவித்தான்.

ஆ. அபபடிததான் எனக்கும சொன்னான். ஆயினும இனி பிற்காலம நான் இன்னும அறியலாமெனவும கூறினான்.

பா. காட்டிற்கு! காட்டிற்கு!—அபபா, கொஞ்ச நேரம உன்னைத தனியே விட்டுப் போகிறோம். உளளே போய் இளைப்பாறு.

ஆ. நாங்கள் சீக்கிரம வநதுவிடுவோம.

பா. அசௌககியத்திற் கிடங் கொடாதே. நீதான் எங்கள் அகத்தின் வேலையைப் பார்ததுக்கொள்ளவேண்டும்.

ஹே. சௌக்கியமோ, அசௌக்கியமோ, உங்களுககு நான் கட் டுப்பட்டவனே. [குகைக்குள் போகிறான்.]

பா. அப்படியே எப்படியு மிருப்பாயாக! இச சிறுவன் எவ் வளவுதான் தாழ்ந்த ஸ்திதியை அடைந்தபோதிலும் நல்ல வம்சத்தி லுதித்தவனாகக் காணப்படுகிறான்.

ஆ. குயிலை வெட்கிடச் செய்யும் குரலுடன் பாடுகிறான்!

கி. என்ன நன்றாகச் சமைத்தான்! நமது கிழங்குகளை யெல் லாம் என்ன பக்குவமாய் நறுக்கினான்! நமது கஞ்சிக்குக்

காரமிட்டதும், சக்கிரவர்த்தினி சௌக்கிய மில்லாதிருக்க, அவளுக்குப் பத்தியம செய்ததுபோ லல்லவோ இருந்தது.

ஆ. எவ்வளவு பெருந தன்மையோடு பெருமூச்சுடன் புன்சிரிப்பைச சேர்க்கிறான்.—அப்படிப்பட்ட நகைப்பா யிருப்பதிற்கில்லையே யென்று, பெருமூச்சானது அவ்வித மானது போல். உன்னத ஆலயததை விட்டிழிநது, மாலுமிகளும் வாய் வநதபடி வழங்கிடும் மட்டிக் காற்றுடன் கலககிறதே, என்று, பெருமூசசை நகையானது ஏளனம் செய்வது போலும் தோற்றுகிறது.

கி. துயரமும பொறுமையும் அவனிடம் அதிக ஆழமாய் வேருன்றி இருப்பதாக நான் மதிக்கிறேன்.

ஆ. பொறுமையே! நீயே வளர்வாயாக! அதற்கு மூததரான அசுத்தமாம துயரமானது அழிநது பிரிய, நற் குணக் கொடியே நா ளடைவில் பெருகுமாக!

பா. பெரும் பகலாய்விட்டது. வாருங்கள் போவோம்.—யார் அங்கே?

கபோபரன் வருகிறான்.

க. ஓடிப்போன ஆசாமிகளில் ஒருவரையும காணேம். அந்தப் பாதகன் என்னைப் பரிஹாசம செய்திருக்கவேண்டும்—எனக்குக் களையா யிருக்கிறது.

பா. ஓடிப்போன ஆசாமிகள்! நம்மை யன்றோ குறிக்கிறான்? இவனைத் தெரியு மெனக்குக் கொஞ்சம். இவன்தான் கபோபரன், அரசியின் தம்பி. நமமை மோசம் செய்து ஏதோ பிடித்துப்போக வநதிருக்கிறார்களென அஞ்சுகிறேன். இந்தப் பல வருடங்களாக அவனைப் பாராவிட்டாலும, அவன்தான் என நன்றாய் அறிவேன். நியாயததிற்குப் புறம்பானவர்களாக நாம் மதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே நாம் நிற்கலாகா திங்கு!

கி. அவன் ஒருவனே! தாமும் தம்பியும் இவனோடு வேறு யாரா வது வநதிருக்கிறார்களாவெனத் தேடிப் பாரும் அருகாமை யில். உடனே புறப்படும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் உங்களை. நான் ஒருவனாக அவனைப் பார்த்துக்கொள்ளு கிறேன்.

[பாலராயனும், ஆர்வராகனும் போகிறார்கள்.]

க. பொறு!—யார் நீங்கள் என்னைக் கண்டு இவ்விதம் ஓடுபவர் கள்? மாபாதகர்களாம மலைவாசிகளா என்ன? அவர்களைப் பற்றி நான் கேளவிப்பட டிருக்கிறேன்.—அடே, முறியா! நீ யாரடா?

கி. முறியன் என்று என்னை அழைததவனை முகத்தின்மீது குத் தாது பதில் சொல்வதைவிட, அதிகமான அடிமைததனம் நான் செய்ததாக அறிகிலேன் எப்பொழுதும.

க. நீ ஒரு பெரும திருடன்! நியாயத்திற்கு விரோதமாகச் செய்யும பாதகன்! ஆட்படுவாய் எனக்கு நீ, திருடா?

கி. யாருககு? உனக்கா? நீ யாரடா? உனக் கிருப்பதுபோல் எனககும பெருதத கையொன் றில்லையா? தைரிய மில்லையா? உனது வார்ததைகளமாததிரம் என்னுடையவைகளைவிட பெருததனவே, ஒபபுக்கொள்ளுகிறேன்; ஏனெனில் நான் சண்டை போடும ஆயுதம என வாயி லில்லை. நீ யார் சொல், நான் ஏன் உனக் காட்படவேண்டும?

க. அடே, இழிவாம பாதகனே! என ஆடையைப் பார்த்தால் நான் இன்னு னென உனககுத் தெரிய வில்லையா?

கி. உன்னையும் தெரிய வில்லை, உன் பாட்டனு ரான அந்த தையற்காரப் பாபியையும் தெரிய வில்லை. அவன் இந்த ஆடைகளைச் செய்தான், இநத ஆடைகள் உன்னை இவ்வாறு செய்ததுபோலும்.

க. அடே! மட்டி மடையா! என் தையற்காரன் இவைகளைச் செய்ய வில்லை.

கி. ஆனால் இவ்விடம்விட் டோடிப்போய், அவைகளை உனக்குக் கொடுத்தவனுக்கு வந்தனம் செய். நீ யேதோ மடையனா யிருக்கிறாய்; உன்னை உதைப்பது எனக் கிஷ்ட மில்லை.

க. கேடுகெட்ட திருடா! என் பெயரைமாத்திரம் சொல்வேனாயின் நீ நடுநடுங்க வேண்டியதே.

கி. உன் பெயர் என்ன?

க. காதகா! என் பெயர்—களேபரன்!

கி. காதகப் பாதகா! உன் பெயர் களேபரனா யிருந்தா லென்ன? அதைக் கேட்டு நான் நடுங்குவா னேன்? அதைவிட தவளை, பாம்பு, சிலந்தி, என்று இருக்கு மாயின் சீக்கிரம் நடுக்க முண்டாகும்.

க. இன்னும் உனக்குப் பய முண்டாகும்படி, அன்று, அப்படியே நீ மயங்கிப் போகும்படி, நான் அரசியின் தம்பியென அறிவாய்!

கி. ஐயோ! அதைப்பற்றி எனக்கு வருத்தமா யிருக்கிறது, உன் குடிப் பிறப்பிற் குரிய குண முடையவனாகக் காட்ட வில்லையே யென்று.

க. உனக்கு இன்னும் பய மில்லையா?

கி. நான் எவர்களை மதிக்கிறேனோ, அவர்களுக்கே நான் பயப்படுவேன்.—மதி யுடையோர்க்கு.—மடையர்களைக் கண்டால் நான் நகைப்பதே யொழிய, பயப்படுவ தில்லை.

க. ஆனால் உடனே சாவாய் நீ! என் சொந்தக் கையினால் உன்னைக் கொன்றபின், சற்று முன்பாக இங் கிருந் தோடிப் போனவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று, உங்களுடைய தலைகளை யெல்லாம் கண்டி நகரத்தின் கொத்தளங்களில் கட்டித் தொங்கவிடுகிறேன். வா, மலை வாழும் பாதகா!

[சண்டை செய்துகொண்டு இருவரும் போகிறார்கள்.]

பாலராயனும், ஆர்வாரகனும் மறுபடியும் வருகிறார்கள்.

பா. வேறு ஆட்கள் வெளியில் இல்லை.

ஆ. உண்மையில் ஒருவருமே யில்லை. நீர் அவனைக் கண்டு தப்பாக எண்ணினீர் என்பதற் கைய மில்லை.

பா. நான் சொலவதற் கில்லை. நான் அவனைப் பார்தது நெடு நாளாயது; ஆயினும முன பிருநத அவன் முகச சின்னங்கள் இததனைக் கால மாயும் அபபடியே மாறுமல்தா னிருககின்றன; அவனது குரலின் ஜாடையு மப்படியே இருககிறது; அவன் பேசுகிற வெடிப்பும அங்ஙனமே. அவன்தான் களேபரன் என்று உறுதியாய்ச சொல்வேன்.

ஆ. இங்குதான் அவர்களை விட்டுச சென்றேம். என் தமயன் அவனுடன் வார்ததையாடியே காலம கழிப்பானாக! அவன் மிகுநத குரூரன் என்று சொல்லுகிறீரே!

பா. மனுஷ்ய சுபாவமே அவனிடம குறைவாயிருப்பதால், அவன் பெரும் பயங்களை அறியாதவனு யிருககிறுன, ஏனெனில் நமது அறிவே நமமைப் பெரும்பாலும பயபபடச செய்கிறது.—ஆயினும இதோ பார், உன் தமயன் வருகிறுன்.

கிரீதரன், களேபரன் தலையை எடுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் வருகிறுன்.

கி. இந்தக் களேபரன் ஒரு மடையன்; வெறும் பை, உள்ளே நாணயம ஒன்று மில்லை. பீமசேனனுலும இவன் மூளையைச் சிதறச செய்ய முடியாது, ஏனெனில இவனுக்கு மூளையே முன்பு இல்லை! ஆயினும் இதை நான் செய்திராவிட்டால், இவன் தலையை நான் தூக்குவதுபோல், என் தலையை இந்த மடையன தூக்கி யிருப்பான்.

பா. என்ன வேலை செய்தாய் நீ!

கி. நான் செய்த வேலையை நன்று யறிவேன்; அவனே கூறியபடி, அரசியின் தம்பியான ஒரு களேபரன் என்பவன் தலையை

வெட்டினேன். அவன் என்னை மலைவாசியென்றும், பாதகனென்றும் அழைத்து, தன்னொரு கையால் நம்மையெல்லாம ஜெயிதது, ஈசன் அருளால் இப்பொழுது வளருமிடமிருநது நமது தலைகளை நிலை பெயரச செய்து, கண்டி நகரத்தின் கொத்தளங்களிற் கட்டிவிடுவதாகச சொன்னான்.

பா. நாம் எல்லாம அழிநதவர்களே !

கி. ஏன், அண்ணா? நமமிடமிருந்து போக்குவதாக அவன் சபதம் செய்த நம்முடைய உயிர் தவிர, நாம இழககக் கூடியது நம்மிடம் வேறென்ன இருககிறது? நியாய சட்டம் நமமைக் காப்பது கிடையாது; அப்படி யிருக்கும்பொழுது வீராப்புப் பேசும நிணக் குவியல் ஒன்று நமமைப் பய முறுததி, நியாயவாதியும கொலைஞனும தானேயாக நியமிததுக்கொள்ளுமபடி, நாம் அநத நியாய சட்டததிற் கஞ்சி இடங கொடுப்பானேன்?—வேறு என்ன ஆட்களை வெளியிற் கண்டீர் நீர்?

பா. ஒரு பிராணியும் எங்கள கணணிறகுப் புலப்படவில்லை. தீர்க காலோசனை செய்து பார்சகுமிடததது, அவனுடன் ஆட்கள எப்படியும் வநதிருக்கவேணடும. அவனது சுபாவம, ஒரு கெடுதியினின்றும மற்றொரு இன்னும கேடாம கெடுதிககு, எப்பொழுதும மாறுதலை உடைய தாயினும, என்னதான் பித்தம் பிடித்தாலும, அல்லது புததி மாறினும், அவனை ஒருவரு முட னில்லாதபடி, தனியா யிங்கு வநதிடசசெய்யாது. ஒருவேளை அரணமனையில், நமமைப்போனறவர்கள் இஙகு குகையில் இருநது வேட்டையாடி நியாயத்திற்குப் புறம்பானவர்களாய் வசிக்கிறார்களென்றும், காலக் கழிவில் இன்னும் பல மதிகப்பட்டு எதிரிக ளாகலாமென, வதந்தி உண்டாயினு மிருக்கலாம். அதை அவன் கேள்விப்பட்டு, தான் போய் நம்மை யெல்லாம ஜெயித்துக்கொண்டு வருவதாக வீரம பேசி, சபதம் செய் திருக்கலாம்; அவன் சுபாவம் அப்படிப்பட்டது; ஆயினும், அவன் தானாகத் தனியாய்

வந்திருக்கமாட்டான், அப்படிப் போகவும் அவனை விட்டிருக்கமாட்டார்களென எண்ணுகிறேன். ஆகையால், இந்த உடலுக்குத் தலையைப்பார்க்கிலும் படு விஷமுள்ள வால் ஒன்றிருப்பதாக எண்ணி, நாம் பயப்படுவதற்குத் தக்க காரணங்க ளிருக்கின்றன.

ஆ. இனி வருவது ஈசன் விதிப்படி இருக்கட்டும். எப்படியிருந்த போதிலும் என் தமயன் செய்தது சரியே.

பா. இன்று எனக்கு வேட்டையின்மீது விருப்பமே யில்லை. அச் சிறுவன் பாடலன் அசௌக்கியமானது, என்னைச் சீக்கிரம் திரும்பி வரும்படி உந்தியது.

கி. என் கழுத்தின்மீது வீசிய, அவனது சொந்தக் கத்தியினாலேயே, அவன் தலையை வெட்டினேன். இதை நமது குன்றிற்குப பின்னால் ஓடும அருவியிற போட்டுவிடுகிறேன்; அது சமுத்திரத்திற் கடித்துக்கொண்டு போய், அங்குள்ள மச்சஙகளுக்கு, இவன் அரசியின் தமபி களேபரன், எனச சொல்லட்டும; அவ்வளவே நான் கவனிப்பது எல்லாம.

[போகிறான்.]

பா. இது பழிவாஙகப்படுமென நான் பயப்படுகிறேன். பாலதரா, இந்த வீரமானது உனக்குப் பொருநதியதே யாயினும, நீ இதைச செய்யாதிருப்பாயாக!

ஆ. நான் அதைச செய்திருப்பேனாக! அநதப் பழி என்னையே பின் தொடரும்பொருட்டு. பாலதரா, தமயன் என உன்னிடம் எனக்கு வாஞ்சையே, ஆயினும் நான் அன்றி நீ இத் தொழிலைச செய்தது, எனக்குப் பொறாமை யாகவே யிருக்கிறது. பழி வாங்கும்பொருட்டு பலம் எல்லாம் ஒருங்குகூடி, நாம் பதில் சொல்லும்படி, நம் மிருவரையும் தேடிவந தெதிர்க்குமாக!

பா. சரி, செய் தாய்விட்டது!—இன்று இனி வேட்டை வேண்டாம். நமக்குப் பல னில்லாதபடி அபாயத்தை நாம் தேடிப்

போகவும் வேண்டிய தில்லை. போ நீ, நமது குன்றிற்கு நீடும் பாடலனும் சமையுங்கள். ஆத்திர முடைய பாலதரன் திரும்பி வரு மளவும் இங் கிருந்து, அவனைப் போஜனத்திற் கழைத்து வருகிறேன் உடனே.

ஆ. ஐயோ! பாபம! பாடலன் தேக சுக மின்றி இருக்கிறான். விருப்பமுடன் அவனிடம போகிறேன் நான். அவனுக்கு ரக்த புஷ்டி யுண்டாக, பதினாயிரம் களேபரர்களின் ரகதம பெருகச்செய்து, அந்தத தர்ம காரியத்தின்பொருட்டு என் னைப் புகழ்ந்துகொள்வேன். [போகிறான்.]

பா. பிரகிருதி என்னும தெய்வீகமே! இந்த இரண்டு ராஜ குமாரர்களிடத்தில் நீ எவ்வளவு உண்மையாகப் பிரகாசித் துக் காட்டுகிறாய்! நீலோற்பலங்களின்மீது, அதன் அழ கிய மொட்டுகளையும அதிகமாய் அசைககாதபடி மெல் லென வீசும தென்றலைப் பார்க்கிலும, மிருதுவா யிருக்கிறார் கள; ஆயினும அவர்களது க்ஷத்ரிய உதிரம கொதிப் படைந் தால, மலையி னுச்சியி லிருக்கும பெரு மரங்களை யெல்லாம் தாழ் வரைகளைவரையில வணங்கும்படி செய்யும சண்ட மாருதங்களைப் போல், அததனைக குரூரமா யிருககிறார்கள்; வே றொருவரால் கற்பிககப்படாமலே, அவர்களிடம் அரசர்க் குரிய பெருநதனமையும், மானமும், மற்றவர்களிடம் காணு மரியாதையும, தானாக எதேசசையாய் வளர்நதும விதைத் தது போல் பலனைத தரும வீரமும, கண்ணுக்குப் புலப்படா சுபாவமானது, அவர்களிடம உண்டுபண்ணுவது என்ன ஆச் சரியம்! ஆயினும களேபரன் இங்கு வநததும, அவன் இப்படி மரண மடைநததும, நமக்கு என்ன அனர்த்தம் விளைக்குமோ என அஞ்சுகிறேன்.

கிரிதரன் மறுபடியும் வருகிறான்.

கி. எங்கே என் தமபி? அந்த மூடக் களேபரன் மண்டையை அவன் தாயாரிடம ஆற்றில் அடித்துப் போகவிட்டேன்,

தூதனுகை. அவன் திருமபி வருதற்கு அவன் உடல்தான ஜாமீன.

[துக்ககரமான சங்க நாதம் கேட் கிறது.]

பா. நான குடைந் தெடுதத சங்கம ! அப்பா ! பாலதார, கேள, அது சபதிககிறது ! கடுவேலன் அதைச சப்திக்கவேண்டிய சநதர்ப்ப மென்ன இப்பொழுது ?—அதோ கேள் !

கி. அவன் வீட்டிலா இருக்கிறுன் ?

பா. இப்பொழுதுதான் அஙகு போனுன் அவன்.

கி. அவன் எண்ண மென்ன ? என பிரியமான தாயார் மடிநத பிறகு அது இதுவரையிற் சபதிததே யிலலே. இம மாதிரி யான சஙகீதமெலலாம பெருமதுயரஙகள நேரிடும சம யஙகளிலேயே ஒலிககவேண்டும. விசேஷம என்ன ? ஒன்று மிலலாததறகு உறசாக மடைதல குரஙகுகளின் குதூஹல மாகும ; அறப விஷயஙகளுககு அலலபபடல் அறி பாலயர் களின் அழுகை யாம. கடுவேலனுக்குப் பயித்தியம பிடிதத தா என்ன ?

பா. அதோ பார் ! வருகிறுன் அவன. நாம கடிநது பேசும துக்கததிற்குக காரணததைக் கரததி லேநதி வருகிறுன் !

மடிந்ததுபோ லிருக்கும் ஹேமாங்கியை ஆர்யநாகன் கையில் தாஙகி வருகிறுன்.

ஆ. நாம அத்தனை ஆசையாய் வைததிருநத அழகிய கிளி, ஆவி நீஙகியது ! இதைப்பாாகக வேண்டி நேரிட்டதைவிட, குதிகக வேண்டிய காலததைக கோ ஹூன்றும கால மாக்கி, பதினுறு வயது வாலிபததினின்றும அறுபது வயது வயோதிக ஞகி மாற இசைநதிருப்பேன்.

கி. அருமையாம அழகிய அதிசசமே ! நீ உயிர் வாழ்ந்தபொழுது உன் உடலே நீ தாங்கியதில், அரைப் பங களவு அழகாய், உன்னை என் தம்பி தாங்க வில்லே.

பா. ஹா, சோகமே! உனது கடலின் கரையினைக் கண்டவர் யாவர்? உன்னிடம் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் மாந்தர் தப்பிப் பிழைக்கக் கைப்பற்றத்தக்க புணையினைக் கண்டறிந்தார் யார்?—அருஞ் செல்வமே! நீ வாழ்ந்திருப்பாயாயின் என்ன உத்தமனாய் வளர்ந்திருப்பாயென்பது ஈசனே அறிவார்! ஆயினும், அந்தோ! அருங் குழந்தாய், சோகத்தினால் நீ சிறு வயதிலேயே மடிந்தாய்!—நீ பார்த்தபொழுது எப்படி இருந்தான்?

ஆ. விரைந்துப்போய், நீங்கள் பார்க்கிறபடி, இவ்வாறு நகைத்த முகமாய்; உறக்கத்தில் ஏதோ கொசு கூச்சங் காட்டியது போல், யமனது பாசத்தைக் கண்டு பயப்படுபவன்போல் அல்லாமல், வலது கன்னம் அணையின்மீது வைத்தவனாய்.

கி. எங்கே?

ஆ. தரைமீது; கைகளை இப்படிச் சேர்த்தவண்ணம; அவன் உறங்குவதாக எண்ணி, நான் அடி வைக்கும்பொழுது எனது பாதரட்சைகள் அதிக சப்தம செய்தன என நினைத்து, அவைகளை என் காலினின்றும் எடுத்துவிட்டுச் சென்றேன் அருகில்.

கி. ஏன்? இன்னும் அவன் உறங்குவதுபோல்தானிருக்கிறது; அவன் ஆவி போயிருந்தால் தன் படுக்கையையே சமாதியாகக் கொள்வான்.—தேவமாதரே உனது சமாதியைச் சூழ்ந்து நிற்பார்! கிருமிகள் ஒன்றும் உன்னைக் கிட்ட மாட்டா!

ஆ. பாடலா! நான் இங்கு வாழ் நாளெல்லாம், வசந்த காலமெல்லாம், அழகிய புஷ்பங்களால் உனது துக்கமுடைச் சமாதியை சிருங்காரிப்பேன். உனது முகம் ஒத்த அரவிந்தமும், கண் ணொத்த நீலோற்பலமும், உனது சுவாசமொத்த வாசனையுடைய மல்லியும், வாரி இறைப்பேன், உன் உடல்மீது. புஷ்பங்கள் கிடைத்தற் கரிய மழைக்

காலத்திலும் உன்னை மறவா திங்ஙனமே மலர்கள் தூவு வேன். தங்கள் தகப்பனூர்களுடைய அபரிமிதமான ஐஸ்வர்யததை யடைநதும், அவர்களுக்குச் சமாதி யொன்றும கட்டாது வாழும சீமான்களை வெட்கிடச் செய்யும்படி, வன தேவதைகளே உனது சமாதியின்மீது பூ மழை பொழிந்து அலஙகரிப்பாாகளாக !

கி. போதும நிறுத்து, துக்ககாமான இவ் விஷயத்தில் பெண் பேதையைப்போல் பிதற்றுதே. நாம சமாதியில் வைத்திடு வோம இவனை. இனி நாம செலுத்தவேண்டிய கடனைக் கழிப்போம, வியநது பேசி வெறுங் காலம் போக்கவேண் டாம.—போவோம சமாதிக்கு !

ஆ. எஙகே வைபபோம இவனை சொல்.

கி. நமது தாயார், மாயூரவல்லியண்டையில்.

ஆ. அபபடியே செய்வோம. அண்ணு, பாலதரா, முன்பொருகால் பாடி நமது தாயாரைப படுகக வைததது போல், நமது குரல் கள வயதினுல் உடைநதிருநதபோதிலும, இவனையும சஙகீததுடன சமாதியில் வைபபோம. அதே ராகமும, அதே பாட்டும பாடுவோம. மாயூரவல்லி என்பதற்குப் பதிலாக பாடலன் என்று மாற்றவேண்டியதே, அவ்வளவுதான்.

கி. கடுவேலா, என்னுல பாட முடியாது, நான் அழுது உன் னுடன் அநத வார்த்தைகளைக கூறுகிறேன். ஏனெனில் துககாமான சஙகீதம, ஸ்ருதி தப்பு மாயின், பொய் யினைப் புகலும் போதகர்களையும் மடாதிபதிகளையுமவிட இழிநத தாகும்.

ஆ. ஆனுல் நாம அதை ஒப்புவிப்போம்.

பா. பெரும் துயரங்கள், அற்ப துக்கங்களை ஆற்றும் ஔஷதங்க ளாகின்றன என்பதை அறிகிறேன் ! இதோ பாருங்கள், களேபரனை முற்றிலும் மறநதுவிட்டோம். குழந்தைகளே, அவன் அரசியின் தம்பி. அவன் நமது வைரியாக வந்த

பா. ஹா, சோகமே! உனது கடலின் கரையினைக் கண்டவர் யாவர்? உன்னிடம் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் மாந்தர் தப்பிப் பிழைக்கக் கைப்பற்றத்தக்க புணையினைக் கண்டறிந்தார் யார்?—அருஞ் செல்வமே! நீ வாழ்ந்திருப்பாயாயின் என்ன உத்தமனாய் வளர்ந்திருப்பாயென்பது ஈசனே அறிவார்! ஆயினும், அந்தோ! அருமை குழந்தாய், சோகத்தினால் நீ சிறு வயதிலேயே மடிந்தாய்!—நீ பார்த்தபொழுது எப்படி இருந்தான்?

ஆ. விரைத்துப்போய், நீங்கள் பார்க்கிறபடி, இவ்வாறு நகைத்த முகமாய்; உறக்கத்தில் ஏதோ கோர சொப்பனங் காட்டியது போல, யமனது பாசத்தைக் கண்டு பயப்படுபவன்போல் அல்லாமல், வலது கன்னம் அணையின்மீது வைத்தவனாய்.

கி. எங்கே?

ஆ. தரைமீது; கைகளை இப்படிச் சேர்த்தவண்ணம், அவன் உறங்குவதாக எண்ணி, நான் அடி வைக்கும்பொழுது எனது பாதரட்சைகள் அதிக சப்தம் செய்தன என நினைத்து, அவைகளை என் காலினின்றும் எடுத்துவிட்டுச் சென்றேன் அருகில்.

கி. ஏன்? இன்னும் அவன் உறங்குவதுபோலத்தானிருக்கிறது; அவன் ஆவி போயிருந்தால் தன் படுக்கையையே சமாதியாகக் கொள்வான்.—தேவமாதரே உனது சமாதியைச் சூழ்ந்து நிற்பார்! கிருமிகள் ஒன்றும் உன்னைக் கிட்ட மாட்டா!

ஆ. பாடலா! நான் இங்கு வாழ் நாளெல்லாம், வசந்த காலமெல்லாம், அழகிய புஷ்பங்களால் உனது துக்கமுடைச் சமாதியை சிருங்காரிப்பேன்; உனது முகம் ஒத்த அரவிந்தமும், கண் ஒத்த நீலோற்பலமும், உனது சுவாசமொத்த வாசனையுடைய மல்லிகையும், வாரி இறைப்பேன், உன் உடல்மீது. புஷ்பங்கள் கிடைத்தற் கரிய மழைக்

காலத்திலும் உன்னை மறவா திங்ஙனமே மலர்கள் தூவு வேன். தங்கள் தகப்பனார்களுடைய அபரிமிதமான ஐஸ்வர்யத்தை யடைந்தும், அவர்களுக்குச் சமாதி யொன்றும் கட்டாது வாழும் சீமான்களை வெட்கிடச் செய்யும்படி, வன தேவதைகளே உனது சமாதியின்மீது பூ மழை பொழிந்து அலங்கரிப்பார்களாக!

கி. போதும் நிறுத்து, துக்ககரமான இவ் விஷயத்தில் பெண் பேதையைப்போல் பிதற்றுதே. நாம் சமாதியில் வைத்திடுவோம் இவனை. இனி நாம் செலுத்தவேண்டிய கடனைக் கழிப்போம், வியர்த்து பேசி வெறுங் காலம் போக்கவேண்டாம்.—போவோம் சமாதிக்கு!

ஆ. எங்கே வைப்போம் இவனை சொல்.

கி. நமது தாயார், மாயூரவல்லியண்டையில்.

ஆ. அப்படியே செய்வோம். அண்ணு, பாலதரா, முன்பொருகால் பாடி நமது தாயாரைப் படுக்க வைத்ததுபோல், நமது குரல்கள் வயதினால் உடைந்திருந்தபோதிலும், இவனையும் சங்கீதத்துடன் சமாதியில் வைப்போம். அதே ராகமும், அதே பாட்டும் பாடுவோம். மாயூரவல்லி என்பதற்குப் பதிலாக பாடலன் என்று மாற்றவேண்டியதே, அவ்வளவுதான்.

கி. கடுவேலா, என்னால் பாட முடியாது, நான் அழுது உன்னுடன் அந்த வார்த்தைகளைக் கூறுகிறேன். ஏனெனில் துக்ககரமான சங்கீதம், ஸ்ருதி தப்புமாயின், பொய்யினைப் புகலும் போதகர்களையும் மடாதிபதிகளையும்விட இழிந்ததாகும்.

ஆ. ஆனால் நாம் அதை ஒப்புவிப்போம்.

பா. பெரும் துயரங்கள், அற்ப துக்கங்களை ஆற்றும் ஔஷதங்களாகின்றன என்பதை அறிகிறேன்! இதோ பாருங்கள், களேபரனை முற்றிலும் மறந்துவிட்டோம். குழந்தைகளே, அவன் அரசியின் தம்பி. அவன் நமது வைரியாக வந்த

ஷாத்தா லாகிய வெட்ட வெளிச்சமே! காற்றின்மீ தெய்யப் பட்ட மதி மயக்கத்தினு லுண்டான மருட்சியே! நமது கண்களும், நமது புத்தியைப்போல, சில சமயங்களில் பொட் டையாய்ப் போகின்றன. உண்மையில், பயத்தினுல் இன் னும் என் உடல் நடுங்குகின்றது. கடுகின் மூக்க ளவு கருணையின் திவலை உம்மிட மிருக்குமாயின், ஈசனே, அதில் ஒரு பங்கையாவது எனக்க ருளும்! இன்னும் அந்தக் கனவு இருக்கிறதே இங்கே! நான் விழித்துப் பார்க்கும்பொழுதும் உள்ளே யிருப்பதுபோல், வெளியிலும் இருக்கிறதே! என் மனம் எண்ணுவ தன்றே இது! பிரத்யட்சமாய் இருக்கிற தே! தலை யற்ற முண்டம்! ஆ! என் பிராணநாதருடைய ஆடை! ஐயோ! அவரது கால்களை நானறிவேன்! இது தான் அவரது கை! அவருடைய பத்மம்போன்ற பாதம், போர் வீரர்க் குரிய துடை, பீமனது மார்பு,—ஆயினும் முருகனைப்போன்ற அவரது முக மெங்கே! ஈசனே! இதென்ன கொடுங் கொலை! என்ன? அதைக் காணேம்! விசாகா! மதி யிழந்த காந்தாரி பாண்டவர்களுக் கிட்ட சாப மெல்லாம், என்னுடைய சாபத்துடன் சேர்ந்து, உன் தலையில் விழட்டும்! நீயும் அந்தப் பாதகன் களேபரா னுடன் கூடி, என் பிராணநாதர் தலையை இங்கே வெட்டி விட்டாய்! எழுதுவதும் படிப்பதுமே இனி துரோகமா குக! அப் பாதகன் விசாகன் தன் பொய்க் கடிதங்களின் உதவியால்—அந்தப் பாழும் பாபி—உலகில் உயர்வு ஒப்பு இல்லா இவ்வுடலினின்றும் சிரேஷ்டமான சிரசைச்சேதித்து விட்டான். ஆ! பிராணநாதா! ஐயோ! உமது சிரம் எங்கே யிருக்கிறது? எங்கே போயது? ஐயோ! எங்கே அது! விசாகன் உம்மை ஹிருதயத்திற் குத்திக் கொன்று அத் தலையுடன் விட்டிருக்க லாகாதா? இது எப்படி நேர்ந்திருக் கும்? விசாகனுலா? ஆம், அந்தப் பாபியும் களேபரனும் தான். பொறுமையும் பே ராசையுங் கூடியே இத் துன் பத்தை இங் கிழைத்தன! ஆ! இப்பொழுது எல்லாம்

தெரிகிறது, தெரிகிறது! அவன் மிகுந்த விலை யுயர்ந்த நன்மை பயக்கும் மருந்தென எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த ஔஷதம், என் ஐம் பொறிகளையும் அடக்கும் சக்தி யுடையதாக நான் காண விலலையா? அது எல்லாவற்றையும் ஊர்ஜ்ஜிதப்படுத்துகிறது முற்றிலும். இது விசாகனும் கனக பானும் செய்த வேலையே! ஐயோ!—அகஸ்மாத்தாய் இங்கு நம்மைக் காண்பவர்க்கு, நாம் அதிக கோரமாய்த் தோற்றும்பொருட்டு, உமது ரக்தத்தினால் எனது முகம் சிவந்து காட்டும்படிச் செய்கிறேன். ஹா! பிராணநாதா! பிராணநாதா! [மூர்ச்சையாகிறாள்.]

லோகசேனன், ஒரு தளகர்த்தன், இன்னும் மற்ற ராணுவ உத்தியோகஸ்தர், ஒரு ஜோசியன் வருகிறார்கள்.

த. அவர்களுக்கு உதவியாக, காலபுரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த சைன்யங்கள், உமது இச்சையின்படி, சமுத்திரத்தைத் தாண்டி வந்து சேர்ந்தன; காயலேயன் துறையில், உமது கப்பல்களோடு உம்மிடம் வந்திருக்கிறார்கள், அவர்கள் எல்லாம் சித்தமா யிருக்கிறார்கள்.

லோ. மதுரையிலிருந்து என்ன செய்தி?

த. நமது சங்கத்தார் பாண்டிய நாட்டில் உறையும் வீரர்களை யெல்லாம் எழுப்பிவிட்டார்கள். அவர்களெல்லாம் எப்படியும் தங்கள் தேசத்திற்குப் புகழைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்னும் முயற்சி யுடையவர்கள். வீரனான, சீய நாதன் தம்பி ராயபாகாமன், அவர்களை யெல்லாம் அழைத்து வருகிறான்.

லோ. அவர்கள் எப்பொழுது வந்து சேருவார்கள் என்று எண்ணுகிறாய்?

த. காற்று திரும்பியவுடன்.

லோ. இந்த ஆயத்தமானது, தமது கோரிக்கைகள் கைகூடுமெனக் கோரச் செய்கிறது. இப்பொழுது நம்மிட மிருக்கும் சைனியங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே சேர்க்கும்படி உத்திரவு செய்; தளகர்த்தர்களெல்லாம் இவ் வேலையைப் பார்க்கும்படி செய்.

[தளகர்த்தன் போகிறான்.]

பிறகு, ஐயா, இப்பொழுது நடக்கப்போகிற யுத்தத்தைப் பற்றி ஆரூட மெப்படி யிருக்கிறது?

ஜோ. நேற்றிரவு தெய்வ கடாட்சத்தால் நான் ஒரு கனவு கண்டேன். நான் பட்டினி யிருந்து, ஏதாவது குறி காட்ட வேண்டுமென்று பகவானைத் தொழுது, படுத் துறங்கினேன். அப்பொழுது பாண்டிநாட்டு மகர மொன்று தென் திசை நோக்கி இவ்விடம் வந்து இங்குள்ள ஜோதியிற் கலந்ததாகக் கனவு கண்டேன்; என் பாவ கிர்த்தியங்கள் என் திருஷ்டியைக் கெடுத் திராவிட்டால், நான் கண்டதின் பலன், நமது படைகளுக்கு ஜெயத்தைக் குறிக்கவேண்டும்.

லோ அப்படியே பலமுறை கனவு காண்பாயாக! அப்படியே உண்மையில் நடந்தேறுமாக!—ஆ! பொறு! இதென்ன தலை யில்லா முண்ட மொன்று கிடக்கிற திங்கே? இந்தப் பாழை நோக்குங்கால் சற்றுமுன் உயிர் குடிகொண் டிருந்த உத்தமமான உடலம்போல தோற்றுகிறது.—என்ன? ஒரு வேலையாள்! அவனும் மரித்தானோ? அல்லது அவன்மீது உறங்குகின்றானோ? இறந்ததாகத்தான் எண்ணுகிறேன்; மடிந்ததின்மீது படுத் துறங்க சுபாவம் ஒப்பாது, வெறுத்திடும்—இந்தப் பையன் முகத்தைப் பார்ப்போம்.

உ ஐயா! அவன் உயிரோ டிருக்கிறான்.

லோ. ஆனால் இவ் வுடலைப்பற்றி இவன் நமக்குத் தெரிவிப்பான்.—சிறு பிள்ளையே! உன் விர்த்தாந்தத்தை எமக்குச் சொல்வாய். அவைகள் கேட்கப்படவேண்டுமென்று விரும்புவது போல் தோற்றுகின்றன. ரக்தம் பெருகும் உனது தலை

அணையாகக் கொள்ளும் தலையில்லா இவன் யார்? சுவாமி சிருஷ்டித்த வண்ணமிராது, இந்த உத்தம உருவை இவ்வாறு அலங்கோலமாய்ச் செய்தவன் யார்? உனக்கும் இந்தப் பரிதாப மாம் பாழுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இது எப்படி நேர்ந்தது? யார் இது? நீ யார்?

ஹே. நான் ஒன்றும் இல்லாதவன். அன்றேல் ஒன்றுமில்லா திருப்பது, இதைவிட மேலான தாம். இவர் என் எஜமானாக இருந்தவர், அதி சூரனும் நற்குண முடைய சிம்ஹளவீரன், மலைவாசிகளால் கொல்லப்பட்டிங்கே கிடக்கிறார்.—ஐயோ! இனி அப்படிப்பட்ட எஜமானன் இவ்வுலகில் எனக்குக் கிட்டமாட்டார்! தெய்வ லோகமுதல் பாதாளம்வரை நான் தேடிச் சென்றாலும், பணிவிடை செய்யப் பரிந்து கூவினும், நல்லோர் எல்லோரையும் பரீட்சித்தாலும், எவ்வளவுதான் உண்மையோடு ஊழியம் செய்தாலும், இவரைப்போன்ற நாதன் கிடைப்ப தரிது!

லோ. அந்தோ, பிள்ளாய்! உனது எஜமானன் ரத்தம் பெருக்கக் கிடைப்பதைவிட, நீ அவர் பொருட்டழுவதானது என்னை உருக்கச் செய்கிறது, அவர் நற்பெயர் என்ன சொல் அப்பா?

ஹே. ராஜசேகர சாமபன்.—[ஒரு புறமாக] நான் பொய் புகன்று, அதனால் ஒரு கெடுதியும் செய்யாவிட்டால், ஈசனே அதைக் கேட்டபோதிலும், என்னை அதன்பொருட்டு மன்னிப்பார்.—என்ன கேட்கிறீர் இன்னும்?

லோ. உன் பெயர்?

ஹே. பாடலன், ஐயா.

லோ. உன் பெயர் உனக்குத் தகுந்ததா யிருக்கிறது; உன் பெயருக்குத் தகுந்த உருவ மிருக்கிறது உன்னிடம், உருவத்திற்குத்தக்க பெயரா யிருக்கிறது. என்னிடம் ஊழியனா யிருந்து பார்க்கிறாயா? உன்னுடைய பழைய எஜமானனைப்போல் அவ்வளவு நற்குணம் வாய்ந்தவன என்று, என்னைச் சொல்லிக

கொள்ளமாட்டேன். ஆயினும் இதைமாத்திரம் உறுதியாய் நம்பு, அவரைப்போலவே உன்மீது பிரீதி வைத்திருப்பேன். தன் பிரதிநிதிமூலமாக எனக்கு அனுப்பப்பட்ட, பாண்டிய ராஜன் கடிதங்களைவிட, உன் நன்னடக்கையானது, உன்னை என்னிடம் அதிகமாய்ச் சிபாரிசு செய்கிறது. என்னுடன் வா.

ஹே. ஐயா, உமது பின்னால் வருகிறேன். ஆயினும் ஈசனுக்குவப்பாம்படி, ஏழ்மையான மண்வெட்டிகளாகிய என் கைவிரல்களினால் ஆழமாய்க் குழியொன்று தோண்டி, ஈக்கள் மொய்க்காவண்ணம் அதில் என் எஜமானனை அடக்கம் செய்கிறேன். பிறகு இந்தக் காட்டு இலை கொடிகளால், அவர் சமாதியைப் பரப்பி, அதன்மேல் நான் அறிந்தபடி நூறு ஜெபம் இருமுறை செய்துவிட்டு, அழுது பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு, அங்ஙனம் அவர் ஊழியத்தினின்றும் விடைபெற்று, உம்மைப் பின் தொடர்கிறேன், என்னை உமது ஊழியனாகக் கொள்ள விரும்புவீராயின்.

லோ. ஆம், அப்பா; அப்படியே செய். உனது எஜமானனாயிருப்பதைவிட உன் தந்தையாக இருக்க என் இஷ்டம்.—நண்பர்களே! நாம் செய்யவேண்டிய கடமையை இச்சிறுவன் நமக்குக் கற்பித்தான். நல்ல புஷ்பங்கள் மணங் கமழும் இடமொன்றைப் பார்த்து, அவ்விடம் நமது ஈட்டிக் கோடாலிகளால் ஒரு சமாதி தோண்டுவோம் இவனுக்கு. வாருங்கள், எடுங்கள் அவனை.—குழந்தாய், உன்னால் உனது எஜமானன் சிபாரிசு செய்யப்படுகிறான்; ஆகவே, உனது எஜமானன் சுத்தவீரர்களால் சமாதியில் வைக்கப்படுவான். வருத்தப்படாதே இனி. உன் கண்ணைத் துடைத்துக்கொள். சில சமயங்களில் நாம் கீழே விழுதல், இன்னும் அதிக சந்தோஷத்துடன் எழுவதற்கோர் ஹேது வாகிறது.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றும் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளம். சிம்ஹளநாதன் அரண்மனையில் ஓர் அறை.

சிம்ஹளநாதன், மந்திரிகள், விசாகன், மற்ற வேலையாட்கள் வருகிறார்கள்.

சி. போ மறுபடியும்; அவளுக்கு உடம்பு எப்படி யிருக்கிற தென்று போய்ச் செய்திகொண்டுவா என்னிடம்.

[ஒரு வேலையாள் போகிறான்.]

அவள் தம்பி காணாமற்போனதுமுதல் ஒரு ஜ்வரம், ஒரு விதப் பயித்தியம், அதனால் அவ ளுயிரே ஹானியில் இருக்கிறது. ஜகதீசனே! எல்லாத் துயரங்களும் ஒரே சமயத்தில் என்னை வந்து எவ்வளவு பீடிக்கின்றன! இதுவரையில் எனக்குப் பெரும்பாலும் ஆறுதலா யிருந்த ஹேமாங்கியும் போய்விட்டாள்; என் அரசி வியாதியால் மிகவும் பீடிக்கப் பட்டு படுக்கையிற் கிடக்கிறாள், அதுவும் என்மீது பகைவர் பயங்கரமாய்ப் படை யெடுத்து வருங்கால்; தற்காலத்தில் அதிகமாய் உதவத்தக்க அவளது தம்பியும் போய்விட்டான். நான் மீளவேன் என்னும் கோரிக்கையும் நான் கொள்ள இடங் கொடாதபடி, இவைகளெல்லாம் என்னைப் பீடிக்கின்றன!—ஆயினும், அடே பயலே, அவள் புறப்பட்டுப்போன விஷயம் நீ நன்று யறிந்திருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் இருந்தும் ஒன்றும் அறியாதவன்போல் பாசாங்கு செய்கிறாய்; ஆகவே, உன்னைக் கொடிய வேதனையிற்படுத்தி, உண்மையை உன்னிடமிருந்து வெளிப்படுத்துகிறோம்.

வி. மஹாராஜா, என் னுயிர் தங்க ளுடையது, அதைத் தம திச்சைப்படி செய்ய உமது பாதத்தில் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஆயினும், என்னுடைய எஜமானியைக் குறித்து, அவர்கள் இப்பொழுது எங் கிருக்கிறார்கள், ஏன் போனார்கள், எப்பொ

பொழுது வர உத்தேசங் கொண்டிருக்கிறார்கள், என்பது ஒன்றையும் அறியேன் நான். மஹாராஜாவை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், தாங்கள் எப்பொழுதும் அடியேனைத் தம்முடைய உண்மையான ஊழியனாக மதிக்கவேண்டும்.

மு. ம. எம்பிறையே, தம்முடைய மகள் காணமற்போன தினம் இவன் இங் கிருந்தான்; இவன் எல்லா விஷயங்களிலும் தமக்குக் கீழ்ப்படிந்து உண்மையான ஊழியனாய் நடந்து கொள்வான் என்று, நான் உத்திரவாத மிருப்பேன். களேபரனைப்பற்றி,—அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில் அஜாக்கிரதை என்பது கொஞ்சமேனும் இல்லை. சந்தேக மின்றி அவர் எப்படியும் கண்டுபிடிக்கப்படுவார்.

சி. என்ன கஷ்ட காலமா யிருக்கிறது!—[விசாகனுக்கு] இம்முறை உன்னைச் சும்மா விட்டுவிட்டோம். ஆயினும் நமது கோபமானது முற்றிலும் தணியவில்லை.

மு. ம. மஹாராஜா அவர்களுக்கு விண்ணப்பம்.—கால தேசத்தினின்றும் சேர்க்கப்பட்ட பாண்டிய சைனியங்கள், நமது கடற்கரை யோரம் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. அவர்களுடன், மதுரைச் சங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட்ட சில முக்கிய வீரர்களும் வந்திருக்கிறார்கள்.

சி. ஹா! எனது ராணியும் அவள் தம்பியும் இப்பொழுது என் பக்கத்திலிருந்து ஆலோசனை கூறுவார்க ளாயின்! இவ் விஷயங்களை யெல்லாம் கேட்டு நான் திகபிரமை கொண்டவனா யிருக்கிறேன்.

மு. ம. எம்பிறையே, நாம் சித்தம் செய்திருக்கும் சைனியமானது, இப்பொழுது நாம் கேள்விப்படும் பகைவர் சைனியத்தை எதிர்க்கப் போதுமானது; இன்னும் அதிகமாய் வந்தால், அதற்கும் தாம் சித்தமா யிருக்கிறீர். இப்பொழுது இருக்கும் குறையெல்லாம், பகைவர்மீது செல்ல ஆவல்கொண்

டிருக்கும் இச் சைனியங்களுக்கு, அங்ஙனம் செய்யும்படி உத்திரவு கொடுக்கவேண்டியதுதான்.

சி. மிகவும் சந்தோஷம்.—நாம் புறப்படுவோம். நம்மை நாடி வருவதை நாமாக எதிர்கொண்டு சந்திப்போம். பாண்டிய நாட்டினின்றும் நம்மை அல்லற்படுத்த வருவதைக் குறித்து நாம் பயப்பட வில்லை; இங்கு நம்மைப் பீடிக்கும் துன்பங்களைக் குறித்தே துயரப்படுகிறோம்—போங்கள்!

[விசாகன் தவிர, மற்றெல்லோரும் போகிறார்கள்.]

வி. ஹேமாங்கி தேவி கொல்லப்பட்டதாக நான் அவருக்கு எழுதிய பிறகு, எனது எஜமானனிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் வர வில்லை. என்ன ஆச்சரியம்! அடிக்கடி எனக்குச் சங்கதி தெரிவிப்பதாக வாக்களித்த என் எஜமானியிடமிருந்தும் ஒரு சமாசாரமும் வர வில்லை. க்ளோடார் கதி என்ன வாயிற்றோ, அதுவும் தெரியவில்லை. எல்லா விஷயங்களிலும் மனம் குழப்ப மடைந்திருக்கிறேன்.—ஜகதீசன்தான் எல்லாவற்றையும் சரிப்படுத்தவேண்டும். நான் எவ்விஷயத்தில் துரோகியாகக் காணப்படுகிறேனோ, அவ் விஷயத்தில்தான் உண்மையான ஊழியனா யிருக்கிறேன்; உண்மையா யிருக்கும்பொருட்டு பொய்யனாகிறேன்; இப்பொழுது நடக்கப் போகிற யுத்தமானது, எனது நாட்டின்மீது நான் பிரியம் வைத்திருப்பதை, அரசர்க்குக்கூட அறிவிக்கும், இல்லாவிட்டால், இச் சண்டையில் நான் மடிவேன். காலக்கழிவே மற்றச் சந்தேகங்களை யெல்லாம் நிவர்த்திக்கவேண்டும். மாலுமிகளால் ஓட்டப்படாத சில கப்பல்களும், அதிர்ஷ்ட வசத்தால் சுகமாய்த் துறைமுகம் வந்து சேர்கின்றன.

[போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—வேலை. பாலராயன் குகைக்கெதிர்.

பாலராயன், கிரிதரன், ஆர்வராகன், வருகிறார்கள்.

கி. ஆரவாரமானது நம்மைச் சுற்றிலும் இருக்கிறது.

பா. இதை விட்டுப் போவோம் நாம்.

ஆ. ஐயா, யுத்தங்களினின்றும், துணிகரமான காரியங்களினின்றும், நம் துயிரைப் பாதுகாத்து வாழ்வதில், நமக்கென்ன சந்தோஷ மிருக்கிறது ?

கி. அன்று, நாம் ஒளிந்திருப்பதினால் நம்முடைய கோரிக்கைகள் என்ன ஈடேறப்போகின்றன ? இம் மார்க்கத்தில், பாண்டியர் நம்மைச் சிங்களவரென்று கொல்லவாவது போகிறார்கள், அல்லது அவர்களுக்கு அனுகூலமாயிருக்கும்வரையில், சொந்த இனத்தார்க்குத் துரோகிகளான முரட்டுப் பாதகர்களென்று நம்மை நல்வர வழைத்து, அவர்கள் வேலை முடிந்ததும், பிறகாவது நம்மைக் கொல்லப்போகிறார்கள்.

பா. குழந்தைகளே, மலைமீது இன்னும் உயரமாய்ப் போவோம். அங்கே நம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்வோம். அரசனுடைய சைனியத்திற்கு நாம் போவோம் என்பது அடாது; நம்மை அவர்களுக்கு இன்னாரென்று தெரியாது, அவர்களுடைய படைக் கணக்கில் நாம் குறிக்கப்பட்டவர்க ளல்ல. ஆகவே, சற்று முன்பாக மடிந்துபோன களேபரன மரணத்தைக்குறித்து அவர்கள் விசாரிக்கு மளவில், நாம் எங்கே வாழ்ந்துவந்தோ மென்பதை நாம் வெளியிடவேண்டி வரும்; அதன் மூலமாக நாம் செய்த வேலையும் பலவந்தமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு, அதற்காக யம வாதனைக் குட்படுத்தி நம்மைக் கொல்வார்கள்.

கி. ஐயா, இச் சந்தேகமானது இச் சமயத்தில் உமக் கேற்றதான தன்று, எங்களுக்கும் திருப்திகரமா யில்லை.

ஆ. பாண்டியர்களுடைய குதிரைகள் கனைத்தலைக் கேட்டு, அவர்கள் தங்கியிருக்கும் கூடாரங்களருகில் போடப்பட்ட தீ மூட்டங்களையுங் கண்டு, அவர்களுடைய கண்களும காதுகளும இப்படிப்பட்ட முக்கியமான விஷயங்களால் இப்பொழுது நிரம்பி யிருக்கும்பொழுது, நம்மைக் கவனித்து, நாம் எங்கிருந்து வந்தவர்கள் என்பதை விசாரிப்பதில, அவர்கள் தங்கள் காலத்தைப் போக்குவார்கள் என்பது, மிகவும் சந்தேகமான விஷயம்.

பா. ஆ! சைனியத்தில் அநேகர் என்னை அறிவார்கள். அநேக வருஷங்களுக்கு முன்பாக, அவன் சிறுவனா யிருந்தபோது நான் களேபரனைப் பார்த்தது, நீங்கள் அறிந்தபடி, இன்னும் என் மனத்தில் மாறா திருந்தது. அன்றியும், நான் அவருக்கு உதவி செய்ய அரசன அருகனல்ல ; நீங்களும அவர் மீது பிரியம வைக்கக் காரண மில்லை என்னை நாட்டைவிட்டுத் துரத்தினதா லன்றோ, நீங்கள் தக்கபடி வளர்க்கப்படாது இந்தக் கஷ்டமான கதியை அனுபவிக்கவேண்டிவந்தது ; நீங்கள் பிறந்தபொழுது உங்களால் அனுபவிக்கப்படத் தக்க தாய்க் குறிக்கப்பட்ட மேன்மையெல்லாம பாழாயின ; இவ்வாறு கோடை காலத்தில வெயிலால் வாடடப்பட்டும், மாரி காலத்தில பனியால் நடுக்க முற்றுச சுருங்கியும, அடிமைகளைப்போல் வாழ்ந்துவருகிறீர்கள்.

கி. இவ்வாறு உயிருடன் வாழ்வதைவிட, அவ் வுயிரைவிட்டு நீங்கலாம். ஐயா, சைனியங்க ளிருக்கு மிடம போகலாம் வாரும். என்னையும் என் தம்பியையும் ஒருவருக்கும தெரியாது. உங்களைப்பற்றியோ, உங்களை மறந்துவிட்டு, அநேக வருஷங்க ளானபடியாலும, இந்த வருஷங்களில் நீர் அதிக முதுமை யடைந்திருக்கிறபடியாலும், உம்மை ஒருவரும் ஒன்றும் கேட்கமாட்டார்கள்.

ஆ. இதோ ஒளி தரும் சூரியன்மீ தாணைப்படி, நான் அங்கே போவேன். இதை என்னென்று சொல்வது ? இதுவரை

யில் மனிதன் மடிந்ததை நான் கண்டதேயில்லை! பேதை களான முயல், ஆடு, மான் முதலிய அற்பமான பிராணி களின் ரகததைத் தவிர, வேறொரு ரக்ததைதயும கண் கொண்டு கண்ட தில்லை! முதுகுக்கு சேணமில்லாமலும காலுக்கு அங்கபடியில்லாமலும, என்னைப்போன்ற வே றொருவன் ஏறிய ஒரு குதிரைமீ தன்றி, நான் சவாரி செய்த தில்லை! பரிசுததமான இப பரிதியை நான் பார்ப்ப தற்கும வெட்கப்படுகிறேன், நன்மையைத தரும அவனது கிரணங்களை நான் அனுபவிததும், இததனை காலமாக ஒன்று மறியா எளியவனாக இருநததின்பொருட்டு.

கி. ஈசன்மீ தாணைப்படி நான் போவேன், ஐயா. நீர் என்னை ஆசீர்வதிதது, எனககு உததிரவு கொடுப்பதானால், நான் என்னை மிகவும ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாததுககொள்ளு கிறேன்; நீர் அங்ஙனம் செய்யமாட்டேன் என்றால், நான் அதது மீறி நடநததற்காக, தகக தண்டனை, பாண்டியர்கள் கையினின்றும என் தலைமீது வீழட்டும!

ஆ. அங்ஙனம் நானும் சொல்லுகிறேன்,—அங்ஙனமே ஆகுக!

பா. உங்களுடைய உயிரையே நீங்கள் அவ்வளவு எளிதாய் மதிப்பதானால், வயதினால் தளர்நது மெலிநத என் னுயிரை நான் அதிகமாய்க் காக்க ஒரு காரணத்தையும காண்கிலேன். உங்க ளிஷ்டப்படியே செய்யுங்கள், குழநதைகளே! உங் களுடைய தேசத்தின்பொருட்டு நடககும் யுத்தத்தில், நீங்கள் ஒருகால் மரிக்கும்படி நேர்நதால், அவ்விடமே என் படுக்கையு மாகும, அங்கேயே நானும் மரிப்பேன். அழைத்துப் போங்கள், போங்கள். [ஒரு புறமாக] காலமா னது நீடித்துக் காட்டுகிறது. அவர்கள் அரச குலத் துதித்த வர்க ளென்பது வெளி வநது எல்லோருக்கும் தெரிகிற வரையில், அவர்களுடைய ரக்தமானது, இழிவாய் எண் ணும்படி செய்கிறது.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளப் பாசறைக்கும் பாண்டிய பாசறைக்கும் இடையிலுள்ள ஓர் வெளி.

பாசுதாமன் ஒரு ரக்தம் படிந்த சவுக்கத்துடன் வருகிறான்.

பா. ஆம, ரகதம படிநத சவுக்கமே! உன்னை நான் வைத திருககிறேன்; ஏனெனில், நீ இவ்வாறு சிவக்கப்படவேண்டுமென்று நான் கோரினேன். மணம் புரிநதோரே! சரியான மார்ககததினின்றும் சற்றே பிறழ்வதற்கு, உங்களில் ஒவவொருவரும இவவாறு செய்வதாயின், தங்களைப்பார்க்கிலும மேலான தங்கள் மனையாட்டிகளை எத்தனை பெயர் மாளும படிச செய்யவேண்டும!—ஆ! விசாகா! நல்ல ஊழியன் ஒவ்வொருவனும் எல்லாக கட்டளைகளையும் நிறைவேற்றுகிறானா? நியாயமானவைக ளன்றி வேறு செயதிடக்கடமைப் பட வில்லையே?—ஈசனே! எனது குற்றங்களுக்காக என் மீது பழி வாங்கி யிருப்பி ராயின, இதைச் செய்திட நான் உயிா வாழ்ந திருககமாட்டேனே! அஙஙனம ஆகியிருக்குமாயின், செய்த குற்றததிற்குப் பிராயசசித்தம் செய்யும் படி உததமமான ஹேமாங்கியை உயிர் வாழ்நதிருக்கவிட்டு, உமது பழிகககுத தகக பாத்திரமான பாபி என்னைக் கொன்றிருப்பீர்! ஆனால், அநதோ! சில பெயரைச சிறிய பிழைகளுக் கெல்லாம் இவ் வுலகினின்றும் கொண்டுபோய்விடுகிறீர், இனி அவர்கள் பிழை செய்யாதிருககும்பொருட்டு, அவர்கள்மீ துள்ள பிரீதியினால்; மறறும சிலரையோ, ஒன்றைவிட ஒன்று கேடான, பிழைக்கு மேல் பிழைகளைச் செய்யவிடுகிறீர்; அவர்கள் இவ்வுலகில் நலனைப் பெறினும, மே லுலகை நினைத்துப் பயப்படச்செய்கிறீர். ஆனால் ஹேமாங்கி உமக்குச்

சொந்தமானவள்; உமதிச்சைப்படி செய்யும்; அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் வண்ணம் அடியேனுக் கருளும்!—பாண்டி நாட்டுப் பிரபுக்களுடன் நானிங்கு கொண்டுவரப்பட் டிருக்கிறேன், என மனைவியின் ராஜ்யத்திற் கெதிராக யுத்தம் செய்யும்பொருட்டு.—சிமஹளமே! உனது தலைவியைக் கொன்றதே போது மெனக்கு. சுகமாய் வாழ்! உன்னைப் புண்படுத்தவும் மாட்டேன் நான்.—ஆகவே, ஈசனே! என் எண்ணத்தைச் சற்று பொறுமையுடன் கேளும். இப்பாண்டி நாட்டு வேஷத்தைக் களைந்துவிட்டு சிமஹளத்துச் சேவகனைப்போல் உடை தரிக்கிறேன். அப்படியே, நான் யாருடன் வந்தேனோ, அவர்களையே எதிர்த்துப் போர் புரிகிறேன். அப்படியே, எவள்பொருட்டு என் வாழ்வின் ஒவ்வொரு சுவாசமும் ஒரு மரணமோ, அப்படிப்பட்ட ஹேமாங்கியே! உன்பொருட்டு என் னுயிரை விடுவேனாக! இவ்வாறு ஒருவரு மறியாதபடி, துணையு மின்றி, வெறுப்பு மின்றி, ஆபத்திற்கு ஆளாய், என்னையே நான் ஆக்கிக்கொள்ளுகிறேன். என் ஆடையினால் தோற்றுவதிலும், அதிக வீரமானது என்னிட மிருக்கிறதென அன்னியர் அறியும்படி செய்கிறேன். ஈசனே! கேசரி வம்சத்தாரின் பலமனைத்தும் என்னிடம் புகும்படி செய்வீராக! உலகத்தின் தோற்றத்தை வெட்கிடச் செய்யும்பொருட்டு, இவ்வண்ணம் வெளியிற் சிறிதும் உள்ளே பெரிதுமாம் வேஷத்தைப் பூண ஆரம்பிக்கிறேன். [போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அதே யிடம்

ஒரு புறமாக லோகசேனன், ஈயாகரமன், பாண்டிய சைனியங்களும்,
மற்றொரு புறமாக, ஒரு அற்ப சேவகனைப்போல்
பின் தொடரும் கேசரிநாத பாசதாமனுடன் சிம்ஹள
சைனியங்களும், வந்து, ரங்கத்தைக் கடந்து
வெளியே போகின்றன.

பிறகு சண்டை செய்துகொண்டு ஈயாகாமனும்
பாசதாமனும் வருகிறார்கள்.

பாசதாமன் ஈயாகாமனை ஜெயித்து அவன் கத்தியைப்
பிடுங்கி உடைத்தெறிந்துவிட்டுச் செல்கிறான்.

ர. நான் செய்த கடுங் குற்றத்தின் சுமையானது, என் ஹிருதயத்தை வருத்தி என் ஆண்மையையெல்லாம் அறவே போக்குகிறது. இத் தேசத்து ராச குமரியாம் ஓர் உத்தமியை நான் மோசஞ்செய்தேன். அதன்பொருட்டு இங்குள்ள காற்றும் என்மீது பழி வாங்கி என்னைப் பல ஹீனனாக்குகிறது. இல்லாவிடின், மனித சிருஷ்டியில் வடிகட்டிய பட்டியாகிய இந்தக் கடையன், எனது தொழிலாகிய வாள் யுத்தத்தில் என்னை வெல்லுவனோ? சுத்த வீரனென்னும் பெருமையை என்னைப்போன்றவர் சுமந்திருப்பது வெறுக்கத்தக்க வீம்பேயாம். சிம்ஹளமே! இக் கடையன் எங்கள் நாட்டுப் பிரபுக்களை மீறியிருப்பதுபோல், உங்கள் தேசத்துப் பிரபுக்கள் இவனைவிட மேம்பட்டிருப்பாராயின், நடக்கும் யுத்தத்தின் முடிவு, நாங்கள் மனிதரினும் கீழ்ப்பட்டவர்களாயும், நீங்கள் தேவர்களாயும், மதிக்கப்படுவீர்களென்பதேயாம்.

[போகிறான்.]

புத்தம் நடக்கிறது. சிம்ஹள சைனியங்கள் முதுகிட்டோடுகின்றன. சிம்ஹளநாதன் சிறையாக்கப்படுகிறான்.

பிறகு அவனை மீட்கும்பொருட்டு பாலராயன், கிரீதரன், ஆர்வாரகன் வருகின்றனர்.

பா. நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்! நாம ?ற்கும் பூமி நமக் கனுகூலமான ஸ்தானம். இந்தச் சந்? காககப்பட் டிருக்கிறது. நம்மை முதுகிட் டோடசெய்வ?ல்லாம் நம்மை மோசம் செய்யும் பயமே!

கி. ஆ. நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்! நின்று சண்டை போடுங்கள்!

பாசதாமன், சிம்ஹளத்தா ருதவிக்கு வந்து சேர்கிறான்.

எல்லோருமாய்ச சேர்ந்து சிம்ஹளநாதனைச சிறை மீட்டுச செல்கின்றனா.

பிறகு லோகசேனன், ஜயாகாமன், ஹேமாங்கி வருகின்றனர்.

லோ. போ, பிள்ளாய்! போர் வீரர்களை விட்டு ஓடிப்போய் உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்! வீர லட்சுமியே கண் மூடப் பட்டதுபோல், எல்லாம குழப்பமாகி, நண்பரை நண்பரே கொல்கின்றனர்.

ஜ. இதெல்லாம் அவர்களுக்குப் புதிதாய் வந்த உதவியின் வேலை.

லோ. இன்றைத் தினம் ஜெயம் எவ்வாறு விநதையாய்த திருமபியது! நாம் உடனே உதவியை நாடவேண்டும, இல்லாவிடின் இவ்விடம் விட டோடவேண்டும்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றும் காட்சி.

இடம்—யுத்தகளத்தில் மற்றொரு புறம்.

பாசதாமனும், ஒரு சிம்ஹளகனவானும் வருகிறார்கள்.

சி. க. அவர்கள் எதிர்த்து நின்ற இடத்திலிருந்தா வருகிறாய் ?

பாச. ஆம, அப்படித்தான் ; ஆயினும் உம்மைப் பார்க்குமிடத்து ஓடினவர்களிட மிருநது வருவதாகக் காண்கிறது.

சி. க. ஆம், அப்படியே.

பாச. ஐயா, அதனால் உமக்குக் குறைவொன்று மில்லை ; ஏனெனில், எல்லாம் முறியடிக்கப்பட்டபின், ஜகதீசனே வந்து சண்டை செய்து வெற்றியைத் திருப்பியதாக எண்ணவேண்டும். அபசாது இரு பாரிசமும முறியடிக்கப்பட்டு, சைனியமெல்லாம் சிதறுண்டுபோக, எங்கும் சிம்ஹளவர் முதுகுதான் காணப்பட, ஒரு சிறு சநதின் வழியாக ஓட்ட மெடுத்தனர் ; பகைவரோ அதிக தைரியம கொண்டவர்களாய், நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு, எங்கனும வெட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள் ; அவர்களுக்கு ஆயுதஙகள் போதாமையா யிருந்தனவே யொழிய, அநத ஆயுதங்களுககு வேலை குறைவாயில்லை ; சிலரை மரண காயப்படுத்தி வீழ்த்தினர், சிலரைச் சொற்ப காயத்துடன் விட்டனர் ; சிலரோ வெறும் பயத்தினால் கீழே விழுநதனர் ; இவ்வாறு அச் சிறு பாதையானது முதுகிட் டோடுமபொழுது காயம்பட்டு மடிந்தவர்களாலும், பிறகு நீடிய வெட்கத்தினால் சாதற்பொருட்டு உயிர் தரிக்கும் பயங்காளிகளாலும், நிரப்பப்பட்டது, அணை போல.

சி. க. எங்கே இநதச் [illegible]து ?

பாச. யுத்தம் நடந்த இடத்திற் கருகாமையில், இரு புறமும் சுவர்போல் மண் மே டிட்டதாய்.—இந்த இடமானது வயோதிக வீர னொருவனுக்கு மிருந்த அநுகூலத்தைத் தந்தது.—

அவன் மிகவும் உத்தமன் என்று உரைக்கவேண்டும் நான்; உண்மையில், அவனது வெண்மையான தாடி தெரிவித்தபடி அநேகம் வருஷம் இந நாட்டில் வாழ்நதவனாகக் காணபபட்டான்; அப்படி இந நாட்டில் வாழ்நததற்காக அதற்குத் தக்க பிரதி செய்தான.—அச் சநதிற்குக் குறுக்காக, அவனும் அவனுடனிருந்த இரண்டு சிறுவர்களுமாகத் தடுத்து நின்றனர். அச சிறுவர்களோ—பனைகவளைரக கொன்று குவிப் பதைவிட, பள்ளத தாக்குகளில் பமபரமாடத தக்கவர்கள்; நாணததினாலாவது, அல்லது தம்முடைய அழகைக காப் பாற்றும் பொருட்டாவது, முககா டிட்டுக்கொள்ளும் மங் கையரின் முகத்தைப் போன்ற முக முடையவர்கள்—இம் மூவர்களும, ஓடுபவர்களைப் பார்தது "ஓடி மடிவது நமது சிம்ஹளத்து ஆட்டுக் கூட்டங்களே யொழிய, நமது ஆண் மக்க ளல்ல. முதுகு காட்டி ஓடும பேதைகளே! போங்கள அநதகார முடை அருநரகிற்கு!—நில்லுங்கள்! இல்லாவிடின் நாங்களே பாண்டியர்களாக மாறி, எந்த மரணத்திற் கஞ்சி மிருகங்களைப்போல் ஓடுகிறீர்களோ, அந்த மரணத்தை மிரு கஙகளுககு வழங்குவதுபோல், உங்களுக்கு வழங்குவோம். திரும்பி நின்று முகத்தைச் சுளித்தாவது பாருங்கள், அம் மரணத்தினின்றும் தப்ப லாம் ஒருவேளை; நில்லுங்கள! நில் லுங்கள்!" என்று கூவினார்கள். இம மூவர்களும, மூவா யிரம் பெயர்போல் தைரிய முடையவர்களாய், நில்லுங்கள் நில்லுங்கள்! என்று கூவிக்கொண்டே, அத்தனைப் பெயர் போல் சண்டை போட்டார்கள்; ஏனெனில் மூன்று பெயர் சண்டை போட மற்றவர்களெல்லாம சுமமா இருப்பதனால் அம் மூவரே சைனியம் முற்று மாகின்றனர். அவர்களுக்கு அந்த இடம மிகவும் அனுகூலமா யிருநதது. அவர்களு டைய மேன்மையான வீரமானது, மற்றவர்களுக்கு, மந்திர பலத்தால் உண்டாக்குவதுபோல், உற்சாகத்தை உண்டாக் கியது;—அவ்வருங் குணமானது அரிவையரையும் ஆண் மக் களாக மாற்றியிருக்கும்.—ஆகவே அது, முகம் வெளுத்து

பயந்தோடுவோர்களை யெல்லாம் வெட்கத்திற் குட்படுத்தி, கொஞ்சம் தைரிய மடையச்செய்தது. மற்றவர்கள் ஓடுவதைக் கண்டு தாமும் ஓடிய சிலர்,—அந்தோ! இமமாதிரியான பிழை முதல் முதல் யுத்தத்திற்குச் செல்பவர்களுக்குள சாதாரணமாக உண்டு—அவர்களைப்போல் திரும்பி காமபீரததுடன் நின்றவர்களாய், எதிர்க்கும் வேடர்களின் ஈட்டியைப் பார்தது கர்ஜ்ஜிக்கும சிங்கங்களைபபோல் கர்ஜ்ஜித்தனர். உடனே துரததுவோர்கள் தடுக்கப்பட்டவர்களாய் நிதானித்தனர், பின் வாங்கினர், சீக்கிரத்தில், முறியடிக்கப்பட்டு கோலாகலமாய் ஓடினர். எநத வழியாகக் கழுகுகளைப்போல வநதனரோ, அதே வழியாகக் கோழிக்குஞ்சுகளைப்போல் பறந தோடினர். ஜெயசாலிகளாய் வநத வழி, அடிமைகளாய் ஓட்ட மெடுத்தனர். கப்பற் பிரயாணங்களில் கஷ்ட காலத்தில் துண்டு மரங்களும துணையாவதுபோல், நமது பயஙகாளிகள், பயந் தோடுபவர்களின் முதுகினைப் பாரத்ததும, உயிரை இழந்தவர்கள்போ லிருநதவர்க்கெல்லாம உற்சாகததைக கொடுத்தனர். ஈசனே! அவர்கள் பகைவரை எவ்வாறு குததிக கொன்றனர்! சிலர் முன்னால் கொல்லபபட்டனர். சிலர் குத் துயிராய் வீழ்த்தப்பட்டனா. சிலா முன னணியி லிருநத தங்கள் சொந்த சிநேகிதர்களையே மிதிததுச சென்றனர். முன்பு, ஒருவனால் பததுப் பெயா துரததப்பட்டனர்; அநதப் பத்துப் பெயரில் ஒவவொருவனும, இப்பொழுது இருபது பெயரைக் கொல்பவ னாயினன. முன்பு எதிர்பபதன்முன் சாகக் கிடநத பயஙகாளிகள, இப்பொழுது மற்றவர்களுக்குக கண்டால் மரணததைப்போல் பயந தருவதாயினர்.

சி. க. என்ன ஆச்சரியமான சந்தர்ப்பங்கள் ஒன்று கூடின!—ஒரு சிறிய சநது! ஒரு கிழவன்! இரண்டு வாலிபர்கள்!

பாச. வேண்டாம், அதைப்பற்றி ஆச்சரியப்படவேண்டாம். நீர் கேள்விப்படுகிற விஷயத்தைப்பற்றி ஆச்சரியப்பட நீர்

சிருஷ்டிக்கப்பட் டிருக்கிறீரே யொழிய, ஆச்சரியமான காரி யங்களைச் செய்ய சிருஷ்டிக்கப்பட வில்லை; இவ் விஷயத் தைப்பற்றி கவனம் ஒன்று வேண்டுமோ உமக்கு? வேடிக்கை யார்த்தமாக வெளிப்படுத்துகிறீரா அதை? இதோ ஒன் றிருக்கிறது கேளும்.

“சிம்ஹளவரைக் காத்து, பாண்டியரை அழித்தது தேரீர்
சிறுவர் இருவர், கிழவன் ஒருவன், சந்தொன்று பாரீர்.”

சீ. க. ஐயா, என்மீ துமக்குக் கோபம் வேண்டாம்.

பாச. அந்தோ! எதன் பொருட்டு? எவன் தன் பகைவனை எதிர்த்து நிற்கத் தைரிய மின்றி இருக்கிறானோ, நான் அவனது நண் பனா யிருக்கிறேன். அவன் எப்படிச் செய்யவேண்டி அவ சிய மாகிறதோ அங்ஙனம் செய்வா னாயின், அவன் என் சிநேகத்தினின்றுங் கூட, சீக்கிரததில பறந் தோடுவான் என்பதை அறிவேன் நான்; எதுகை மோனையுடன் பேச எனக் கிடங் கொடுத்தீர்!

சீ. க. நீர் கோபங்கொண் டிருக்கிறீர், நான் வருகிறேன்.

[போகிறான்.]

பாச. வருவதேது? இவரும ஒரு கனவான்! என்ன பரிதாபப் படத் தக்க கௌரவம்! ரணக்களத்தி லிருந்துகொண்டே, என்ன சமாசாரம் என்று என்னைக் கேட்கிறானே! ஆ! இன்றைத் தினம் தங்கள் தோலைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு, எத்தனைப் பெயர் தங்கள் மானத்தை இழக்கச் சித்தமா யிருந்தார்கள்? அதன்பொருட்டு முதுகிட் டோடி முடி வில் உயிரிழந் திருப்பார்கள்? கூக்குர லழுகையைக் கேட்ட விடத்தும், கூததனை நான் கண்டிலேன்; என் துயரத் தால் என் ஆவி அழியாது காக்கப்பட்டுவருகிறதே! படு வன் அடிக்கும் அடி என்மீது படமாட்டேன் என்கிறதே! விகார ஸ்வரூப முடைய அவன், புதிய போஜன பாத் திரங்களிலும், மிருதுவாம் மெத்தைகளிலும், தித்திக்கும்

வார்த்தைகளிலும், மறைந்திருப்பது மா விந்தையே! அன்றியும் யுத்தத்தில் அவனது உடைவாட்களை உபயோகிக்கும் எங்களைவிட, அதிக சேவகர்களை உடைத்தா யிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்!—நல்லது, எப்படியும் அவனை நான் கண்டுபிடிக்கிறேன். ஏனெனில், இனி நான் சிம்ஹளத்தானல்லாதுபற்றி, சிம்ஹளத்தார்க்கு உதவுவதை விட்டு, நான் வந்த கோலத்தை மறுபடியும் கொண்டேன். இனி நான் யுத்தம் புரியேன். எனது தோளினைத் தொடும் எந்த அற்பனுக்கும் நான் ஆட்படுகிறேன். பாண்டியர் கொன்ற திங்கு பல வாயிர முயிர்களே! சிம்ஹள வீரர் பழி வாங்கவேண்டியதும் பல வாயிர மாம்! எனக்கோ, என்னைச் சிறையினின்றும் மீட்பது மரணமே; நான் வந்தது, எந்தப் பக்கத்திலாவது என் ஆவியை இழக்கவே; இனி அதை நானிங்கு தரியேன்; இவ்விடமிருந்து கொண்டுபோகேன், ஹேமாங்கியின்பொருட்டு எவ்விதமாவது அதை முடிப்பேன்.

இரண்டு சிம்ஹள தளகர்த்தர்களும் போர்வீரர்களும் வருகிறார்கள்.

மு. த. ஜகதீசனைப் புகழ்வோமாக! லோகசேனன் பிடிக்கப்பட்டான். அந்தக் கிழவனும் அவனது பிள்ளைகளும் நம்மைக் காக்க வந்த தேவதைகளெனவே எண்ணப்படுகின்றனர்.

இ. த. நான்காவது மனிதன் ஒருவனிருந்தான், ஒரு அற்ப உடையில்; அவனும் அவர்களோடு கூடி எதிர்த்தான்.

மு. த. அப்படித்தான் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும் எங்குத் தேடியும் அவர்களில் ஒருவனையும் காணோம்.—நில் லங்கே! யார் நீ?

பாச. என் பட்சத்தார் எனக்குதவி செய்திருப்பார்களாயின், இங்கே பதுங்கி யிருக்கமாட்டாத பாண்டிய படை வீரன்.

இ. த. பிடித்துக் கட்டுங்கள் இந்த நாயை! எல்லாம் கழுகுகளுக் கிரை யாயின என்றெடுத்துக் கூறவும், ஒரு பாண்டியப் பதரும் திரும்பிப் போகலாகாது! இவன் வீரத்தைப்பற்றி உளறுவதினால், ஏதோ உயர்ந்த உத்தியோகத்தை விரும்பவன் போல் காண்கிறான். இவனை அரசரிடம் கொண்டு வாருங்கள்.

சிம்ஹளநாதன், பாலராயன், கிரீதரன், ஆர்வராகன், விசாகன், பாண்டிய சிறைகளுடன் வருகின்றனர்

தளகர்த்தர்கள் பாசதாமனை சிம்ஹளநாதனெதிரிற் கொண்டுபோய் சமர்ப்பிக்கின்றனர். அரசன் அவனை ஒரு காவலாளியிடம் ஒப்புவிக்கிறான்.

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—ஓர் சிறைச்சாலை.

பாசதாமனும் இரண்டு சிறைச்சாலைச் சேவகர்களும் வருகிறார்கள்.

மு. சி. உன்னை இப்பொழுது யாரும் திருடிக்கொண்டு போகமாட்டார்கள். உனனைத் தாள் பூட்டி யிருக்கிறதே; ஆகவே உண்டு சுகமா யிரு, அகப்பட்ட வரையில.

இ. சி. அல்லது உயி ரிருக்கும் வரையில.

[இரண்டு சிறைச் சாலைச் சேவகர்களும் போகிறார்கள்.]

பாச. சிறையே! நீ என் மனத்திற்கு சந்தோஷத்தையே தருகிறாய், ஏனெனில் என் துயரத்தினின்றும் என்னை விடுதலை செய்து கொள்வதற்கு, நீயே ஒரு மார்க்க மாகிறாய் என எண்ணுகிறேன். இப்பொழுதும், குன்மநோயுடைய ஒருவனைப் பார்க்

கிலும் உயர்ந்த பதவியில்தா னிருக்கிறேன்; ஏனெனில், அவன், தவறாத வயித்திய னாகிய யமனால் சுவஸ்தப்படு வதை விட்டு, எந நேரமும அந் நோயுடன் வருநதிக்கொண் டே யிருக்க விரும்புகிறான்; நானோ அப்படி யன்று; அநத யமன் என்னை இச சிறையினின்றும் விடுவிப்பான். என் மனமே சாட்சியே! என் கை கால்களைவிட, நீ அதிகமாய்க் கட்டப்பட் டிருககிறாய். ஜகதீசனே! அத தளையினின்றும் என்னை விடுவித்துக்கொள்ள எனககுப் பிராயச்சித்தத் தை யருளும்; பிறகு நான் சுதநதரனா யிருக்கலாம எக் காலமும். நான் துயரப்படல்மாத்திரம போதுமானதோ? அவ்வாறே, குழந்தைகள் தங்கள் தாய் தநதையரை மண் ணுலகில் சமாதானப்படுத்துகின்றனர்; ஜகதீசனோ, அவர் களைவிட அதிக கருணையுள்ளவர். நான் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டாமா?—வெறுப்புட னல்லாது, விருப்பத துடன் நான் அணியும் இவ் விலங்குகளுடன் நான் பிராயச சித்தம செய்வதே நல மாகும. எனது பாபத்தினின்றும விடு படடுப் பரிசுதத மாவதற்கு, நான் பிரதி செய்யவேண்டிய தா யிருநதால், என்னிடம் ஒன்றையும மிகுதியாய் வைகக வேண்டாம், எலலாவற்றையும எடுததுக கொள்ளும. தவ ணைப்படி கடனைச செலுத்தாத கடனாளிகளிடமிருநது, அதற்காகப் பத்தி லொரு கூறு, அல்லது ஆறில் ஒரு கூறு, அல்லது மூன்றில் ஒரு கூறு, வாங்கிக்கொண்டு, மிகுதியைக் கொண்டு அவர்களை உயிர் வாழவிடும் பாபிகளைவிட, நீர் பசசாததாபம் அதிகமா யுடையவர் என்பதை நான் அறி வேன். அப்படி நீர் செய்யவேண்டுமென்று நான் கோர வில்லை. ஹேமாங்கியின் ஆருயிரைப் போக்கினதற்காக, என் னுயிரை எடுத்துக்கொள்ளும்; அதைப்போல் அவ் வளவு விலை யுயர்நததா யில்லாவிட்டாலும், இதுவும் ஓர் உயிரே; அதை நீரே சிருஷ்டித்தீர். மனிதர்களுக்குள் நாணயங்கள் மாற்றிக்கொள்ளுங்கால் ஒவ் வொன்றையும் நிறுத்துப் பார்ப்ப தில்லை, கொஞ்சம் இடை குறைவா

யிருந்தபோதிலும் அதன்மீதுள்ள முத்திரையின்பொருட்டு அந நாணயங்களை வாங்கிக்கொள்கின்றனர். ஆகவே, என் உயிர் உம தாகையால், அதை நீர் எடுத்துக்கொள்வதில் என்ன தடை யிருக்கப்போகிறது? ஆகவே, ஜகதீசனே, இக் கணக்கை முடிவு செய்யவேண்டுமென் றிருநதால், என் உயிரை வாங்கிக்கொண்டு, இச சிறையினின்றும என்னை விடுவியும.—ஆ! ஹேமாங்கி! மௌனததில் உன்னுடன் பேசுகிறேன். [உறங்குகிருன்.]

சவுக்கமான சஙகீதம். கனவில் தோன்றுவதுபோல் வயோதிகனுன பாசதாமன் தந்தை, சுசீல கேசரிநாதன், போர் வீரன் உடை பூண்டு வருகிருன்.

அவன் கையைப் பற்றினவளாய் வயது முதிர்ந்த அவன் மனைவி, பாசதாமன் தாயார், வருகிருள். பிறகு இரண்டு வாலிபர், பாசதாமன் தமயன்மார், யுத்ததகில் மடிந்ததுபோன்ற காயத்துடன் வருகின்றனர். பாசதாமனை இவர்களெல்லாம் சுற்றி வந்து ஈசனைக் குறித்துத் தியானிக்கின்றனர்.

உடனே விருஷப வாகனரூடராய் பரமேஸ்வரன் தோன்ற அவர்களெல்லாம் நமஸ்கரிககின்றனர்.

அவர் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசீர்வாதம் செய்த பிறகு, பாசதாமன் மார்பின்மீது ஒரு பட்டயத்தை வைத்துவிட்டு மறைகின்றனர். மற்ற உருவங்களும் வணங்கி மறைந்துபோகின்றன.

பாச. [விழித்து] உறக்கமே, எனக்கு நீ மூதாதையா யிருந்து, ஒரு தநதையை யீந்தாய்; ஒரு தாயையும், இரண்டு சோதரர்களை யும சிருஷ்டித்தனை! ஆயினும, சீ! என்ன ஏளனம்! போய் விட்டனர்! தோன்றிய உடனே மறைந்துவிட்டனர் விரை வில், நானும் விழித்துக்கொண்டேன்.—உயர்ந்த ஸ்திதியி

விருப்பவர்கள் அருள்வாரென்று நமபும் பேதையர்கள் என்னைப்போல்தான் கனவு காண்கின்றனர் ; விழித்து, ஒன்று மில்லாதிருக்கக் காணகின்றனர். ஆயினும், அந்தோ ! நான் வேறெதையோ கவனிக்கிறேன். தங்களுக்கு நற பாககியம கிடைக்குமென அநேகர் கனவும் காண்கிறதில்லை, அதைப் பெறுதறகு யோககியதையு மில்லா திருககின றனர்; இருந்தும எல்லா வித பாககியஙகளையும பெறுகின் றனர். அதுபோல் எனககும, இநத அருமையாம சநதர்பபம வாய்த்தது ; என்ன காரணமபறறியோ அறிகிலேன்.— என்ன தேவதைகள் இஙகு வநது போயின ? ஒரு பட் டயம ? என்ன அருமையான பொருள் ! டம்பமாம் இவ வுலகில் உள் ளிருப்பதைவிட விலை யுயர்நத மேற் போர்வை யுடைததா யிராதே! அரண்மனை வாசிகளைப்போ லல் லாது, மேலுககுக காட்டுவதுபோல உளளேயும உத்தம அர்தத முடையதா யிருபபையாக ! [படிக்கிறான்] "ஒரு சிம ஹததின் குட்டியானது, தன்னைத தானே அறியாது, தேடாது கண்டு, அழகிய காற்றின கொடியால அணைக கப்படுமபொழுது, பெரிய வோா ஆல மரததினின்றும பெருங கிளைகள வெட்டப்பட்டு, அநேக வருட காலமாய அழிநதுபோய், மறுபடியும, உயிரதது, பழய மரததுடன் சேர்ககப்பட்டு, புதிதாய் எபபொழுது வளருமோ, அப் பொழுதே, பாசதாமன் படுந துயரஙகள முடிவு பெறும ; சிமஹளம அதிர்ஷ்ட முடைய தாகி வளமையும வாழ்வு முடையதாயப பெருகி யோஙகும"—இன்னும கனவு தான் ; அல்லது பயிததியககாரர்கள புததி யின்றிப் பிதற் றும் பித்தே யாம் ; இரண்டு மாம, அல்லது ஒன்று மில்லை. அர்த்த மின்றி அறைதலாம் ; அன்றேல, புததி பகுத் தறியக் கூடாத பேதையரின் பேச சாம. எதுவா யிருநத போதிலும், என் உயிர் வாழ்வும, அஙஙனமே இருக்கிற படியால், அந்த அனுதாபத்தைப்பற்றி, அடைக்கலம் செய்து வைக்கிறேன் இதை !

முதல் சிறைக் காவலாளி மறுபடியும் வருகிறான்.

மு. சி. வாரும், ஐயா; யமனார் விருந்திற்குச் சித்தமா யிருக்கிறீரா?

பாச. காந்திப்போ யிருக்கிறேன்; நிரம்ப காலமாகச் சித்தமா யிருக்கிறேன்.

மு. சி. உம்மைத் தூக்கித் தொங்கவிடப்போகிறார்களையா; அதற்குச் சித்தமா யிருந்தால், நீர் நல்ல பக்குவ மான உணவு தான்.

பாச. அவ்வாறு நான் பார்ப்பவர்கள் கண்களுக்குத் தக்க உணவாவே னாயின், என்னைத் தூக்கி விட்ட பலனைப் பெறுவார்கள்.

மு. சி. நீர் செலுத்தவேண்டிய கடன் என்னவோ அதிகந்தான். ஆயினும் இதி லொரு சௌக்கிய முண்டு; அதாவது அப்புறம் பாக்கி கொடுக்கவேண்டுமென்று உம்மை ஒருவரும் கேட்கமாட்டார்கள். உம்முடைய சாப்பாட்டிற்காக ஒரு சத்திரக்காரனுக்கும் பணம் கொடுக்கவேண்டிய தில்லை; சந்தோஷத்தை விலைக்கு வாங்குகிறதே, விடுப் பிரியுங்கால அதிகமாய்த் துக்கத்திற்குக் காரணமா யிருக்கிறது; வரும் பொழுது, உண வின்றி களைத்து வந்து சேர்கிறீர், போகும் பொழுது, அதிகமாய்க் குடித்துத் தள்ளாடிக்கொண்டு போகிறீர்; அதிக பணத்தைச் செலவழித்தோமே என்கிற வருத்தம், அன்றியும் அதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டோமோ என்கிற வருத்தம், பையில் பண மில்லா திருப்பதற்காக துக்கம், தலையில் மூளை யில்லா திருப்பதற்காகத் துக்கம்; குடித்த வெறியினால் தலை பளு வாகிறது, குடித்த செலவினால் பை இலே சாகிறது.—இனிமேல் இந்தக் கஷ்டமெல்லாம் இல்லாம லிருக்கலாம் நீர்!—ஹா! ஒரு காசு விலை பெறும்படியான கயிறு என்ன தர்மம் செய்கிறது பாரும்! ஆயிரக் கணக்கான கடன்களை யெல்லாம் பைசல் செய்து

விடுகிறது ஒரு நிமிஷத்தில்; கடன்களை யெல்லாம் தீர்ப்பதில், அதைவிட உண்மையான சிநேகிதன் ஒருவரும் கிடையாது இவ்வுலகில்; நடந்தேறியது, நடக்கிறது, நடக்கப் போகிறது, எல்லாவற்றையும அடியுடன் பைசல செய்து விடுகிறது. உம்முடைய கழுததுதான் ஈடுமானம, அதைக் கொடுத்துவிட்டால் எல்லாம தீரநது போகிறது.

பாச. உயிர் வாழ்வதில் உனக்கிருக்கும சநதோஷத்தைவிட, சாவதில் எனககுச சாலவும சநதோஷம.

மு. சி. ஆம, ஐயா; படுத தூறங்குபவன் பல் நோயைக் கவனியான்; ஆயினும், கொலையாளி படுக்கையைச் சித்தம செய்ய, அதில் உமமுடைய தூககததைப்போல தூங்கவேண்டியவன், அந்த உததியோகஸ்தனுடன ஸ்தானததை மாறறிக்கொள்ள விருமபுவான் என எண்ணுகிறேன்; ஏனெனில், நீர் போக வேண்டிய மார்க்கம உமககே தெரியாம லிருக்கிறதே, அதைக் கவனியும.

பாச. நான போகவேண்டிய மார்ககம எனககு நன்ருய்த் தெரியும, அப்பா.

மு. சி. யமதர்ம ராஜனே உமக்குப் பிரததியட்சமாகி வழி காட்டுகிருரா என்ன? அவரைப பார்ததவர்களை, நான் இதுவரையிற பார்தத தில்லை. அநத வழியில் போயிருக்கிரும என்பவர்களாவது உமககு வழி காட்டவேண்டும், அல்லது நிச்சயமாய் நீா அறியாததை அறிநததாக, நீர் தவருக எண்ண வேண்டும. நீர் கண்ணை மூடிககொண்டபின் காணப்போகிறது கர்ததன் ஒருவருக்குததான் தெரியும; உமது பிரயாணததின் முடிவைப்பற்றி, நீர் திரும்பி வந்து ஒருவருக்கும் சொல்ல முடியாதென்று நினைக்கிறேன்.

பாச. அப்பா, நான் சொல்வதைக் கேள்; நான் போகிற மார்க்கத்தில் பின் தொடர்ந்து வருவதற்கு எல்லோருக்கும் கண் இருக்கிறது, அதை மூடிக்கொண்டு அதை உபயோகிகக மாட்டோம் என்பவர்களுக்குத் தவிர.

மு. சி. ஒருவன் கண் பெற்ற பேறு, குருட்டுப் பாதையைக் காண்பதற்கேயாவது, என்ன பரிஹாசமான விஷயம் இவ்வுலகத்தில்! இவ்வாறு அந்தகனுயிருப்பது, அந்தக னுலகிற்குச் செல்வதற்கே, என்று உறுதியாய் நம்புகிறேன்.

ஒரு தூதன் வருகிறான்.

தூ. அவனுடைய தளைகளைத் தறித்துவிடு. உனது சிறையாளியை அரசர் அருகிற் கொண்டுவா.

பாச. நீ நல்ல செய்தி கொண்டுவருகிறாய்.—என்னை விடுதலை செய்வதற்கே கூப்பிடப்படுகிறேன்.

மு. சி. அப்புறம் என்னைத் தான் தூக்குப் போடவேண்டும்.

பாச. காவலாளியை விட கவலையில்லாதவனுவாய் நீ அப்பொழுது; காலனது நாட்டில் காவல் வேலை யில்லை!

[பாசதாமனும், தூதனும் போகிறார்கள்.]

மு. சி. யமதர்ம ராஜன் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்பினவனைத் தவிர, இவனைவிட, சீக்கிரத்தில் சாகவேண்டுமென்று இச்சை கொண்டவனை நான் பார்த்ததில்லை இதுவரையில். ஆயினும், இவன் பாண்டிய நாட்டானுயினும், இவனைவிடப் பாதகர்கள் இன்னும் உயிர் வாழவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள் என்பதை, என் மனோசாட்சி நன்றாய் அறியும். அவர்களில் சிலர் தங்கள் விருப்பிற்கு விரோதமாகவே மரணமடைகிறார்கள்; அவர்களில் நான் ஒருவனுயின், அங்ஙனந்தான் நானும் செய்வேன். நமக்கெல்லாம் ஒரே மாதிரி மனசாயிருந்தால், எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும்! ஆனால், அப்பொழுது தூக்கு மரங்களுக்கும் வேலையிராது, தூக்குப் போடுவோர்க்கும் வேலையிராது! நான் பேசுவது என் சொந்த வேலைக்கு விரோதமான விஷயம்; ஆயினும் என் கோரிக்கையானது, இச் சிறைக் காவலாளியின் வேலையை விட, சிறந்த வேலையைப் பெறும்பொருட்டே.

[போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாவது காட்சி.

இடம்—சிம்ஹளநாதன் கூடாரம்.

சிம்ஹளநாதன், பாலராயன், கிரிதரன், ஆர்வராகன்,
விசாகன், மந்திரிகள், உத்தியோகஸ்தர்கள்,
சேவகர்கள் வருகின்றனர்.

சி. ஈசன் கருணையினால் எம தரசுரிமையைக் காத்திட்ட கன வான்களே, எமக் கருகில் நிற்பீராக. கவின் பெற்ற கவசங் களையும் வெட்கிடச் செய்த வெறும் கந்தை யணிந்து, கேடென்ப தறியாத கேடயங்கள் முன்னால் நிர்வாணமான தன் மார்புடன் நின்றவனை, அத்தனை அரும் போர் புரிந்த, அந்த எளிய வீரன் அகப்பட விலலையேயென்று, எம் மித யம் துயரப்படுகிறது. நமது தயாளமானது ஒருவனை அதிர்ஷ்டசாலி யாக்கக் கூடுமாயின், அந்த மனிதனைக் கண்டு பிடிப்பவனை, அங்ஙனம் ஆக்கும்.

பா. அத்தனை ஏழையிடம் அவ்வளவு மேன்மையாம் வீரத்தை நான் என்றும் கண்ட தில்லை. வெளிக்கு வறுமையையும் வல்லமை இன்மையையுமே காண்பித்த ஒருவனிடம், அத் தனைப் பராக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டது ஆச்சரியமே.

சி. அவனைப்பற்றி ஒரு சமாசாரமு மில்லையா ?

வி. இறந்தவர் கூட்டத்தும், இருந்தவர் கூட்டத்தும், எல்லா விடத்தும் தேடியும் அவரைப்பற்றி ஒன்றும் தெரிய வில்லை.

சி. அவருக்கு நாம் கொடுக்க எண்ணிய கொடைக்கு நாமே வாரிசாக இருக்கவேண்டி வந்ததேயென எனக்கு வருத்த மா யிருக்கிறது. அதையும் சிம்ஹள மெனு முடலுக்குச் சிறந்த வோர் உயிர்போன்ற உங்களுக்கு அளிக்கிறோம்.

[பாலராயன், கிரிதரன், ஆர்வ
ராகன், மூவரையும் நோக்கி]

உங்களாலேயே சிம்ஹளம் உயிர் தரிக்கின்றதென நாம் ஒப்புகொள்ளவேண்டியதே! நீங்கள் எத் தேசத்தவர் என்று வினவக் காலம் இதுவே, அதைத தெரிவியுங்கள்.

பா. அரசே, நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் குலத்தில் உதித்தவர்கள். அதைவிட அதிக பெருமை பாராட்டல், உண்மையாயு மிராது, உத்தமு மன்று; வேண்டுமெனில் நாங்கள் சத்யவான்கள் என்று சாற்றலாம்.

சி. முழந்தா ளிடுங்கள்!—[மூவரும் முழந்தா ளிட்டு வணங்கியதும்] யுதததில் அதி ரதர்களாய் உம்மை அழைத்தோம், எழுந்திருங்கள்! எப்பொழுதும் நம தருகி லிருககவேண்டிய அமைச்சர்களாக உங்களை ஆக்யாபித்தோம்; உங்கள் பதவிக்குத் தக்கபடி அந்தஸ்துகளையும் அளிப்பேன் இனி.

கருணாலயனும், பாங்கியரும் வருகிறார்கள்.

உங்கள் முகத்தினால் ஏதோ விசேஷ மிருக்கிறதாக அறிகிறோம்.—நமது வெற்றியை இநத வாட்ட முடை முகத்துடன் ஏன் எதிர்கொள்கிறீர்? வெற்றி பெற்ற சிமஹளவாசிகளைப்போல் காணப்பட வில்லை நீங்கள், தோல்வி யடைந்த பாண்டியரைப்போலவே தோற்றுகிறீர்.

க. மஹாராஜா! ஜெய முண்டாகுக! தங்கள் சநதோஷத்தைக் கெடுத்தற்பொருட்டு, மஹாராணியவர்கள் மரிததனைக் கூற வேண்டியவனா யிருக்கிறேன்.

சி. வயித்தியனுக் கன்றி, வே றெவனுக்கு இவ் வருத்தத்தைத் தரு மொழி உரித்தானதா யிருக்கும். வயிததியத்தினால் வாழ்க்கையை நீடிக்கச் செய்தபோதிலும், வயித்தியனையும், காலன் ஒரு நாள் கட்டிக்கொண்டே போவான் என்று எண்ணுகிறோம்—எப்படி மரித்தாள் அவள்?

க. பயப்படத் தக்க பயித்தியத்தோ டிறந்தார்கள். அவர்களது உயிர் வாழ்க்கை உலகத்திற் கெத்தனைக் கொடியதா யிருந்த

தோ, அத்தனைக் கொடியதா யவர்களுக்கும் முடிந்தது. தங்கள் உத்திரவின்மீது, அவர்கள் அறிவித்தபடி நான் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். நான் ஏதேனும் தவருய்க் கூறிடின், அவர்களது பாங்கிக ளாகிய இவர்கள் என்னைச் சரிப்படுத்துவார்கள்; இவர்கள் அரசியின் அந்திய காலத்தில் அருகி லிருந்தார்கள் அழுத கண்களுடன்.

சி. சொல் சீக்கிரம்.

கரு. முதலில், தங்கள்மீ தெப்பொழுதும் தான் காதல் கொண்டில்லை யென்றும், உம்மால் வந்த பெருமையை யன்றி, உம்மை விரும்ப வில்லையென்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். மன்னனும் உமது மஹிமையையே மணந்ததாகவும், உமது ஸ்தானத்திற்கே மனைவியா யிருந்து, உம்மை வெறுத்ததாகவும் கூறினார்கள்.

சி. அவள் ஒருத்தியே இதை அறிந்தவள். அதுவும், இதை அவள் அந்திய காலத்தில் கூறி யிராவிடின், அவளது வாய் வெளியிட்டதாகவும் நம்பி யிருக்கமாட்டேன். சொல் பிறகு.

கரு. தான் மிகவும் உண்மையான பிரியம் வைத்திருந்ததாக வெளிக்குக் காட்டிய உமது பெண், தன் பார்வைக்குப் படுபாம்புபோ லிருந்ததாகவும், ஒப்புக்கொண்டார்கள். அவள் ஓடிப்போனதால் தடைப்பட்டதே யொழிய, இல்லாவிடின், அப் பெண்ணி னுயிரை விஷத்தால் போக்கிவிட்டிருப்பார்க ளாம்.

சி. ஆ! என்ன கூர்மை யுடைய கொடும் பாபி! ஆடவரின் ஆழத்தை அறிந்தார் யார்?—இன்னு முண்டோ ஏதாவது?

கரு. ஆம், அரசே,—இன்னும் கேடானது. உட்கொண்டவுடன் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆவியை அழித்துக் குன்றச் செய்யவல்ல கொடிய பாஷாணம் ஒன்று, தமக்காகத் தன்னிடம் வைத்திருந்ததாக ஒப்புக்கொண்டார்கள். அது உம தாவியை மெல்ல மெல்ல அழிக்குங்

சி. நிச்சயமாய் இவனை இதற்குமுன் பார்த்திருக்கிறேன். அவன் முகம் அறிந்த ஜாடையா யிருக்கிறது எனக்கு. சிறு வனே, உனது பார்வையால் எனது கருணையைப் பெற் ருய். நீ எனக்குச் சொந்த மாய்விட்டாய். ஏனே, எக் காரணம்பற்றியோ, 'உன் உயிர் வாழ், பிள்ளா'யென உரைக் கிறேன. உனது எஜமானனுக்கு நீ வந்தனம செய்ய வேண்டியதில்லை; உயிர் வாழ்! எனது கொடைகளும் உன் ஸ்திதிக்கும ஏற்றதான எதையேனும தானமாக சிம்ஹள நாதரிட மிருந்து கேட்பையாக, நான் அதைக கொடுக் கிறேன். சிறைப்பட்டவர்களுள் எவனைக் கேட்ட போதிலும், அவன் எல்லோரையுமவிட உத்தம ஞயினும், கொடுக்கிறேன் உனககு.

ஹே. அடியேன் மஹாராஜாவுக்கு மிகவும் கீழ்ப்படிந்து வந்தனம் செய்கிறேன்.

லோ. குழந்தாய், என் னுயிரைக் கேள் என்று உனககுக் கூற வேண்டிய நிமித்திய மில்லை. ஆயினும அதை நீயே கேட்பா யென அறிவேன் நான்.

ஹே. அன்று! அன்று!—ஐயோ!—இன்னும் அவசியமான வேலை அருகி லிருக்கிறது. என் மரணத்தைப்போல் அத்தனை துக்ககரமான ஒன்றை என்னெதிரிற் காண்கிறேன். ஆகவே, என் எஜமானனே, உம துயிரை நீரே பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

லோ. இச சிறுவன் எனனை வெறுக்கிறுன், கைவிடுகிருன்! இகழ் கிருன்! சிறுவர் சிறுமிகளை நம்பி சந்தோஷத்தை யடைபவர் களுடைய சுகம இப்படித்தான் அழியும் அதை நோடியில்— ஏன் இவவாறு திகைத்து நிற்கிருன் இவன்?

சி. குழந்தாய், என்ன வேண்டு முனக்கு? உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க உன்மீது பிரிய மதிகரிக்கிற தெனக்கு. என்ன கேட்கலாமென்று எவ்வளவு வேண்டிஞும் யோசனை செய்.

நீ கவனித்துப் பார்க்கும இம் மனிதனை அறிவாயா நீ? சொல், அவன் உயிரைக் காப்பாற்ற விரும்புகிறாயா? அவன் உனக்கு உறவா, உன் சிநேகிதனா?

ஹே. அவர் ஒரு பாண்டிய நாட்டார், நான் உமக்கெப்படி பந்து வல்லவோ, அப்படித்தான் அவர் எனக்கு உற வன்று. நானாவது உமது பிரஜையாய்ப் பிறந்தபடியால், உமக்கு சற்று சமீபத்தில் இருக்கிறேன்.

சி. அவனை ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறாய் ஆனால்?

ஹே. அரசே, நான் சொல்வதைச செவி சாய்த்துக் கேட்க விருப்ப மாயின், கொஞ்சம இரகசியமாய்க் கூறுகிறேன்.

சி. ஆம், அப்படியே அதிக சந்தோஷத்துடன், என் முழு கவ னத்துடன் கேட்கிறேன. உன் பெய ரென்ன?

ஹே. அரசே, என் பெயர் பாடலன்.

சி. குழந்தாய், நீ என பையனா யிருப்பாயாக, நான் உனது எஜமானா யிருக்கிறேன். வா ஒரு புறம் உலாவுவோம். சங்கோச மின்றிப் பேசு.

[சிம்ஹளநாதனும், ஹேமாங்கியும் ஒரு புறமாய்ப் போய் பேசுகிறார் கள்.]

பா. இச சிறுவன் இறந்து எழுந்து வந்திருக்கிறா னல்லவா?

ஆ. பாடலனா யிருந்து மரித்த, அந்த அருமையாம் அழ குடைச சிறுவன் இவனை ஒத்திருப்பதுபோல், ஒரு மணல் மற்றொரு மணலை ஒத்திராது.—நீ என்ன நினைக்கிறாய்?

கி. அவனே! இறந்து உயிர் பிழைத் திருக்கிறான்!

பா. பொறுங்கள்! பொறுங்கள். இன்னும் பார்ப்போம். அவன் நம்மைப் பார்க்கிறா னில்லை. பொறுத்திருங்கள். ஜீவகோடி களுள் இருவர் ஒரே மாதிரியாக இருக்கலாம். அவனா யிருந்தால், எப்படியும் நம்முடன் பேசி யிருப்பானென்று உறுதியாய்ச் சொல்வேன்.

சி. ஆயினும் அவன் மரித்ததைநாம கண்டோமே.

பா. பேசாதிருங்கள். இன்னும் பார்ப்போம்.

வி. [ஒரு புறமாக] என் தலைவிதான். அவர்கள் உயிரோ டிருக்கிறார்கள். இனிமேல் நன்மையோ, தீமையோ, எது வந்தாலும் வரட்டும்.

சி. [ஹேமாங்கியுடன் முன்னால் வந்து] வா, நமது பக்கத்தில் நிற்பாய். உறக்கக கேள் நீ வேண்டுவதை. ஐயா, [ஈயாகாமனுக்கு] இப்படி வநது நில்லும். இச சிறுவன் கேட்பதற்கு பதில் கூறும, ஒன்றும் ஒளியாது; இல்லாவிடின் நமது அரசின்மீதும், அதற் கோர் பெருமையைத தருகிற நமது கருணையின்மீதும ஆணையிட்டுக் கூறுகிறோம், எப்படியாவது உமமைக் கொடிய வேதனையிற்படுத்தி உண்மையைப் பொய்யினின்றும் வெளிப்படுததுவோம.—உம்—கே ளிவரை.

ஹே. நான் வேண்டுகிற வரம், இந்தப் பிரபு யாரிடமிருநது இந்த மோதிரததைப் பெற்றா ரென்பதைச சொல்லவேண்டு மென்பதே.

பாச. [ஒரு புறமாக] அவனுக் கேன அநத விஷயம ?

சி. உமது விரலி லிருக்கும அந்த வயிரம, அது எப்படி உம்முடைய தாயது சொல்லும் ?

ஈ. அதைச் சொன்னால் உமக்கு வேதனை புண்டுபண்ணும்; ஏன் அதைச சொல்லா திருக்க வில்லையென்று பிறகு என்னை வேதனைப்படுத்துவீர்.

சி. என்ன ! என்னையா ?

ஈ. எதை அடக்கி வைப்பது எனக்கு வேதனையா யிருக்கிறதோ, அதை வெளியிடும்படி நிர்ப்பநதிக்கப்படுவது எனக்கு சந்தோஷமே. பாதக மிழைத்து இம மோதிரத்தைப் பெற்றேன். நீர் இத் தேசத்தினின்றும துரததிய கேசரிநாத

ருடையது இம் மோதிரம். அவரைவிட உத்தமரான புரு ஷன் இதுவரையில் இத் திரி லோகங்களிலும் வாழ்ந்த தில்லை.—இன்னும் கேட்பீராயின் எனக்கிருக்கும் துக்கத் தைவிட உமக்குத துக்கம அதிகமா யிருக்குமென நினைக் கிறேன். அரசே, இன்னும் கேட்க விரும்புகிறீரா?

சி. இதைச் சார்ந்த எல்லாவற்றையும்.

ச. எவள்பொருட்டு என் னிதயமானது ரகததததைச சொரி கிறதோ, எவளை நினைப்பினும் என் வஞ்சக நெஞ்சம பய முறுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட உலகில் ஒப் புயர் வில்லா உமது பெண்மணி!—ஐயோ! எனக்கு விடை யளியும்— எனககு மூர்ச்சை வருமபோ லிருககிறது.

சி. என் பெண்ணு? அவளைப்பற்றி என்ன? உன் மனததைத் தேற்றிககொள். நாம் இன்னும கேட்குமுன் நீ மரிப்பதை விட, சுபாவத்தின்படி உன் ஆயுட் காலமெல்லாம நீ உயிர் வாழவேண்டுமென்று விரும்புவேன். கஷ்டப்பட்டாவது நடநததைச சொல் அப்பா, சீக்கிரம்.

ச. ஒரு கால்—அச சமயம் பாழாய்ப் போகுமாக!—மதுரைமா நகரில்—ஓர் மாளிகையில் நடநத விருநதில்—அம மாளிகை அழிநது போகுமாக!—நாங்கள் புசிததெல்லாம் விஷமா யிருநதிருக்க லாகாதா, இல்லாவிடின் நான் என் வாயிற் போட்டதாவது அங்ஙன மிருநதிருகக லாகாதா!—உத்தம ரான பாசதாமர்,—அவரைபபற்றி நான் என் சொல்வது? அயோக்கியர்க ளிருக்குமிடம இருககத் தகாதபடி அத்தனை அருங் குணம வாய்ததவர், கிடைத்தற் கரிய யோக்கியர்கட் குள் மிகச் சிறந்தவர்—எங்கள் பாண்டி நாட்டுப் பாவையரது, எங்களுள் அதிக நன்ருய்ப் பேசததகுந்தவனுடைய டமப மான வார்த்தையையும அறப மானதாய்ச் செய்யத் தக்க, அத்தனை அழகையும், லட்சுமியின் வனப்பையும், ரதியின் கவினையும் மழுங்கச செய்யத் தக்க அமரா ருலகத்திலும் கிடைத்தற் கரிய உருவத்தையும, ஆடவர்கள் பெண்டிரிடம்

விரும்பத் தக்க எல்லா நற் குணங்களையும் ஒருங்கு திரட்டிய அருங் கற்பையும், ஆண் மக்களுடைய மதியை மயக்கி தங்கள் வலைக்குட் சிக்கச் செய்ய வல்ல தோற்றத்தையும், நாங்கள் எடுத்து புகழ்ந் துரைக்கக் கேட்டவராய்—

சி. நான் நெருப்பின்மீது நிற்கிறேன், சமாசாரத்தைச் சொல் விரைவினில் !

ஈ. இதோ வந்துவிட்டேன்; விரைவில் துக்கத்தில் மூழ்க வேண்டுமென்று விருப்ப மிருக்கிறாற்போ லிருக்கிறது. இந்த பாசதாமர், ஒரு அரச குமரியின்மீது காதல் கொண்ட மேம் பட்ட கனவானுக்கே உசிதமானபடி—இதைக் கேட்டு, நாங்கள் புகழ்ந்தவர்களை இழித்துக் கூறுமல்,—அவ் விஷயத் தில் பொறுமை யென்பதே உருக்கொண்டதுபோ லிருந்தார்—தன் காதலியை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தார்—அவரது நாவினுல் எடுத் துரைக்கப்பட்ட அவளது அழகும் அருங் குணமும், நாங்கள் வீம்பாய்ப் பேசிய மடந்தையர்கள் மடப்பள் ளிக்கே ஏற்றவர்களென்று எண்ணும்படி செய்தது, அன் றேல் எங்களை எடுத்துக் கூற வகை யறியாத குடியர் களுக்குச் சமான மானவாக ளாக்கியது

சி. பிறகு, பிறகு சமாசாரம ?

ஈ. உம்முடைய பெண்ணின் கற்பே. அங்குதான் ஆரம்பிக் கிறது. கற்பினில், அருந்ததியும் அவளுக்குப் பின்னிட்ட வளே என அறைந்திட்டார். அதைக் கேட்ட பாபி நான், அவர் புகழ்ந்ததை இகழ்ந் துரைத்து, அக் கற்பினை அழித் திடுவதாக, என் பொன்னை அவரது அருமையாம் விரலி லணிந்திருந்த இம்மோதிரத்திற் கெதிராகப் பந்தயம் வைத் தேன். பிறகு நான் உண்மையிற் கண்டபடி, அவளது கற்பில் ஊர்ஜ்ஜிதமான நம்பிக்கைவைத்த உத்தமரான அச் சுத்த வீரன், இந்த மோதிரத்தைப் பந்தயமாய் வைக்க இசைந்தார்,—இது சூர்ய நாராயணரது விமானத்தில் ஜ்வலிக்கும் வஜ்ர மாயினும், அதைப் பந்தயம் வைத்திருப்பார்,

அந்த விமானத்தின் விலை முழுதும் பெறத் தக்க அத்தனை விலை யுயர்ந்த தாயினும், அதைப் பய மின்றிப் பந்தயம் வைத் திருக்கலாம் அவர். இக் காரியத்தின்பொருட்டு உடனே புறப்பட்டு இங்கு சிம்ஹளம் வந்தேன். வந்து, கற்பிற் கரசி யாகிய உம்முடைய பெண்ணிடமிருந்து, காதகத்திற்கும் காதலுக்கு முள்ள பெரும் வித்தியாசத்தைக் கண் டறிந் தேன். அச்சமயம் அரண்மனையில் என்னைப் பார்த்தது தங் களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். இவ்வாறு, என் ஆசை குறையா விட்டாலும், என் கோரிக்கை யெல்லாம் குன்றிப் போகவே, என் பாண்டி நாட்டு மூளையானது, மந்தமான இச் சிம்ஹளத்தில் பாதகமான சூழ்ச்சிசெய்ய ஆரம்பித்தது; அதற்கு அநுகூலமான சந்தர்ப்பங்களும் வாய்த்தன எனக்கு; சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்து, எனது சூழ்ச்சி நன்றாய்ப் பலித்திட, உத்தம ரான கேசரிநாதர் அவள் கற்பினில் வைத் திருந்த நம்பிக்கையானது நைந்துபோய்ப் பித்தம் பிடித் திடச் செய்யத் தக்க, கள்ளத்தனமான அறி குறிகளைக் கொண் டேகினேன். அவளது படுக்கை யறையிற் கட்டி யிருந்த திரைகள், படங்கள், முதலியவைகளைக் குறித்துக் கொண்டுபோனேன்; மிருந்த திருட்டுத்தனமாய்ப் பெற்ற அவளது இந்த கை வளையையும் கொண்டுபோனேன்; அவ ளுடன் சம்பந்தப்பட்டு அவளது கற்பினை நான் அழித்த தாக அவர் உண்மையில் நம்பும்படியாக, அவளது அந்தரங்க மான அங்க மச்சத்தையும் அறிந்து சென்றேன். அதன் மேல் அவர்—இப்பொழுதும் அவரை—என் கண்ணெதிரிற் காணுகிறேன்—என எண்ணுகிறேன்.—

பாச. ஆம்! [முன்னுக்கு வந்து] அப்படியே காணுகிறாய்! பாண் டிய பாதகா! அந்தோ! பாபி நான்! மட்டிலா மௌட் டீக மடையன்! கொடும் கொலை புரிந்த கொடியோன்! திருடன்! இவ்வுலகில் இதுவரையில் இருந்த, இப்பொழு திருக்கிற, இனி பிறக்கப்போகிற பாதகர்களுக் கெல் லாம் தக்க பெயர் எதுவோ, அப் பெய ரிட் டழையுங்

கள் என்னை ! எதை வேண்டினும் கூறும். ஆ ! கயிறாவது, கத்தியாவது, கடு விஷமாவது கொடுங்கள், நேர்மையினின்றும் தவறு நியாயவாதியையும் கொடுங்கள்.—ஐயா ! அரசனே ! யுக்தியாய் யம வாதனை செய்யத்தக்க உமது தூதர்களை வரவழையும் உடனே ! உலகத்தில் வெறுக்கப்படும் பொருள்களை எல்லாம், அவைகளினும் இழிந்தவனாகி, அவைகள் மேலானவைகளென மதிக்கச் செய்திடும், நான் தான் பாசதாமன் !—உமது பெண்ணைக் கொன்றவன் ! பாதகனைப்போல் இதிலும் பொய் பேசுகிறேன்.—என்னைவிடக் குறைந்த பாதகன், தெய்வத்திற்கே துரோஹம் செய்யும் பாபி, ஒருவனைக் கொண்டு அதைச் செய்வித்தேன் ! அவள் கற்பிற் கோர் குடியிருப் பானவள் ; அன்று, கற்பே உரு வெடுத்தவள் ! காரித் துப்பும், கல்லைவிட் டெறியும், களி மண்ணைப் பொழியும் என்மீது, தெருவில் திரியும் நாய்களை என்னைக் குலைக்க விடும், ஒவ்வொரு பாதகனும், இனி பாசதாமனென வழைக்கப்படட்டும்! இனியாவது பாரினில பாதகம் குறையுமாக !—ஹா ! ஹேமாங்கி ! என் ஆருயிர்க் காதலியே ! ஹா ! ஹேமாங்கி ! ஹேமாங்கி ! ஹேமாங்கி !

ஹே. பிராணநாதா ! பொறும் ! கேளும், கேளும் !

பாச. இதென்ன நாடகமா ஆடுகிறோம் ? பித்தம் பிடித்த பயலே ! போய் விழுந்துகிட அங்கே ! அதுதான உன் பாகம் !

[ஹேமாங்கியைப் பிடித்துத் தள்ள,
அவள் கீழே விழுகிறாள்.]

வி. ஐஐயோ ! உதவுங்கள் என் தலைவியாம் ராஜ குமாரிக்கு.—ஹா ! எஜமானனே ! இதுவரையில் ராஜ குமாரியைக் கொல்லவில்லை நீர். இப்பொழுதுதான் கொன்றீர் !—ஐயோ ! காப்பாற்றுங்கள் ! காப்பாற்றுங்கள் ! என் அருமைத் தலைவியை !

சி. உலகம் சுழல்கிறதா ?

பஞ்ச. நான் ஏன் இவ்வாறு நடுங்குகிறேன் ?

வி. அம்மணி! அம்மணி! கண் விழித்துப் பாரும்!

சி. இது உண்மையா யிருக்குமாயின், ஈசன் என்னை மகிழ்ச்சி யினால் மாளும்படி திருவுளங்கொண் டிருக்கிறார்போலும்.

வி. அம்மணி, எப்படி யிருக்கிறது உமக்கு?

ஹே. போ, என் கண் ணெதிர் நில்லாதே! பாழும் பாதகா! எனக்குப் படு விஷத்தைக் கொடுத்தாயே! போ இவ்விடம் விட்டு! அரசர்க ளிருக்குமிடத்தில் நீ சுவாசமும்விட யோக்கிய னல்ல.

சி. ஹேமாங்கியின் குரல்!

வி. அம்மணி! நான் உமக்குக் கொடுத்த பெட்டியில் சிறந்த வோர் ஔஷதம் இருப்பதாக நான் எண்ணியிராவிட்டால், ஈசன் என்னை எரி வாய் நரகில் வீழ்த்துவாராக! மஹாராணி யே அதை என்னிடம் கொடுத்தார்கள்.

சி. இன்னும ஏதாவது புதிய விஷயமோ?

ஹே. அதனால் நான் இறந்தவ ளானேன்.

கரு. ஈசனே!—மஹாராணியவர்கள் சொல்லியதில் ஒன்றைக் கூறுதுவிட்டேன்; அதனால் நீ குற்றமற்றவன் என்பது ருசுவாகும். "விசாகன், நான் சிறந்த ஔஷதமெனக் கொடுத்த மருந்தைத் தன் தலைவிக்குக் கொடுத்திருப்பானா யின், நான் எலிக்குப் பாஷாண மிட்டுக்கொல்வதுபோல், அவளும் கொல்லப்பட்டிருப்பாள்" என்று கூறினார்கள்.

சி. கருணாலயா, ஈதென்ன?

கரு. அரசே, பன் முறை மஹாராணியவர்கள் என்னைப் படு விஷங்கள் தனக்குச் செய்து தரும்பொருட்டு வேண்டினார் கள். ஒன்றுக்கும் உதவாத நாய் பூனை முதலிய அற்பப் பிராணி களைக் கொன்று, அவற்றின் சக்தியை அறிய விரும்புவ தாகக் கூறினார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கையின் கொடு மையைக் கருதியவனாய், உட்கொண்டவுடன் ஆருயிரைச்

சற்று நேரம் அடக்கி வைத்து, சிறிது பொழுதுக் கெல்லாம் ஐம் பொறிகளும் தத்தம் காரியங்களை ஆரம்பிக்கச் செய்யத் தக்க, ஒரு ஔஷதத்தைக் கலந்து கொடுத்தேன்.—அதைப் புசித்தீரா நீர் ?

ஹே. அதைத்தான் அருந்தியிருக்க வேண்டும், ஏனெனில், ஆருயிர் போனவள் போலவே கிடந்தேன் நான்.

பா. குழந்தைகளே ! அதில்தான் நாம் மோசம் போனோம்.

கி. ஆகையால் இதுதான் பாடலன்.

ஹே. உம்முடைய சொந்த மனைவியை ஏன் உதறித் தள்ளுகிறீர் ? உன்னத மாம் பாறையின்மீது தாம இருப்பதாக எண்ணி மறுபடியும் உதறித தள்ளும் என்னை.

பாச. [அவளைக் கட்டி யணைத்து] என் னருயிரே ! மரம் சாகுமளவும் அவ்விடமே யிருப்பாயாக, மதுரமாம் கனியைப்போல் !

சி. இதென்ன குழந்தாய் ! என்னுடலே ! என்னை ஒரு பொருட் டாக மதிக்க மாட்டாயோ இனிமேல் ? என்னுடன் பேச வும மாட்டாயா ?

ஹே. [பணிந்து] அண்ணா, உமது ஆசீர்வாதம்.

பா. [கிரிதரன் ஆர்வரகனுக்கு] நீங்கள் இச சிறுமியின்மீது ஆசைப் பட்டபோதிலும், அதற்காக உங்கள்மீது நான் குறை கூற வில்லை. அதற் கோர் இயற்கையாம காரண மிருந்தது உங் களுக்கு.

சி. எனது கண்களினின்றும் விழும் ஜலமானது உனக்குக் கங் கா ஸ்நான மாகுக ! ஹேமாங்கி, உன் தாயார் இறந்துவிட் டாள்.

ஹே. அண்ணா, அதைக் கேட்க எனக்கு வருத்தமா யிருக்கிறது.

சி. அவளைப்பற்றி கருதவேண்டாம். அவளாலேயே நாம் எல் லாம் இவ்வாறு விந்தையாய்ச் சந்திக்கும்படி நேரிட்டது. ஆயினும் அவளது தம்பி போய்விட்டான், எப்படியோ, எங்கோ, ஒன்றும் அறியோம்.

வி. அரசே! இனி எனக்குப் பய மில்லாது உண்மையை உரைக்கிறேன். களேபரர், எனது தலைவி காணாமற் போனவுடன், உருவிய கத்தியுடன் என்னிடம் வந்து, அவர்கள் சென்ற வழியைத் தனக்குத் தெரிவிக்காவிடின், க்ஷணத்தில் என்னைக் கொல்வதாகக் கோபாவேசம் கொண்டவராய் சத்தியம் செய்தார். அகஸ்மாத்தாய் எனது எஜமானன் எனக் கெழுதிய பொய்யான கடிதம் ஒன்று என் பையி லிருந்தது. அது அவர் அரச குமாரியைக் காங்கேயன்துறை யருகிலுள்ள மலைச் சாரலில் நாடிச் செல்லும்படி செய்தது. என்னிடமிருந்து எடுத்துச சென்ற, என் எஜமான னுடையொன் றணிநதவராய், அவளது கற்பை அழித்திடுவதாகச் சபதம் செய்து, அதி கோபமாய் விரைநது சென்றார். பிறகு அவர் என்ன வாயினரோ எனக்குத் தெரியாது.

கி. அக் கதையை நான் முடிக்கிறேன், அவ்விடம் நான் அவரைக் கொன்றேன்.

சி. ஹா! அங்ஙன மில்லா திருக்குமாக! நீ எனக்குச செய்த உபகாரததிற்கு, என் வாயால் உனக்குக கடின தண்டனை விதிக்க நான் விரும்ப வில்லை. அப்பா, வீர வாலிபனே! அதனை இல்லை என்று மறுத்திடுவாய்.

கி. நான் அதைச் சொல்லி யாயிற்று. நான் அவ்வாறுதான் செய்தேன்.

சி. அவன் அரச குமாரன்.

கி. மிகுந்த அவமரியாதை யுள்ளவன். அவன் எனக்குச் செய்த குற்றங்கள் அவனை அரச குமாரனாகக் காட்ட வில்லை. அலை கடலும் அவ்வாறு என்னைக் குறித்து இரைந்திருக்குமாயின், அதனையும் நான் எதிர்த்திடச் செய்யும்படியான, அத்தனைத் தூஷணையான வார்த்தைகளால் என்னைத் தூண்டினன். நான் அவன் தலையை வெட்டி எறிந்தேன். அவன் இவ்விடம் நின்று, நான் சொல்லும் கதையைத்தான் சொல்லா திருக்கிறானே என்று, நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

சி. உன்பொருட்டு எனக்கு மிகவும் விசனமா யிருக்கிறது. உன் வாயினாலே உனக்குத் தண்டனை விதித்துக்கொண்டாய். ஆகவே, நீ நியாயத்திற் குட்பட வேண்டியனே; நீ இறந்தவனே!

ஹே. அத் தலையில்லா உடல் என் பிராணநாதருடையதென்று எண்ணினேன் நான்.

சி. குற்றவாளியைக கட்டி நமது சமுகத்தினின்றும் அழைத்துச செல்லுங்கள்.

பாச. பொறும, அரசே! இவன் கொன்ற மனிதனைப்பார்க்கிலும் இவன் உயர்ந்தவனே! உமமைப்போல் உயர் குடிப் பிறப்புடையோனே. ஆயிரம் களேபரர்கள் உமக் கிழைத்த உதவியைவிட, இவ னொருவன் உமது நன்குமதிப்பைப் பெறத் தகக உதவி புரிநதிருக்கிறான். [சேவகர்களுக்கு] கட்டாதீர்கள் அவன் கைகளை, அவைகள கட்டபபடுவதற்குப் பிறந்தன வன்று.

சி. என்ன! ஐயா, வயோதிக வீரனே! நீர் செய்த உதவிக்கு வெகுமதியைப் பெறுமுன், என் கோபத்திற் கிடங்கொடுத்து, அதைக் கெடுத்துக்கொள்ளப்போகிறீரா என்ன? என்னைப்போல் உயர்நத வம்சத் துதிததவனாக இவன் எப்படி ஆவான்?

ஆ. அது விஷயத்தில் அவர் அதிகமாய்த்தான் கூறிவிட்டார்.

சி. அதற்காக நீ இறக்கவேண்டியதே.

பா. நாங்கள் மூவரும் மரிக்கிறோம் ஒன்றாய். ஆயினும் எங்களி லிருவர், இவனைப்பற்றி நான் உரைத்தபடியே உயர் குலத் துதித்தவரென ரூபிக்கிறேன்.—என் குழந்தைகளே! எனக்கு அபாயகர மாயினும், நான் இவ் விஷயத்தை எடுத்துரைக்கவேண்டியவனே. ஆயினும், இது உங்களுக்கு நன்மை பயப்பதே யாகும்.

ஆ. உங்களுடைய அபாயம், எங்களுடையது மாம்.

சி. நம்முடைய நலம், அவருடையதாம்.

பா. ஆனால் கேளுங்கள்—தங்கள் உத்திரவின்படி. மஹாராஜா, தங்களுக்குப் பாலராயன் என்னும் பிரஜை ஒருவன் இருந்தான்.

சி. என்ன அவனைபற்றி? நாட்டினின்றும் துரத்தப்பட்ட துரோஹியவன்.

பா. அவன்தான் இந்த வயோதிக வேடம் தரித்தவன். நாட்டினின்றும் துரத்தப்பட்டவனே; ஆயினும் எவ்வாறு துரோஹி என்பதை அறிகிலேன்.

சி. பிடித்துப் போங்கள இவனை வெளியே! உலக முழுவதுமே அவனைக் காத்திட முடியாது.

பா. அவ்வளவு அவசரம் வேண்டாம். உம்முடைய பிள்ளைகளை வளர்த்த கூலி எனக்கு முன்பு கொடும். நான் அதைப் பெற்றவுடன், அட்சணமே ராஜாங்கத்திற்கு அதைப் பறித்தெடுத்துக் கொள்ளும்.

சி. என் பிள்ளைகளை வளர்த்ததற்கா!

பா. நான் மரியாதை யின்றி மடத்தனமாய்ப் பேசுகிறேன், இதோ முழந்தா ளிட்டுப் பணிகிறேன். நான் எழுந்திருக்கு முன என் பிள்ளைகள் உயர்ந்த பதவியைப் பெறச் செய்கிறேன். பிறகு வயோதிகனான தந்தையை நீர் இஷ்டப்படி தண்டியும். மஹாராஜா, என பிள்ளைகள் என வெண்ணி, என்னைத் தந்தை யென வழைத்திடும், இச் சிறுவர்க ளிருவரும் என் குமாரர்க ளன்று. என் இறையே! இவ் விருவரும் உமது வயிற்றி லுதித்தவர்களே! உமது உதிரத்திற் பிறந்த உதிரமே!

சி. என்ன! என் பிள்ளைகளா?

பா. உமது தந்தைக்கு நீர் எப்படி தனையனோ, அப்படியே, நிச்சயமாய், உமது தனையரே! வயோதிக மார்க்கனான நானே, ஒரு காலத்தில் நீர் நாட்டைவிட்டுத் துரத்திய பால

ராயன். நான் செய்த குற்றமும், நான் ராஜத் துரோஹி எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதும், அதற்காகத தண்டிக்கப்பட்டதும், எல்லாம உமது மனம்போன போக்கே. இந்த இரண்டு அரும் அரச குமாரர்களை—இவர்கள் ராஜ வம்சத் துதித்த வர்களே—இந்த இருபது வருட காலமாக வளர்த்து வந்தேன். என்னால் என்ன கலைகளெல்லாம் கற்பிக்க முடியுமோ அவைகளெல்லாம் கற்றிருக்கின்றனர். நான் கற்றுணர்ந்தது, சமுகததிற்கு நன்றாய்த தெரியும். நான் துரத்தப் பட்டபொழுது, அவர்களைத திருடுமபொருட்டு நான் மணந்த அவர்கள் தாதியாகிய மாயூரவல்லி, இச சிறுவர்களைத் திருடினாள். அங்ஙனம் செய்யும்படி, நானே அவளை ஏவினேன். செய்யா திருக்குமபொழுது எதற்காகத் தண்டிக் கப்பட்டேனோ, அதைப் பிறகு செய்து முடிததேன்; உமக்கு நன்மை இழைத்ததற்காக நான் தண்டிக்கப்பட்டது, என்னை உமக்குத் துரோஹம செய்யும்படி உந்தியது. உமக் கருமையாம இவர்கள காணாமற்போக, அதற்காக நீர் அதிகமாய்த் துக்கப்படுவீரெனும எண்ணமானது, அவர் களைத் திருடும்படி என்னை அதிகமாய் உநதியது. ஆயினும் அன்புடை அரசே! இதோ இருக்கின்றனர் உமது குமா ரர்கள். உலகில் உத்தமரான உயிர் நண்பாக விருவரை நான் இழக்கவேண்டும். தேவதைகளெல்லாம அவர்களுக்கு ஆசீர் வசனததை அழகிய பனியைப்போல் அவர்கள்மீது பொழிவாராக! ஏனெனில் அவாகள் ஆகாயத்தின்கண் அழகிய நட்சததிரங்களாக இருக்கத் தகக அருமை வாய்ந்த வர்கள்.

சி. உனது கண்ணீரானது உனது மனத்தி லிருப்பதை எனக்கு நன்றாய் அறிவிக்கிறது, இப்பொழுது நீ சொல்லுகிற கதை யைப்பார்க்கிலும், நீங்கள் மூவரும் எனக் கிழைத்த உபகா ரம் அதிக ஆச்சரிய மானதே. என் பிள்ளைகளை இழந் தேன் நான். இவர்களே அப் பிள்ளைகளா யிருப்பார்க

ளாயின், இவர்களைவிட மேலான புத்திரர்களைப் பெற விரும்பும் வகை யறியேன்.

பா. கொஞ்சம் பொறும்—பாலதரனென நான் பெயர்வைத்த, உத்தம குணம் வாய்ந்த இச சீமானே, உம்முடைய குமாரர்களில் உண்மையான கிரிதரன். எனது கடுவேலனும் இச் சீமானே, உமது இளைய குமாரனும ஆர்வராகன். அவனது தாயாரான மஹாராணி, தன் கையால் தைத்த ஓர் நூதனமான வஸ்திரத்தில், இவனைச் சுற்றி யிருந்தது; இன்னும் இதை நன்றாய் ரூபிக்கும்பொருட்டு அதை நான் சுலபததில் உமக்குக காட்டக் கூடும்.

சி. கிரிதரனுக்குக் கழுததில் கண்டவர்க ளெல்லாம ஆச்சரியப் படும்படியான அழகிய வோர் மருள் இருநதது.

பா. அநதக குமரனே இவன்; இதோ இன்னும அவனிடம் அநத இயற்கையின் அறி குறி இருககிறது. தெய்வமே, இதை இவனுககுக் கொடையா யளித்தது, இப்பொழுது இவனுக்குச் சாட்சியாய் ரூபிககும்பொருட்டு.

சி. ஹா! மூன்று மக்களைப் பெற்ற தா யானேனே நான்? தான் பெற்ற பெரும் பே றினைக் குறித்து எந்தத் தாயும் இதை விட அதிக சநதோஷப்பட் டிருக்கமாட்டாள். உங்களுக்குச் சொநதமான உயர் பதவியினின்றும் நழுகிப்போய், அதிவிந்தையாய் மறுபடியும் அப் பதவியை அடைந்தபடியால், இவ் வரசை யாளும்பொருட்டு சிரஞ்சீவிகளாய் வாழ்வீர்க ளெனப் பிரார்த்திக்கிறேன்!—ஹா! ஹேமாங்கி, இதனல் நீ ஒரு அரசை இழந்தாய்.

ஹே. அப்படி அன்று, அண்ணு; இதனல் நான் இரண்டு உலகங்களைப் பெற்றேன்.—ஹா! என் சகோதரர்களே! நாம் இவ் வண்ணம் ஒருங்கு சேரவேண்டுமென்று இருந்தது போலும். இனி எப்பொழுதும் என்னை யதார்த்தவாதி என் றழையுங்

கள். நான் உங்களுடைய தமக்கையா யிருந்தபொழுது, நீங்கள் தமபியென் றழைத்தீர்கள். நீங்கள் எனது தம்பி களா யிருக்க, அப்படியே அழைத்தேனுங்களே.

சி. நீங்கள் இதற்குமுன் சந்தித்தீர்களா என்ன?

ஆ. ஆம், அரசே.

இ. பார்த்தவுடன் பிரியங் கொண்டோம். அப்படியே வாழ்ந் தோம, அது மரித்ததாக எண்ணிய சமயம்வரை.

கரு. மஹாராணியின் ஔஷதத்தை உட்கொண்டபடியால்.

சி. இயற்கையின் அருங் குணமே குணம்! எல்லாவற்றையும் நான் எப்பொழுது கேட்டு முடிக்கப்போகிறேன்? இவ் வாறு துரிதமாய் எல்லாம் நடந்தேறியதின் விவரததை, நன் றாய்ப் பகுததறிதல், மிகவும் ஆச்சரியகரமா யிருக்கவேண் டும். எங்கே இதெல்லாம் நடநதது? அங்கே எப்படி வாழ்நதுவந்தாய்? நம்முடைய சிறையாகிய இப் பாண்டி யருக்கு எப்பொழுது ஆளாய் அமர்ந்தாய்? உனது தம்பி மார்களிடமிருந்து எப்படிப் பிரிநதாய்? எப்படி முதலில் அவர்களைச் சந்தித்தாய்? ஏன் அரண்மனையை விட் டோடி னாய்? எங்கே ஓடினாய்? இவைகளும், நீங்கள் மூவரும் யுத்தத்திற்கு வந்த காரணமும், இன்னும் நான் அறியாம லிருக்கிற எத்தனையோ விஷயங்களும், அகஸ்மாத்தின் மேல் அகஸ்மாத்தாய் நடநதேறிய அநேகங் கிளைச் சந்தர்ப் பங்களும், நான் கேட் டறியவேண்டும்; ஆனால் இப் பெரும் விஷயங்களை யெல்லாம் கேட் டறிய, நமக் கிது இடமு மல்ல, காலமு மல்ல. அதோ பார், பாசதாமன் ஹேமாங்கி யை இமை பிரியாது நிற்கிறான்; அவளோ, சந்திரன் ஒளி வீசி எல்லோருக்கும் சந்தோஷ முண்டாக்குவதேபோல், தனது கண் பார்வையினால், அவளது கணவனையும், தம்பிமார்களை யும், என்னையும், தனது பழய எஜமானனையும், சந்தோஷ

சாகரத்தில் ஆழ்கச் செய்கிறாள். துக்கத்தினின்றும் மாறி சந்துஷ்டியை யடைந்தது எல்லோர் முகத்திலும் காணப்படு கிறது. இவ்விடம் விட்டுப் பெயர்வோம். கோயில்களி லெல்லாம் பூசனை செய்வோம்; யாக சாலைகளி லெல்லாம் ஹோமம் செய்வோம்.—[பாலராயனுக்கு] நீ எனது சகோதர னே; அங்ஙனமே இனி உன்னை என்றும் பாவிப்போம்.

ஹே. [பாலராயனுக்கு] நீரும் என் தந்தையே. இச சுப காலத் தைக் காணும்பொருட்டு எனக் குதவி செய்தீர்.

சி. கட்டுப்பட்ட இவர்களைத் தவிர மற்றவர்களெல்லாம் மட் டிலலாச் சந்தோஷத்தையடைந்தோம். அவர்களும் சந்தோஷ மா யிருக்கட்டும்; அவர்களும் நமது சுகத்தை அனுபவிக் கட்டும்.

ஹே. எனது எஜமானரே, உமக்கு நான் இன்னும் ஊழியம் செய்கிறேன்.

லோ. நீடூழி காலம் சுகமாய் வாழ்வாயாக!

சி. பெருமையுடன் உயிரைக் கருதாது போர் புரிந்த அந்த எளிய வீரன், இவ்விடத்திற் கழகா யமர்ந்து, ஓர் அரச னுடைய வந்தனத்தை வஹித்திருப்பான்.

பாச. அரசே, எளிய வேஷத்துடன் இம் மூவரையும் பின் தொடர்ந்த போர்வீரன் நானே! அச்சமயம் நான் அனு சரித்த எண்ணத்திற்கு அவ் வுடை ஏற்றதா யிருந்தது— ஈயாகாமா, நான்தான் அவன் என்பதை இவர்களுக்குத் தெரிவிப்பாய். உன்னைக் கீழே கிடத்தினேன்; உன்னைக் கொன்றிருக்கலாம் நான்.

ஈ. நான் மறுபடியும் கீழ்ப்படிகிறேன். [முழந்தா ளிட்டு] அப்பொழுது உமது பலத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்த வண்ணம், இப்பொழுது துயரத்தின் பாரத்தால் ஏங்கிய என் இதய

மானது என் முழந்தாள்களைக் கீழ்ப்படியச் செய்கிறது. பன்முறை உமக்குக் கொடுத்திருக்கவேண்டிய என் னுயிரை எடுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டுகிறேன் உம்மை. ஆயினும் முதலில், இதோ உமது மோதிரம், இதோ காதலனுக்குக் கட்டுறுதி கூறியதில் கடுகளவும் மாறாத கற்பிற் கரசியாம் காரிகையின் கைவளை.

பாச. பணிந்திடாதீர் என்னை. உமதுமீது எனக்குள்ள ஸ்வாதந்தரத்தையெல்லாம் உம்மைக் காப்பாற்றும்பொருட்டே உபயோகிப்பேன்; உமதுமீதுள்ள த்வேஷமெல்லாம் உம்மை மன்னிக்கும்பொருட்டே உபயோகிப்பேன். வாழும்; ஏழைகளிடம் மேலாக நடந்துகொள்ளும்.

சி. தயாளமான தண்டனை; நமது மருமகனிடமிருந்து நாம் கருணையைக் கற்போம். மன்னிப்பே அனைவர்க்கும் நம் மறுமொழியாம்.

ஆ. ஐயா, எங்கள் பந்துவைப்போலவே பக்கத்தில் நின்றுதவினீர் எங்களுக்கு; நீர் அங்ஙனமே ஆயது, எங்களுக்கு அதிக சந்தோஷத்தைத் தருகிறது.

பாச. உங்கள் ஊழியன், உத்தம குமாரரே—பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவே, அழையுமிப்படி உமது ஜோசியனை. நான் உறங்கியபொழுது, பரமேஸ்வரன் தனது விடைமீதேறி, என் தாய் தந்தையர் முதலானோர் உருவங்கள் புடைசூழ, என் முன் தோன்றியதாகக் கனவு கண்டேன். விழித்துப் பார்த்தபொழுது, இப் பட்டயம் என் மார்பின்மீது கிடக்கக் கண்டேன். அதன் உட்பொருள், அதினின்றும் நான் ஒன்றும் அறிந்துகொள்ளக் கூடாதபடி, அத்தனைக் கடினமமைந்ததாயிருக்கிறது. அதனை விரித்துரைக்கும் விஷயத்தில் அவன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டட்டும்.

லோ. பிலிரமணா!

ஜோ. இதோ, மஹாப்பிரபு.

லோ. இதைப் படித்து, இதன் பொருளை யுரை.

ஜோ. [படிக்கிறான்.] "ஒரு சிம்ஹதத்தின் குட்டியானது, தன்னைத் தானே அறியாது, தேடாது கண்டு, அழகிய காற்றின் கொடியால் அணைகக்கப்படும்பொழுது, பெரிய வோர் ஆல மரத்தினின்றும் பெருங் கிளைகள் வெட்டப்பட்டு, அநேக வருட காலமாய் அழிந்து போய், மறுபடியும் உயிர்த்து, பழைய மரத்துடன் சேர்க்கப்பட்டு, புதிதாய் எப்பொழுது வளருமோ, அப்பொழுதே, பாசதாமன் படும் துயரங்கள் முடிவு பெறும; சிம்ஹளம அதிர்ஷ்ட முடைய தாகி, வள மையும் வாழ்வு முடையதாய்ப் பெருகி யோங்கும்."—கேசரி நாதரே, நீர்தான் இதில் கண்ட சிங்கக்குட்டி; கேசரிநாதன் என்கிற உமது பெயரின் சரியான அர்த்தம அதைக் குறிக கிறது; அழகிய காற்றின்கொடி உமது கற்புடை மகளே.

[சிம்ஹளநாதனுக்கு]

கொடி போன்றவா என வர்ணிக்கிறோம் ஸ்திரீகளை; கொடி யிடையார் என்றும கூறுகிறோம.—ஆகவே காற்றின் கொடி என்பது கற்பிற் கரசியாம இப் பதிவிரதையே. [பாசதாம னுக்கு] இப்பொழுது, இப் பட்டயத்தில் கூறி யுள்ளபடி யே, உமக்குத் தெரியாமலும், நீர் தேடாமலும், இவ் வழகிய காற்றின் கொடியால் அணைக்கப்பட் டிருக்கிறீர்.

சி. இதில் கொஞ்சம் அர்த்தம் இருக்கிறது.

ஜோ. ராஜாதிராஜனே, பெரிய வோர் ஆல மரம், என்பது உம மைக் குறிக்கிறது. உம்மிடமிருநது வெட்டப்பட்ட கிளை கள் என்பது, உம திரு குமாரர்களைக் குறிக்கிறது; அவர் கள், பாலராயரால் திருடப்பட்டவர்களாய், பல நாள் மடிந்ததாக எண்ணப்பட்டு, இப்பொழுது உயிர் பெற்ற வர்களாய், உன்னத விருட்ச மாகிய உம்முடன் சேர்க்

கப்பட்டார்கள். இதனால் சிம்ஹளத்திற்கு சௌளையும் வாழ்வு முண்டாகும்.

சி. சரி, நமது சமாதானத்தை ஆரம்பிப்போம். காயார் லோக சேனரே, வெற்றி பெற்றவ ராயினும, நாம் செழியனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து பாண்டியாதிபதயத்திற்குப் பகுதிப்பட்டவ ராய், இதுவரையிலும் நமது கொடிய ராணியின் போதனை யினால் தவக்கப்பட்டு கட்டாது நின்ற, கப்பத்தை வழக் கப்படி வழங்க, வாக களிக்கிறோம. அவளது கொடுஞ் செயல்களுக்காக, அவளையும அவளது தமபியையும், ஜக தீசன் தர்மப்படி பெருந தண்டனைக் குட்படுத்திவிட்டார்.

ஜோ. தேவதைகளே இவ்வாறு எல்லாம் க்ஷேமமாய் சமாதான மாகவேண்டுமென்று தீர்மானிதது, இவ்வாறு இழைத் திருக்கின்றனபோலும். இப்பொழுதுதான் முடிந்த இநத யுத்தம ஆரம்பிக்குமுன், லோகசேனருக்குத் தெரிவித்த நான் கண்ட கனவானது, இநத க்ஷணம, முற்றிலும பூர்த்தி யாகிவிட்டது. ஏனெனில், பாண்டி நாட்டு மகரமானது, ஆகாயத்திற் கிளம்பி, தெற்கினின்றும் மேற்காகப் பறநது, இங்கு வநது ஆதித்யன் ஜோதியில் அப்படியே ஐக்கிய மா னது; இது மகரத்துவஜனான நமது கேசரிபாண்டியர், மேற்கு நாட்டில் பிரகாசிக்கின்ற சிமஹளநாதருடன் சமா தானமாகி ஒருங்கு சேர்வார், என்பதை முன்பே அறிவித் தது.

சி. தெய்வங்களுக்கு நாம யாகங்கள் இயற்றிப் பூசிப்போம். நமது யாக சாலைகளிலிருந்து எழும் ஹோமப் புகையானது, அவர்களது நாசிக் கேட்ட, அதை அவர்கள் முகரட்டும்! இந்த உடன்படிக்கையை நமது பிரஜைகளெல்லாம் அறியும் பொருட்டு பிரசுரம்செய்வோம். நாம் புறப்படுவோம்; பாண்டிய துவஜமும் சிம்ஹளத்து சிம்ஹத் துவஜமும் ஒன்றாய்ச் சிநேகமாகப் பறக்கட்டும். இப்படியே கண்டிநக

ரத்தைப் பிரதட்சணம் செய்வோம். - பிறகு பரமேஸ்வரன் கோவிலுக்குச் சென்று, அங்கே நமது சமாதானத்தை அவர் சந்நிதானத்தில் ஊர்ஜ்ஜிதப்படுத்துவோம்; பிறகு பெரும் விருந் துண்டு ஸ்திர மாக்குவோம்.—போவோம் வாருங்கள் அங்கு!—ரக்தம் படிந்த கைகளைக் கழுவுமுன், இம்மாதிரியான சமாதானத்தில் முடிந்த யுத்தமானது, எப் பொழுதும் நடந்த தில்லை இதுவரையில்.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

நாடகம் முற்றியது.

PRINTED BY THE BRITANNIA PUBLICITY CO., MADRAS.